Fapte de martiriu

- Faptele sfinților mucenici Tarakh, Probus și Andronic [1] .
- Martiriul Sfântului Policarp, Episcopul Smirnei
- Martiriul Sfântului Iacob [7] preotul și al surorii sale Maria, o fecioară care s-a dedicat slujbei lui Dumnezeu
- Martiriul Sfintelor Tecla, Maria, Marta, Maria și Ama, fecioare care s-au dedicat slujirii lui Dumnezeu
- Martiriul Sfântului Apostol Andrei
- Despre martiriul Sfântului Ignațiu Purtătorul de Dumnezeu
- Martiriul Sfintei Domnina
- Martiriul Sfintei Simfora și al celor șapte fii ai ei
- Martiriul Sfinților Iustin, Hariton, Haritus, Evelpist, Hierax, Paeon și Liberian, care au pătimit la Roma
- Epistola creștinilor din Viena și Lyon către bisericile din Asia și Frigia despre persecuția care a avut loc în Galia în timpul domniei lui Marcus Aurelius
- Prudențiu († 350). Pătimirea Fericitului Mucenic Ciprian
- Note

Faptele sfinților mucenici Tarakh, Probus și Andronic [1] .

Epistola creștinilor cilicieni către iconieni

„Pamphilius, Marcion, Lysias, Agathocles, Parmenon, Diodor, Felix, Gemellus, Atenion, Tarahus and Orosius - Aquila, Bassa, Verulla, Timotheus, cu toți frații care locuiesc în Iconium, cu adevărat credincioși, sfinți și cu un gând în Hristos Isus, Domnul nostru.

Am cercetat ce s-a întâmplat cu martirii din Cilicia: dorind să luăm parte la lanțurile lor și să le facem cunoscute faptele, am întreprins (această chestiune). Și întrucât a fost necesar să adunăm notițele originale despre mărturisirea lor, atunci, pentru două sute de denari, le-am copiat pe toate de la un anumit om pe nume Sabastes, unul dintre speculanți. Aici am expus prin noi începutul și sfârșitul suferințelor lor și tot ceea ce Domnul a considerat vrednic să facă pentru noi prin acești martiri neînfricați ai lui Dumnezeu. Toate acestea v-am descris cu mare atenție spre slava Domnului Iisus Hristos. Vă rugăm însă și pe voi, fraților, să binevoiți să vestiți aceste lucruri despre Domnul fraților din Pisidia și Pamfilia, ca și ei să știe ce s-a făcut prin acești mucenici neînfricați ai lui Dumnezeu și să-

L laude și să-L slăvească pe Domnul nostru Iisus Hristos, pentru ca fiecare dintre voi, auzind despre acestea, să capete zidire și să fie întărit în orice ispravă, înarmat cu credință și (fiind înflăcărat) de o slavă nestricăcioasă și (în sfârșit) ca toți, însuflețiți de Duhul Sfânt, să puteți rezista cu toată puterea Lui celor ce se împotrivesc adevărului."

1. În timpul consulatului împăratului Dioclețian, în timp ce Flavius Gaius Numerius Maximus guverna în metropola Tars, Cilicia, în a opta zi înainte de Calendele lui aprilie, când Maximus însuși prezida (curtea), centurionul Demetrius i-a raportat: „Domnul meu, oamenii care au fost prezentați maiestății voastre în Pampeopolis de speculanții Eutolmius și Palladius, ca adepți ai celei mai nelegiuite credințe creștine, nesupunându-se decretelor autocraților, stau acum în fața celei mai ilustre curți a voastră." Guvernatorul Maximus l-a întrebat pe Tarakhus: cum te cheamă? Trebuie să fii primul care răspunde, pentru că îi depășești pe ceilalți în rang, păr gri și ani. - Tarakh a răspuns: Sunt creștin. - Maximus a spus: Lasă acest cuvânt nelegiuit, spune-mi, cum te cheamă? Tarakh a răspuns: Sunt creștin. Guvernatorul Maximus a spus: dă-i o palmă peste gură și spune-i să răspundă la ce este întrebat. Tarakh a spus: Declar numele pe care îl port. Dacă vreți să știți numele meu obișnuit: părinții mei mă numeau Tarakh, iar în armată mă numeau Victor. Guvernatorul Maximus a întrebat: Care este gradul dumneavoastră? Tarakh a răspuns: soldat și roman prin naștere, născut în Claudiopolis din Isauria; dar de când a devenit creștin, a refuzat serviciul păgân. Guvernatorul Maximus a spus: o persoană atât de nelegiuită nu ar fi trebuit să fie soldat. Cine v-a dat eliberarea din uz? Tarakh a răspuns: L-am întrebat pe Taxiarh despre asta [2]Fulvion și m-a concediat. Domnitorul Maximus a spus: respectând părul tău gri, vreau să te cinstesc cu milă și onoare și să te fac prieten al suveranilor, dacă mă asculți - vei începe să sacrifici zeilor, ceea ce fac autocrații, conducătorii universului. Tarakh a răspuns: și ei se înșală, duși de lingușirea lui Satan. Domnitorul Maximus a spus: smulge-i fălcile, pentru că a spus că suveranii noștri se înșală. Tarakh a răspuns: Am spus și spun mereu că se înșală, ca oamenii. Domnitorul Maximus a spus: aduceți, vă spun, o jertfă zeilor patriei și abandonați-vă încăpățânarea. Tarakh a răspuns: Îl cinstesc pe Dumnezeul părinților mei nu cu sânge de jertfă, deoarece Dumnezeu nu are nevoie de jertfe de acest fel, ci cu o inimă curată. Guvernatorul Maximus a spus: Încă o dată, din respect pentru anii tăi și din compasiune pentru bătrânețea ta, te îndemn: abandonați-vă nebunia, onorați-i pe suverani și arătați-ne respect și, ca și mine, onorați legea strămoșească. Tarakh a răspuns: Nu mă abat de la legea ancestrală. Guvernatorul Maximus a spus: Vino și oferă sacrificiul. Tarakh a răspuns: Am spus că nu pot face această impietate, îmi onorez legea ancestrală. Guvernatorul Maximus a spus: Cap impietate! Mai ai vreo altă lege în afară de aceasta? Tarakh a răspuns: Da, există, iar tu, delectându-te cu impietatea conform acestei legi, te închini la pietre și copaci - invenții omenești. Guvernatorul Maximus a spus: Lovește-l pe spate și spune-i să nu rostească

cuvinte nejustificate. Tarakh a răspuns: Nu voi părăsi această nedreptate care mă salvează. Guvernatorul Maximus a spus: Te voi face să abandonezi această nedreptate și te voi face înțelept. Tarakh a răspuns: Fă ce vrei; trupul meu este în puterea ta. Guvernatorul Maximus a spus: Scoate-i hainele și bate-l cu nuiele. Tarakh a răspuns: Acum m-ai făcut cu adevărat mai înțelept, întărindu-mi cu aceste lovituri și mai mult credința în numele lui Dumnezeu și al Hristosului Său. Guvernatorul Maximus a spus: Blestemat om impietate, cum slujești la doi zei? Și de ce, mărturisind (doi) zei (ai tăi), îi respingi în același timp pe ai noștri? Tarakh a răspuns: Mărturisesc pe singurul Dumnezeu adevărat. Guvernatorul Maxim a spus: Dar recunoașteți și pe un Hristos ca Dumnezeu? Tarakh a răspuns: Într-adevăr, pentru că Hristos este Fiul Dumnezeului celui viu, speranța creștinilor, pentru Care suntem mântuiți chiar și prin suferință. Guvernatorul Maxim a spus: Lasă-ți vorbele deșarte, vino și adu jertfă zeilor. Tarakh a răspuns: Nu vorbe deșarte, ci spun adevărul. Am acum șaizeci de ani; am îmbătrânit, fără să trădez niciodată adevărul. Sutașul Demetrius a spus: Cruțează-te, îți spun, și ascultă-mă, adu jertfă zeilor. Tarakh a răspuns: Lasă-mă în pace, ține-ți sfaturile pentru tine, slugă a Satanei. Guvernatorul Maxim a spus: pune-i cătușe mari și aruncă-l în închisoare, adu pe altul care este de aceeași vârstă.

2. Sutașul Demetrius a zis: „A venit, domnule, vă raportez cu smerenie.” Guvernatorul Maxim a zis: „Spune-mi, fără vorbărie, cum vă chemați?” (Muncerul) a răspuns: „În primul rând, și acesta este cel mai important, sunt creștin; în al doilea rând, printre oameni mă numesc Probus.” Guvernatorul Maxim a zis: „Care este rangul dumneavoastră?” Probus a răspuns: „Din partea tatălui meu sunt trac, m-am născut în Side în Pamfilia, am fost păgân, dar acum sunt creștin.” Guvernatorul Maxim a zis: „Acest nume nu vă va aduce niciun folos; ascultați-mă, jertfiți zeilor, dacă vreți să fiți onorat de suverani și să fiți prietenul nostru.” Probus a răspuns: „Nu am nevoie de cinste din partea suveranilor și nu cer niciun folos de la voi. Mi-am lepădat averea considerabilă pentru a sluji Dumnezeului viu în Hristos.” Guvernatorul Maxim a zis: „Scoateți-i hainele și, încingându-l, legați-l și loviți-l cu tendoane crude.” Sutașul Demetrius a zis: „Curățește-te, omule, vezi cum ți se varsă sângele pe pământ.” Probus a răspuns: „Trupul meu este înaintea ta, iar chinurile tale sunt pentru mine ca mirul de mir parfumat.” Guvernatorul Maxim a zis: „Îți vei părăsi în sfârșit nebunia, necredinciosule, sau vei mai stărui?” Probus a răspuns: „Nu sunt nebun: dar, fiind mai înțelept decât tine, nu vreau să slujesc demonilor.” Guvernatorul Maxim a zis: „Înfășoară-l și bate-l în pântece.” Probus a zis: „Doamne, ajută-ți robului!” Guvernatorul a zis: „Bate-l și spune-i: Creștine, spune-mi, unde este Cel ce te ajută?” Probus a răspuns: „Da, El m-a ajutat și mă ajută, căci disprețuiesc atât de mult chinurile tale încât nu te voi asculta.” Guvernatorul Maxim a zis: „Curățește-ți trupul, necredinciosule, iată, pământul este saturat de sângele tău.” Probus a răspuns: „Să știi că cu cât trupul meu suferă mai mult pentru Hristos, cu atât mai

multă sănătate se bucură sufletul meu.” Guvernatorul Maxim a zis: „Puneți-i cătușe, legați-i mâinile și picioarele și vedeți ca nimeni să nu-l ajute. Acum duceți-l și pe următorul la judecată.”

3. Sutașul Demetrius a zis: „Este prezentat, domnule, am onoarea să vă raportez.” Guvernatorul Maxim a zis: „Care este numele dumneavoastră?” Andronic a răspuns: „Sunt creștin: fără îndoială, doriți să auziți acest nume de la mine. Ei bine, v-am spus că sunt creștin.” Guvernatorul Maxim a zis: „Cei care au răspuns aici înaintea dumneavoastră n-au câștigat nimic din acest nume; așa că și dumneavoastră vorbiți deschis, care este numele dumneavoastră.” Andronic a răspuns: „Dacă întrebați despre numele meu obișnuit printre oameni, atunci numele meu este Andronic.” Guvernatorul Maxim a zis: „Care este originea dumneavoastră?” Andronic a răspuns: „Sunt de viță nobilă, fiul unuia dintre primii cetățeni ai Efesului.” Guvernatorul Maxim a zis: „Renunțați la prostia voastră, ascultați-mă ca pe un tată: camarazii dumneavoastră, care n-au vrut să-și abandoneze nebunia, n-au câștigat nimic prin aceasta. Dar dacă îi onorați pe suverani și aduceți jertfe părinților oamenilor - zeilor, atunci veți fi onorați cu favoruri.” Andronic a răspuns: „Pe bună dreptate îi numiți pe zeii voștri părinții voștri; Avându-l pe Satana ca tată, sunteți copiii lui și v-ați făcut diavoli; faceți faptele lui (ale lui Satana). Guvernatorul Maxim a zis: Tinerețea voastră vă face obraznici și vă va pricinui și mai multe necazuri. Andronic a răspuns: Sunt tânăr la ani, dar la suflet sunt desăvârșit în toate. Guvernatorul Maxim a zis: Lasă-ți vorbele deșarte și jertfește zeilor, dacă vreți să evitați chinurile. Andronic a răspuns: Chiar crezi că sunt atât de nechibzuit încât să vreau să-i părăsesc pe ceilalți mei mărturisitori, care au fost interogați înaintea mea și nu ți-au cedat în nimic? Și eu, ca și ei, sunt gata de orice. Guvernatorul Maxim a zis: Dezbrăcați-l și, încingându-l, spânzurați-l. Sutașul Demetrius a zis: Înainte ca trupul tău să piară, ascultă-mă, nenorocitule. Andronic a răspuns: Trupul meu poate fi distrus, dar nu și sufletul meu: fă ce vrei. Guvernatorul Maxim a zis: Ascultă-mă și adu o jertfă înainte ca eu să te iau și să pieri. Andronic a răspuns: „N-am adus niciodată jertfe din tinerețea mea și acum nu vreau, mai ales când mă silești să ofer această jertfă demonilor.” Guvernatorul Maxim a zis: „Luați-l.” Afanasy Cornicular [3]El a zis: Ascultă de consul, eu sunt tatăl tău în vârstă și pot să-ți dau acest sfat. Andronic a răspuns: Lasă-mă și păstrează-ți sfatul pentru tine; deși ești bătrân, ești nebun, pentru că sfătuiești să jertfești pietrelor și demonilor. Guvernatorul Maxim a zis: Nu simți durerea chinurilor, nenorocit, de nu te compătimești și nu vrei să părăsești nebunia de care nu ești de niciun folos? Andronic a răspuns: Nebunia noastră este necesară tuturor celor care trăiesc în nădejdea în Hristos; dar înțelepciunea ta stricăcioasă va aduce moarte veșnică celor care o au. Guvernatorul Maxim a zis: Cine te-a învățat o astfel de nebunie? Andronic a răspuns: Acel cuvânt mântuitor prin care trăim și vom trăi, având în cer, în Dumnezeu, nădejdea învierii noastre. Guvernatorul Maxim a zis: Lasă-ți nebunia, altfel vei pieri în chinuri chinuitoare. Andronic a răspuns: Trupul meu

este în mâinile tale, în voința ta, fă ce vrei. Guvernatorul Maxim a zis: Bate-l în tibie cât de tare poți. Andronic a zis: Dumnezeu te vede și te va judeca în curând pentru că m-ai chinuit, fără nicio vină, ca pe un criminal. Guvernatorul Maxim a zis: Crezi că este nevinovat de orice cel care insultă zeii și suveranii și arată dispreț față de tribunalul meu? Andronic a răspuns: Sufăr pentru închinarea la Dumnezeul adevărat. Guvernatorul Maxim a zis: Dacă ai fi cu adevărat pios, i-ai cinsti pe acei zei pe care suveranii îi cinstesc. Andronic a zis: Ar fi impietate, nu evlavie, dacă eu, părăsindu-L pe Dumnezeul cel Viu, aș începe să mă închin pietrelor și copacilor. Guvernatorul Maxim a zis: Deci, după cuvintele tale, și conducătorii sunt nelegiuiți, nebunule? Andronic a răspuns: Da, cred că sunt nelegiuiți. Dacă tu însuți judeci cu înțelepciune, atunci vei înțelege și tu că este impietate să sacrifici demonilor. Guvernatorul Maxim a zis: Înfige ace și înțeapă-i coastele. Andronic a zis: Sunt în puterea ta, sfâșie-mi trupul cum dorești. Guvernatorul Maxim a zis: Împletește-l cu pietre și freacă-i coastele cu fragmente. Andronic a zis: Cu aceste răni mi-ai împietrit și mai mult trupul. Guvernatorul Maxim a spus: „Îți voi suge viața picătură cu picătură". Andronic a răspuns: „Nu mă tem de amenințările tale; mintea mea este mai presus de toate planurile tale și de aceea disprețuiesc torturile tale". Guvernatorul Maxim a spus: „Pune-i cătușe la gât și la picioare și ține-l în închisoare".

4. Al doilea interogatoriu a avut loc în Mopsuestia. Flavius Gaius Numerian Maximus, guvernatorul, a spus: Chemați aici adepții nelegiuitei credințe creștine. Centurionul Demetrius a spus: Sunt aici, domnule, vă raportez cu umilință. Guvernatorul Maximus a spus: Tarakh, bătrânețea este ținută cu respect de majoritatea oamenilor și cred că nu din alt motiv decât pentru prudența ei inerentă: prin urmare, probabil, venindu-ți în fire, nu vei mai dori să-ți repeți gândurile anterioare și vei oferi o jertfă zeilor, pentru care vei primi onoare. Tarakh a răspuns: Sunt creștin și nu-ți doresc altă onoare ție sau suveranilor tăi decât ca tu, abandonând orbirea ta încăpățânată și îndreptându-te către un mod de gândire mai bun și mai demn, să fii înviat de adevăratul Dumnezeu. Guvernatorul Maximus a spus: Bate-l peste gură cu pietre și convinge-l să-și părăsească nebunia. Tarakh a răspuns: Dacă aș putea vreodată să înnebunesc, atunci numai devenind un nebun ca tine. Guvernatorul Maximus a spus: Uite, omule nefericit, dinții tăi au fost deja scoși; ai milă de tine. Tarakh a răspuns: Nimic nu mă poate speria, chiar dacă mi-ar fi amputate toate membrele. Stau ferm înaintea voastră, întărit de Hristos. Guvernatorul Maximus a spus: Ascultați-mă, pentru binele vostru, și aduceți o jertfă. Tarakh a răspuns: Dacă aș fi crezut că asta este bine pentru mine, nu aș fi îndrăznit să îndur atât de mult. Guvernatorul Maximus a spus: Lovește-l în gură ca să vorbească mai tare. Tarakh a răspuns: Cu dinții scoși și maxilarele desfigurate, nu pot vorbi mai tare. Guvernatorul Maximus a spus: Și după aceasta nu vrei să ne asculți, necredinciosule! Du-te la altar și fă o libație zeilor. Tarakh a răspuns: Deși mi-ai luat vocea, nu mi-ai rănit deloc mintea sau sufletul, dimpotrivă, mi-ai întărit

puterea. Guvernatorul Maximus a spus: Voi zdrobi această putere, necredinciosule! Tarakh a răspuns: În ciuda tuturor vicleniei tale, te învinge în numele lui Dumnezeu care mă întărește. Guvernatorul Maximus a spus: Întinde-i brațele și pune foc în ele. Tarakh a răspuns: Nu mă tem de focul vostru trecător, dar mă tem că, ascultându-vă, voi fi supus focului veșnic. Guvernatorul Maximus a spus: Uite, mâinile tale au putrezit de la foc. Lasă-ți nebunia, nebunule, și oferă o jertfă. Tarakh a răspuns: Îmi vorbești ca și cum ai vrea să-mi convingi trupul să cedeze sugestiilor tale: dar vezi, eu rămân complet statornic, indiferent ce-mi faci. Guvernatorul Maximus a spus: Leagă-i picioarele și atârnă-l cu capul în jos și fumighează-i fața cu fum. Tarakh a răspuns: Nu mi-a fost frică de focul vostru, ar trebui să mă tem de fum? Guvernatorul Maximus a spus: Acceptă să oferi o jertfă în timp ce spânzuri. Tarakh a răspuns: Adu jertfa, tu, consule, din moment ce nu ești străin de a aduce jertfe oamenilor: dar este nepotrivit pentru mine să fac asta. Guvernatorul Maximus a spus: Toarnă-i acid caustic cu sare în nări. Tarakh a răspuns: Acidul tău este plăcut pentru mine și sarea ta este dulce. Guvernatorul Maximus a spus:Amestecă niște muștar în acid și toarnă-i-l în nări. Tarakh a răspuns: Slujitorii tăi te înșală, Maximus, și au turnat miere în mine în loc de soluție de muștar. Guvernatorul Maximus a spus: În timpul următorului interogatoriu, voi născoci noi torturi pentru tine și te voi obliga să renunți la nebunia ta. Tarakh a răspuns: Și voi fi gata să înfrunt toate invențiile tale. Guvernatorul Maximus a spus: Dați-l jos și, după ce l-ați încătușat, dați-l gardianului închisorii. Chemați-l pe cel care îl urmează.

5. Sutașul Demetrius a zis: Am venit, domnule, și am onoarea să vă raportez. Guvernatorul Maximus a zis: Spune-mi, Probus, te-ai hotărât să te eliberezi de torturi sau încă nu ți-ai părăsit nebunia? Vino și adu jertfă zeilor, ceea ce chiar și suveranii fac pentru mântuirea comună a oamenilor. Probus a răspuns: Astăzi am venit cu și mai mare pregătire pentru toate torturile; torturile și rănile anterioare mi-au dat și mai multă putere. Încearcă asupra mea toate torturile și amenințările pe care le-ai născocit: dar nici tu, nici suveranii tăi, nici demonii pe care îi venerezi cu înșelăciune, nici tatăl tău Satana nu mă vor convinge să mă închin cu nelegiuire la zei pe care nu-i cunosc. Îl cunosc pe Dumnezeul meu din ceruri și Îl slujesc și Îl venerez. Guvernatorul Maximus a zis: Și nu sunt aceștia zei vii, nelegiuitule? Probus a răspuns: Idoli de piatră și de lemn, lucrarea mâinilor omenești, pot fi ei cu adevărat zei vii? Ești într-o mare orbire dacă te închini lor, consule. Guvernatorul Maxim a zis: Crezi tu, ticălosule, că sunt orb, închinându-mă la zei și te îndemn să faci la fel? Probus a răspuns: Zeii care n-au creat cerul și pământul vor pieri, precum și toți cei ce li se închină. Iar cel ce jertfește altor zei (în afară de cel adevărat) va fi mistuit. Trebuie să jertfești Domnului cerului și al pământului, nu cu sânge, ci cu laudă într-o inimă curată, cu adevăr și cu cunoașterea Lui. Guvernatorul Maxim a zis: Lasă-ți raționamentul cel rău, jertfește zeilor și vei primi libertatea. Probus a răspuns: Slujesc puțini zei, dar Celui pe care Îl cunosc ca Dumnezeu adevărat, Îl slujesc cu evlavie și Îl

venerez. Guvernatorul Maxim a zis: Du-te deci la altarul lui Zeus și jertfește-l, dacă nu vrei, cum spui, să slujești multor zei. Probus a răspuns: Am un Dumnezeu în cer și mă tem de El: dar nu slujesc celor pe care îi numești zei. Guvernatorul Maxim a zis: Ți-am spus deja și spun din nou: jertfește marelui și neînvinsului zeu Zeus. Probus a răspuns: „Celui care și-a luat sora de soție, unui adulter și seducător de copii, unui desfrânat și unei persoane nerușinate, cum spun toți poeții despre el, ca să nu mai vorbim de alte fapte nevrednice ale sale, despre care este indecent chiar și să vorbești - unei astfel de zeități mă silești pe mine, un om ateu și nelegiuit, să aduc jertfă?" Guvernatorul Maxim spune: „Lovește-l peste gură și spune-i să nu blasfemieze." Probus a răspuns: „De ce mă lovești? La urma urmei, te-am avertizat că toate acestea sunt spuse despre el chiar de oamenii care îl venerează: de aceea, spun adevărul despre el și nu o minciună, după cum știi chiar tu." Guvernatorul Maxim a spus: „Devii mai nebun doar atunci când încetează să te mai chinuie. Încălzește fierul și pune-l peste el." Proverbele au răspuns: „Focul tău este rece și nu mă deranjează." Guvernatorul Maxim a spus: „Încălzește fierul cât de tare poți și, punându-l pe foc, ține-l de ambele părți." Proverbele au spus: „Focul tău s-a răcit. Slujitorii tăi își bat joc de tine." Guvernatorul Maximus a spus: Legați-l, puneți-l la pământ și loviți-l pe spate cu tendoane crude,zicându-i: adu o jertfă și nu te înfuria. Probus a răspuns: Nu mă tem deloc de focul tău și nu-ți face griji pentru torturile tale. Dacă ai vreun alt instrument de pedeapsă, adu-l aici și îți voi arăta că Dumnezeu este cu mine. Guvernatorul Maxim a zis: rade-i capul și toarnă cărbuni încinși pe el. Probus a răspuns: mi-ai ars capul și picioarele și ai arătat că sunt rob al lui Dumnezeu și că mânia ta nu-mi poate face nimic. Guvernatorul Maxim a zis: dacă ai fi fost rob al zeilor, le-ai fi adus o jertfă și ți-ai fi dovedit evlavia. Probus a răspuns: Sunt rob al lui Dumnezeu și nu al zeilor, care duc la distrugere pe cei ce se închină lor. Guvernatorul Maxim a zis: blestemați! Toți cei ce se închinau lor s-au înfățișat înaintea tribunalului meu cu evlavie față de zei și conducători: dar voi ați atras atenția generală asupra voastră cu încăpățânarea voastră. Probus a răspuns: Credeți-mă, toți vor pieri dacă nu se pocăiesc de ceea ce au făcut în nebunia lor și nu devin robi ai Dumnezeului celui viu. Guvernatorul Maximus a zis: Lovește-l peste față, ca să nu mai spună: Dumnezeu, ci - zei. Probus a răspuns: Pentru că spun adevărul, poruncești pe nedrept să fiu lovit peste față! Guvernatorul Maximus a zis: Nu numai că voi porunci să fii lovit peste gură, dar voi porunci să-ți fie smulsă limba nelegiuită, ca să nu mai rostești discursuri fără sens și să aduci o jertfă. Probus a zis: Luați-mi organul senzorial al vorbirii; dar eu am în mine un limbaj nemuritor și prin intermediul lui vă voi răspunde. Guvernatorul Maximus a zis: duceți-l pe acesta în închisoare imediat și chemați-l la curtea lui Andronic.Duceți-l imediat pe acesta în închisoare și chemați-l pe Andronic la judecată.Duceți-l imediat pe acesta în închisoare și chemați-l pe Andronic la judecată.

6. Sutașul Demetrius a zis: Am venit, doamne, și îți raportez cu smerenie. Guvernatorul Maxim a zis: Cei care au fost interogați înaintea ta, după ce au suferit multe torturi, nu au câștigat nimic prin aceasta; dar, deși după nenumărate torturi, i-am convins să-i cinstească pe zei, pentru care vor primi onoruri nu mici din partea suveranilor. Așadar, și tu, eliberează-te de tortură, profită de avantajul de a evita chinurile inutile, adu jertfe zeilor și dovedește prin aceasta evlavia și ascultarea ta față de suverani, pentru care vei primi și tu onoruri cuvenite de la ei. Dar dacă nu ești de acord, atunci îți jur pe zei și pe suveranii neînvinși că nu vei scăpa (viu) din mâinile mele. Andronic a răspuns: Nu-i învinovăți pe ceilalți mei mărturisitori pentru o astfel de lașitate și nu nădăjdui să ne înclini mințile cu născocirile tale. Nici camarazii mei nu pot renunța la legea părintească și nu se pot închina cererilor tale nebunești, abandonând nădejdea în Dumnezeul nostru, nici eu nu pot slăbi în credință și răbdare pentru Domnul și Dumnezeul și Mântuitorul nostru. Nu vreau să cunosc nici pe zeii voștri, nici pe voi și nu mă tem de judecata voastră. Puneți-vă amenințările la îndeplinire, născociți torturi și chinuri și faceți orice violență doriți împotriva slujitorului lui Dumnezeu. Guvernatorul Maxim a zis: puneți-l pe rug și biciuiți-l cu tendoane crude. Andronic a răspuns: aceasta nu este încă o mare problemă, deși ați amenințat atât de mult, jurând pe zei și pe suveranii voștri. Acestea sunt amenințările voastre? Atanasie Cornicularius a zis: Tot corpul vostru este acoperit de răni și nu este de ajuns pentru voi, nenorocitul? Andronic a răspuns: Cei care iubesc pe Dumnezeul cel Viu socotesc toate acestea ca pe o nimica toată. Guvernatorul Maxim a zis: Turnați-i sare în nări. Andronic a răspuns: Porunciți să se toarne mai multă sare, ca eu, protejat de aceasta de putrefacție, să pot rezista răutății voastre cu mai mult succes. Guvernatorul Maxim a zis: Înfășurați-l și loviți-l peste burtă, ca să-i agravați vechile răni și ca durerea să-i ajungă până în adâncul sufletului. Andronic a răspuns: În ciuda rănilor mele anterioare, trupul meu este acum sănătos, ca și cum aș fi primit asistență medicală și aș fi apărut abia mai târziu în fața tribunalului vostru; de aceea, cel care m-a vindecat atunci mă va vindeca și acum. Guvernatorul Maxim a spus: Nu v-am ordonat, soldați nepricepuți, să nu le acorde nimeni asistență medicală și ca, rămânând fără nicio îngrijire și chinuiți de răni, să se supună ordinelor noastre? Comentariul lui Pigasius a răspuns: Jur pe măreția voastră, nimeni nu le-a oferit ajutor și nimeni nu a intrat la ei, ci tot timpul au fost legați în închisoare sub pază puternică. Dacă aflați că mint, atunci iată capul meu - este în puterea voastră. Guvernatorul Maxim a spus: Cum s-au vindecat rănile lor? Comentariul lui Pigasius a răspuns: Nu știu cum s-au vindecat, jur pe demnitatea voastră. Andronic a spus: Nebunule, Mântuitorul și Medicul nostru este mare. El vindecă pe cei ce slujesc lui Dumnezeu cu evlavie, nu prin intermediul medicamentelor obișnuite, ci prin puterea cuvântului său vindecă pe cei ce își pun nădejdea în el. El locuiește în ceruri: dar este peste tot cu noi. Și voi nu-L cunoașteți,pentru că persistați în ignoranța voastră. Guvernatorul Maxim a spus: Vorbele voastre prostești și goale nu vă vor aduce niciun folos, ci jertfiți zeilor înainte să vă distrug în cel mai

nemilos mod. Andronic a răspuns: V-am spus întotdeauna același lucru, de la început și acum. Nu sunt un copil care poate fi înșelat prin cuvinte lingușitoare. Guvernatorul Maxim a spus: Nu mă veți învinge, arătând un asemenea dispreț față de mine și de tribunalul meu. Andronic a răspuns: Și nu ne veți învinge cu cuvintele și torturile voastre. Dimpotrivă, veți vedea în noi războinici curajoși ai lui Dumnezeu, întăriți de Hristos, Mântuitorul nostru. Adesea, consule, puteți deja presupune că nu ne vom teme de niciun tort. Guvernatorul Maxim a spus: pregătiți diverse instrumente de pedeapsă pentru următorul interogatoriu. Și acum duceți-l în lanțuri puternice în temniță și astfel încât nimeni să nu-l poată vedea acolo.

7. Al treilea interogatoriu a avut loc în Mampsestae. Flavius Gaius Numerian Maximus, guvernatorul, a spus: Chemați aici pe necredincioșii adepți ai credinței creștine. Centurionul Demetrius a răspuns: Au fost prezentați, domnule, și vă raportez cu umilință. Guvernatorul Maximus a spus: Tarachus, dacă de data aceasta vrei să eviți tortura, atunci renunță la credința ta josnică și jertfește-te zeilor care conduc peste toate. Tarachus a răspuns: Ar fi rău pentru tine și pentru ei dacă ar conduce lumea, pentru că focul și chinurile veșnice le sunt rezervate lor, și nu numai lor, ci și tuturor celor care le fac voia, la cererea ta. Guvernatorul Maximus a spus: Vei înceta să blasfemiezi, ticălosule? Chiar crezi că mă vei convinge cu discursurile tale nerușinate? Îți voi tăia capul și te voi șterge de pe fața pământului. Tarakh a răspuns: Dacă aș fi putut muri atât de repede, nu aș fi experimentat aceste torturi prelungite. Dar acum chinuie-mă cât poți și cât dorești, pentru ca suferințele mele să crească de dragul Domnului. Guvernatorul Maxim a spus: Toți criminalii pe care legea îi condamnă pe bună dreptate la moarte sunt supuși unor astfel de suferințe. Tarakh a răspuns: Și acesta este un semn al prostiei și orbirii tale extreme, că nu vezi diferența dintre adevărații criminali care îndură pe bună dreptate aceste pedepse și cei care sunt supuși suferinței pentru Hristos pentru a primi o răsplată de la El. Guvernatorul Maxim a spus: Blestemat om necredincios, ce răsplată primești când ești lipsit în mod rușinos de viață? Tarakh a răspuns: Nu ar trebui să întrebi despre asta și nu poți judeca pedeapsa care ne așteaptă: de aceea îndurăm amenințările tale nebunești. Guvernatorul Maxim a spus: Cum îndrăznești să-mi vorbești ca unui egal? Tarakh a răspuns: Nu mă consider egalul tău și nu voi fi niciodată, dar am curajul să vorbesc liber și nimeni nu mă poate priva de această libertate, pentru că Dumnezeu mă întărește prin Hristos. Guvernatorul Maxim a spus: Îți voi lua acest curaj, omule necredincios. Tarakh a răspuns: Nimeni nu-mi va lua acest curaj, nici tu, nici conducătorii tăi, nici tatăl tău Satana, nici demonii pe care îi venerezi cu înșelăciune. Guvernatorul Maximus a spus: „Permițându-mi să-ți vorbesc, te-am provocat la insolență, nelegiuitule.” Tarakh a răspuns: „Învinovățește-te pentru asta. Cât despre mine, Dumnezeu, căruia Îl slujesc, știe că simt dezgust chiar și pentru fața ta, nu numai că nu aș vrea să vorbesc cu tine.” Guvernatorul Maximus a spus: „Gândește-te la faptul că te așteaptă cele

mai aspre torturi și oferă o jertfă.” Tarakh a răspuns: „Eu, la primul interogatoriu, care a avut loc la Tars, și la al doilea la Mampsestae, am declarat că sunt creștin și iată-mă același. În cele din urmă, crede-mă în aceasta și convinge-te de acest adevăr.” Guvernatorul Maximus a spus: „Când te voi tortura, te vei pocăi, nefericitule, dar va fi prea târziu.” Tarakh a răspuns: „Dacă m-aș gândi la pocăință,atunci chiar de la început m-aș fi temut de torturile tale și la prima sau a doua interogatorie ți-aș fi îndeplinit voia. Dar, rămânând ferm până acum, nu mă tem de tine deloc (și acum), întărit de Domnul. Fă ce vrei, nerușinatule. Guvernatorul Maximus a zis: Ți-am dat mare frâu insolenței, lăsându-te fără tortură. Tarakh a răspuns: Ți-am mai spus și îți spun acum: trupul meu este în puterea ta, fă ce vrei. Guvernatorul Maximus a zis: Leagă-l și spânzură-l, ca să nu înnebunească. Tarakh a răspuns: Dacă aș fi nebun, atunci, ca tine, aș fi un adept al impietății. Guvernatorul Maximus a zis: Ascultă-mă în timp ce spânzuri - înainte de a fi supus pedepselor pe care le meriți. Tarakh a răspuns: Deși nu ar trebui să-mi supui trupul la torturi atât de nelegiuit, pentru că sunt soldat, totuși nu mă feresc de ele, ca nu cumva să socotești aceasta un semn de unanimitate cu tine: fă ce vrei. Guvernatorul Maximus a spus: Un soldat care onorează zeii și conducătorii este onorat cu daruri și onoruri pentru vitejia sa; dar tu, ca un om extrem de nelegiuit, ai fugit în mod rușinos (din serviciu). De aceea, ordon să fii chinuit și mai mult. Tarakh a răspuns: Fă ce vrei. Te-am întrebat deja despre asta de multe ori: de ce eziți? Guvernatorul Maximus a spus: Nu crede că îți voi face această favoare - să-ți iau viața în scurt timp. Am spus deja că te voi chinui puțin câte puțin și voi da rămășițele corpului tău fiarelor, Tarakh a răspuns: fă repede ce vrei să faci și nu amenința doar cu cuvinte. Conducătorul Maxim a spus: nu crezi tu, nelegiuitule, că după moarte, femeile„și voi da rămășițele trupului tău fiarelor”, a răspuns Tarakh: „fă repede ce vrei și nu amenința doar cu cuvinte”. Domnitorul Maxim a spus: „nu crezi tu, necredinciosule, că după moarte, femeile„și voi da rămășițele trupului tău fiarelor”, a răspuns Tarakh: „fă repede ce vrei și nu amenința doar cu cuvinte”. Domnitorul Maxim a spus: „nu crezi tu, necredinciosule, că după moarte, femeile [4]Îți vor lua trupul și îl vor unge cu parfumuri? Voi da ordine și în acest scop, pentru ca rămășițele tale să fie distruse. Tarakh a răspuns: Așadar, chinuie-mi trupul în sfârșit și, după ce mi-ai luat viața, fă cu ea ce vrei. Guvernatorul Maximus a spus: Vino, îți spun, și jertfește zeilor. Tarakh a răspuns: Am spus odată pentru totdeauna, nesimțitule, că nu vreau să jertfesc zeilor tăi și nici să mă închin idolilor tăi josnici. Guvernatorul Maximus a spus: Lovește-l peste obraji și smulge-i buzele. Tarakh a răspuns: Mi-ai desfigurat și mi-ai desfigurat fața, dar mi-ai redat vigoarea tinerească sufletului. Guvernatorul Maximus a spus: Mă obligi, nefericitule, să te tratez diferit. Tarakh a răspuns: Nu te gândi să mă sperii cu cuvinte, sunt gata pentru orice, având cu mine arma Dumnezeului meu. Domnitorul Maximus a spus: Spune-mi, blestematul, ce armă ai, când ești gol și tot în răni? Tarakh a răspuns: Nu știi asta: fiind orb, nu-mi poți vedea armura. Domnitorul Maxim a spus: Voi îndura nebunia ta, în ciuda faptului că răspunsurile tale insolente mă

irită și nu mă voi grăbi să-ți iau viața. Tarakh a răspuns: Ce rău am spus? Spun că nu-mi poți vedea arma, pentru că ai o inimă necurată și, în extrema ta impietate, îi prigonești pe slujitorii lui Dumnezeu. Guvernatorul Maxim a spus: Bănuiesc că ai dus o viață rea înainte sau i-ai înșelat pe alții, cum spun unii, înainte de a fi adus înaintea mea în instanță. Tarakh a răspuns: Nu am fost un înșelător sau un om cu viață rea, nici înainte, nici acum. Nu slujesc demonilor, ca tine, ci lui Dumnezeu, care îmi dă această răbdare și mă inspiră cu cuvintele cu care ți-am răspuns până acum și îți va răspunde. Guvernatorul Maxim a spus: Aceste cuvinte nu te vor ajuta deloc; adu o jertfă dacă vrei să fii eliberat de chinuri. Tarakh a răspuns: Mă consideri cu adevărat atât de nesimțit și nerezonabil încât aș vrea să-L trădez pe Dumnezeul meu și, prin urmare, să mă privez de viața veșnică? Tu, salvându-ți trupul pentru o oră, îți ruinezi sufletul pentru o veșnicie. Guvernatorul Maximus a spus: Încălziți lamele (săbiilor voastre) și aplicați-le pe fălcile lui. Tarakh a spus: Dacă faceți ceva mai mult decât atât, nu îl veți forța pe slujitorul lui Dumnezeu să vi se supună și să se închine imaginilor demonilor. Guvernatorul Maximus a spus: Aduceți un cuțit și tăiați-i urechile și, după ce i-ați rade capul, ardeți-l cu cărbuni încinși. Tarakh a răspuns: M-ați lipsit de urechile mele fizice, dar auzul inimii mele va rămâne întreg și nevătămat. Guvernatorul Maximus a spus: Rupeți pielea de pe capul său nelegiuit cu un cuțit și presărați cenușă fierbinte pe el. Tarakh a răspuns: Dacă porunciți să fie îndepărtată pielea de pe întregul meu corp, nu mă voi lepăda de Dumnezeul meu, care mă ajută să îndur cu răbdare toate atacurile răutății voastre. Conducătorul Maximus a spus: Luați lame fierbinți și puneți-le sub vintrele lui. Tarakh a răspuns: Dumnezeu să vadă aceasta și să vă judece. Conducătorul Maximus a spus: Ce Dumnezeu chemați, blestematul, spune-mi? Tarakh a răspuns: CelPe Care nu-L cunoașteți, Care este pretutindeni lângă noi și va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Guvernatorul Maximus a spus: Nu te voi omorî pur și simplu, așa cum am spus deja, astfel încât femeile să nu poată atunci, după ce ți-au înfășurat trupul în in fin și l-au uns cu smirnă, să-i aducă omagiu (προσκυνουσι), ci, după ce te-am ucis în cel mai crud mod, voi porunci ca trupul tău să fie ars și cenușa împrăștiată din trupul tău. Tarakh a răspuns: Ți-am mai spus și o spun și acum: fă ce vrei, ți s-a dat putere în această lume. Guvernatorul Maximus a spus: du-l la închisoare și ține-l acolo până data viitoare când va fi o luptă cu fiarele. Adu-l și pe următorul.

8. Centurionul Demetrius a zis: „Am venit, domnule, și vă raportez cu umilință.” Guvernatorul Maximus a zis: „Vino-ți în fire, Probus, ai grijă de tine, ca să nu mai suporți torturile pe care le-ai îndurat anterior și pe care nefericitul tău tovarăș tocmai le-a experimentat. Totuși, eu însumi cred și sunt sigur că tu, ca un om rațional, vei oferi o jertfă pentru a-ți dovedi evlavia și a câștiga onoare de la noi. Vino și fă aceasta.” Probus a răspuns: „Folosirea gândurilor noastre, consule, este aceeași pentru noi toți: pentru că suntem cu toții robi ai (unui) Dumnezeu. Nu aștepta să auzi de la mine altceva decât ceea ce ai auzit și știi deja: nu ne vei

cuceri cu lingușirile tale, nici nu ne vei convinge cu amenințări și nici nu ne vei zdruncina curajul cu cuvinte blânde. Și acum stau cu deplină neînfricare și disprețuiesc nebunia ta. De ce eziți, prostule, și nu-ți arăți furia?" Guvernatorul Maximus a zis: „Ai fost cu adevărat de acord acum să-i respingi cu nelegiuire pe zei?" Probus a răspuns: „Ai spus adevărul." Acum nu ai mințit, deși ai un obicei constant de a minți. Cu toții am convenit împreună să fim tari în credința noastră, să luptăm și să mărturisim. De aceea stăm tari în Domnul, împotriva atacurilor răutății tale. Guvernatorul Maxim a spus: Înainte de a suferi o pedeapsă rușinoasă din partea mea, gândește-te și părăsește-ți nebunia; acceptă să mă asculți ca pe un tată și aproape ca pe un zeu. Probus a răspuns: Văd, consule, că nu mă crezi în nimic; dar crede-mă, îți jur pe buna mea mărturisire a numelui lui Dumnezeu, că nici tu, nici demonii cărora le slujești în înșelăciune, nici tatăl tău Satana, nici cei care ți-au dat putere asupra noastră, nu ne pot îndepărta de la credință și de la dragostea față de Dumnezeu. Guvernatorul Maxim a spus: Leagă-l, înconjoară-l cu o frânghie, atârnă-l de picioare (cu capul înainte). Probus a răspuns: Tiran nelegiuit, nu ai încetat încă faptele tale nelegiuite, luptând pentru demoni ca tine? Guvernatorul Maxim a spus: Ascultă-mă, înainte de a suferi, ai milă de trupul tău. Uite ce chinuri te așteaptă. Probus a răspuns: Tot ce-mi faci îmi folosește sufletului: fă ce vrei. Guvernatorul Maxim a spus: Încălzește lamele și aplică-le pe flancurile lui, ca să devină mai rațional. Probus a răspuns: Cu cât ți se par mai rațional, cu atât sunt mai înțelept în ochii lui Dumnezeu. Guvernatorul Maxim a spus: Încălzește-le mai tare și arde-i șira spinării. Probus a răspuns: Trupul meu este în mâinile tale. Fie ca Dumnezeu să vadă smerenia și răbdarea mea din ceruri și să ne judece. Domnitorul Maxim a spus: Cel pe care Îl chemi, nefericitule, te-a dat însuși acestor suferințe, pe care le meriți prin propria ta (rea) voință. Probus a răspuns: Dumnezeul meu este milostiv și nu vrea răul nimănui; ci fiecare persoană veghează asupra sa, având liber arbitru și fiind stăpânul gândurilor sale. Domnitorul Maxim a spus: Toarnă-i vin în gură și pune carne de pe altar. Probus a răspuns: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Dumnezeului celui viu,Privește din înălțimea Ta la această violență și judecă judecata mea. Guvernatorul Maxim a zis: Vezi, nefericitule, deși după îndelungate suferințe, totuși ai luat parte la jertfe: ce altceva îți mai rămâne de făcut acum? Probus a răspuns: N-ai făcut nimic important, cu forța, împotriva voinței mele, lăsându-mă să iau parte la jertfele tale necurate. Dumnezeu vede firea mea. Guvernatorul Maxim a zis: Ai mâncat și ai băut (jertfa), nesimțitule: mărturisește așadar că tu însuți ai făcut aceasta și vei fi eliberat de lanțuri. Probus a răspuns: La ce bun ție, fărădelege, că-mi încalci voința și mă obligi să mărturisesc. Să știi, însă, că chiar dacă îmi pui toate mâncărurile tale necurate în gura ta, nu-mi vei face niciun rău; căci Dumnezeu vede din cer violența care mi se face. Guvernatorul Maxim a zis: Încălzește lamele și arde-i tibiile. Probus a răspuns: Nici foc, nici tortură, nici, așa cum am spus de mai multe ori, tatăl tău Satana - nimic nu va sili un slujitor al lui Dumnezeu să renunțe la mărturisirea adevăratului Dumnezeu. Guvernatorul Maxim a zis: „Uite, nu-ți mai rămâne

niciun loc sănătos pe trup și încă persisti în nebunia ta, nenorocit!" Probus a răspuns: „Mi-am dat trupul milei tale ca să-mi păstrez sănătatea și puritatea sufletului." Guvernatorul Maxim a zis: „Încinge cuie ascuțite și străpunge-i mâinile." Probus a zis: „Slavă Ție, Doamne Iisuse Hristoase, că mi-ai îngăduit și mâinilor mele să sufere pentru Numele Tău." Guvernatorul Maxim a zis: „Cu cât te chinui mai mult, Probus, cu atât devii mai nebun." Probus a răspuns: „Puterea ta absolută și mânia ta nemăsurată te fac, Maximus, nu numai nebun, ci și cu siguranță orb: pentru că tu însuți nu știi ce faci." Guvernatorul Maxim a zis: „Omule necredincios, îndrăznești să numești nebun și orb pe un om care dedică atâta grijă faptelor de evlavie?" Probus a răspuns: „O, de ai fi orb cu ochii și nu cu inima! Dar, socotindu-te că vezi și ai ochi, rămâi în întuneric." Guvernatorul Maxim a zis: „Având răni pe tot corpul, tu, nefericitule, nu mă învinovățești pentru faptul că ți-am lăsat ochii nevătămați până acum?" Probus a răspuns: „Chiar dacă, prin cruzimea ta, îmi pierd ochii trupești, nicio forță omenească nu-mi poate orbi ochii inimii." Guvernatorul Maxim a zis: „Îți voi scoate ochii și după aceea te voi chinui în continuare, nechibzuitule." Probus a răspuns: „Nu mă amenința doar cu cuvinte, aceasta nu-l va speria pe slujitorul Domnului; dar chiar dacă îți vei îndeplini amenințarea în realitate, nici atunci nu mă vei întrista, pentru că nu poți răni ochiul meu invizibil prin aceasta." Guvernatorul Maxim a zis: „Scoate-i ochii, ca să fie lipsit de această lumină cât este încă în viață." Proverbele au răspuns: „Uite, mi-ai luat vederea trupească, dar, crudul chinuitor, ți-ar fi rău dacă m-ai putea lipsi de ochiul meu viu (spiritual)." Guvernatorul Maxim a zis: „Nevăzând nimic, de ce mai vorbești vorbe goale, nefericitule?" Proverbele au răspuns: „Dacă ai putea vedea întunericul din tine,atunci m-ai considera fericit, nelegiuitule! Guvernatorul Maxim a zis: Răni de moarte îți acoperă tot trupul și, în ciuda acestui fapt, nu încetezi să bolborosești, josnicule! Probus a răspuns: Atâta timp cât sufletul meu rămâne în trupul meu, nu voi înceta să vorbesc, întărit de Dumnezeu prin Hristos. Guvernatorul Maxim a zis: Încă nădăjduiești să rămâi în viață, după atâtea chinuri: nu știi oare că nu te voi lăsa să mori (propria ta moarte)? Probus a răspuns: Îndur isprava răbdării și a suferinței tocmai din acest motiv, pentru ca mărturisirea mea cea bună să fie desăvârșită când mă vei omorî, mizantrop blestemat și nemilos. Guvernatorul Maxim a zis: Te voi ucide cu chinuri lente, așa cum meriți. Proverbele au răspuns: Puterea ta, slujitor mândru al torționarilor. Guvernatorul Maxim a zis: ia-l, pune-i lanțuri și ține-l în închisoare, ca niciunul dintre cei cu gânduri similare cu ei să nu se apropie de ei, ca să-i laude pentru suferințele pe care le-au suferit pentru nelegiuirea lor. Când va veni vremea, îi voi da să fie mâncați de fiare. Chemați-l pe nelegiuitul Andronic.

9. Sutașul Demetrius a zis: „Am venit, doamne, și îți dau cu smerenie de veste." Guvernatorul Maxim a zis: „Andronice, te-ai hotărât chiar acum, cruțându-ți tinerețea și ascultând de bunul simț, să-i cinstești pe zei? Sau rămâi încă în nebunia ta de altădată, care nu-ți va aduce niciun folos? Dacă nu vrei să mă

asculți, să jertfești zeilor și să arăți cinste cuvenită suveranilor, atunci nu vei găsi nicio milă la mine. Vino, jertfește zeilor și vei fi cruțat.” Andronic a răspuns: „Nu va fi așa cum dorești, dușman și potrivnic al oricărui adevăr și cel mai aprig chinuitor al fiarelor: am îndurat toate atacurile tale cumplite și mai nădăjduiești să mă convingi să săvârșesc fărădelegea de care tu însuți ești vinovat și pentru care îi chinuiești pe slujitorii Domnului? Dar nu-mi vei nimici mărturisirea pentru numele lui Dumnezeu. M-am împotrivit tuturor planurilor tale crude, luptând în Domnul și îți voi arăta chiar acum vigoare tinerească și tărie sufletească. Guvernatorul Maxim a zis: „Cred că ești posedat și că un demon este în tine.” Andronic a răspuns: „Dacă ar fi un demon în mine, te-aș asculta; dar, din moment ce el nu este în mine, rămân neînduplecat până acum. Iată că ești un demon adevărat și faci ceea ce este caracteristic demonilor.” Guvernatorul Maxim a zis: „Și tovarășii tăi au spus tot ce au vrut înainte de tortură, dar apoi, convinși de cruzimea torturii să onoreze zeii, și-au arătat ascultarea față de conducători și, după ce au făcut o libație, și-au primit libertatea.” Andronic: „Acționezi complet în conformitate cu caracterul tău rău, susținând o astfel de minciună. Căci nici măcar cei pe care îi venerezi nu au stat în adevăr. Ești la fel de mincinos ca și tatăl tău. De aceea, Dumnezeu te va judeca în curând ca pe un slujitor al lui Satan și al tuturor demonilor.” Guvernatorul Maxim a zis: „Da, dacă nu mă port cu tine ca cu un om extrem de nelegiuit și nu te dau celei mai crude morți.” Andronic a răspuns: „Nu mă tem nici de tine, nici de amenințările tale (apărându-mă) în numele Dumnezeului meu.” Guvernatorul Maxim a zis: Legați-l, aduceți foc și puneți-l pe burta lui. Andronic a răspuns: Chiar dacă mă ardeți complet, dar atâta timp cât respir, nu mă veți învinge, chinuitor blestemat; căci cu mine este Dumnezeul care mă întărește, Căruia Îi slujesc. Guvernatorul Maxim a zis: Vei asculta vreodată, nebunule? Chiar dacă îți dorești propria moarte. Andronic a răspuns: Cât trăiesc, îți învinge răutatea, deși doresc pe deplin să mă omori; căci aceasta constituie lauda mea în Dumnezeu. Guvernatorul Maxim a zis: Pune-i săbii înroșite între degete. Andronic a răspuns: Nebunul lui Dumnezeu, plin de toate vicleșugurile Satanei, vezi că tot trupul meu este sfâșiat de torturi: și chiar crezi că acum mă voi teme de intențiile tale rele? Dumnezeu este cu mine, Căruia Îi slujesc prin Iisus Hristos; dar te disprețuiesc. Guvernatorul Maxim a zis: Nebunule, nu știi că omul al cărui nume tocmai l-ai numit a fost un ticălos, spânzurat pe cruce din ordinul ighemonului Pilat,despre care s-au păstrat și înregistrări judiciare (ὑπομνήματα) [5] Andronic a răspuns: „Taci din gură, blestematul, nu ar trebui să vorbești despre acestea; căci ești nevrednic, nelegiuitule, să vorbești despre El. Fericit ai fi dacă ai fi vrednic de acestea, și atunci nu ai fi lucrat nelegiuit cu slujitorii Domnului. Dar acum, neavând nicio nădejde în El, nu numai că te-ai nimicit pe tine însuți, dar și te-ai silit pe urmașii Lui, nelegiuitule.” Guvernatorul Maxim a zis: „Și tu, nechibzuitule, ce folos vei primi din credința și nădejdea ta în acest ticălos, pe care îl numești Hristos?” Andronic a răspuns: „Am primit și voi primi beneficiul pentru care îndur toate acestea.” Guvernatorul Maxim a zis: „Nu vreau să-ți iau viața prin tortură în

scurt timp: ci te voi da fiarelor sălbatice: și atunci vei pieri, deoarece îți vor lua mădular cu mădular.” Andronic a răspuns: „Așa să fie; căci ești mai feroce decât orice fiară și mai rău decât orice ucigaș, din moment ce execuți oameni care nu sunt implicați în nimic și nu sunt acuzați, complet ilegal, ca ucigași. Îi slujesc Dumnezeului meu în Hristos și nu mă tem de amenințările tale. Dă-mi aici cea mai crudă tortură pe care o cunoști și vei vedea curajul meu. Guvernatorul Maxim a zis: Deschide-i buzele și pune în ele carne de pe altare și toarnă vin. Dar sfântul a zis: Doamne Dumnezeul meu, privește la această silnicie. Guvernatorul Maxim a zis: Ce mai rămâne de făcut acum, demone? Iată, ai gustat de pe altarele celor pe care nu ai vrut să-i cinstești și (pe care nu ai vrut) să-i aduci jertfă. Andronic a răspuns: Chinuitor nesimțit, orb și nebun, mi-ai strecurat jertfa în gură cu forța. Dumnezeu vede aceasta, cunoscând gândurile omului și în stare să mă smulgă din furia Satanei și a slujitorilor lui. Guvernatorul Maxim a zis: Cât timp vei rămâne, nechibzuitule, în nebunia ta și te vei deda la vorbe deșarte, care sunt complet inutile pentru tine? Andronic a răspuns: Îndur toate acestea pentru că nădăjduiesc să primesc răsplată de la Dumnezeu prin aceasta. Dar tu nu știi acelea (beneficii) în care mă încred, rămânând neclintit (în mărturisire). Guvernatorul Maxim a spus: „Până când vei mai vorbi vorbe goale? Îți voi tăia limba ca să nu mai vorbești vorbe goale. Este vina mea că, lăsându-te fără tortură, dau hrană nebuniei tale.” Andronic a răspuns: „Te rog să-mi iei buzele și limba, prin care ai sperat să mă pângări cu jertfele tale necurate.” Guvernatorul Maxim a spus: „Nebunule, în ciuda torturii, rămâi în încăpățânarea ta. Între timp, la porunca mea, ai gustat deja jertfa.” Andronic a răspuns: „Cu atât mai rău pentru tine, chinuitor blestemat, și pentru cei care ți-au dat această putere, dacă voi gusta jertfele necurate. Gândește-te ce ai făcut cu slujitorul Domnului.” Domnitorul Maxim a spus: „Cum îndrăznești, cap rău, să-i hulești pe suveranii care au adus pace durabilă universului [6].”Andronic a răspuns: „I-am hulit și îi voi huli ca pe niște sugători de sânge și ca pe o ciumă asupra neamului omenesc, care au stricat lumea, pentru care Dumnezeu îi va zdrobi cu Dreapta Sa nemuritoare, nemaiînduindu-și îndelunga răbdare asupra lor, ci îi va nimici prin puterea acelei învățături care îi va învăța cum se poartă cu slujitorii Săi.” Guvernatorul Maxim a zis: „Ia un cuțit și taie-i limba murdară și calomnioasă, ca să știe ce înseamnă să hulești pe suverani. Arde-i limba și buzele și, după ce le-ai prefăcut în cenușă, împrăștie-le în vânturi, ca nu cumva vreo femeie de aceeași credință nelegiuită cu el să înceapă să le păstreze ca pe o comoară și un altar. Acum luați-l și țineți-l în închisoare până în vremea când, împreună cu tovarășii săi, va fi dat fiarelor.”

Așa s-a întâmplat totul.

10. Continuarea mesajului celor unsprezece frați către iconieni despre moartea martirilor.

Așadar, după a treia interogare a sfinților martiri ai lui Dumnezeu, nelegiuitul Maxim, chemându-l pe preotul Terentian și răsplătindu-l cu generozitate, a poruncit ca a doua zi să se țină în oraș un festival public de lupte cu fiare. Terentian a dat poruncă păzitorilor fiarelor să facă pregătirile necesare pentru aceasta. Dimineața (în ziua stabilită), tot orașul cu soțiile și copiii lor a ieșit în arenă: iar acest loc este situat de oraș la o distanță de nu mai puțin de o mie de pași. Când amfiteatrul s-a umplut de oameni, Maxim a sosit ultimul dintre toți pentru a lua parte la spectacol. Când a venit momentul spectacolului, mai mulți oameni căzuseră în timpul zilei, dintre care unii au fost uciși de sabia sclavilor, iar alții au fost sfâșiați de fiare sălbatice. Ne aflam acolo într-un loc ascuns și priveam cu frică desfășurarea afacerii. Deodată, nelegiuitul Maxim a trimis soldați (la martiri). I-au obligat pe unii dintre oamenii care erau acolo să-i poarte pe mărturisitori (în brațe), pentru că erau epuizați de lovituri și torturi și nu puteau merge, și i-au adus la locul listei. Văzându-i, în timp ce soldații îi cărau, ne-am apropiat puțin mai mult de locul spectacolului și ne-am așezat cu grijă pe o înălțime, care era în apropiere. Așezându-ne pe pietre, ne-am rugat în tăcere cu lacrimi și gemete. Când sfinții au fost scoși în mijlocul amfiteatrului, s-a iscat un murmur puternic printre oameni, căci unii erau indignați de nedreptatea celor care îi condamnaseră pe martiri la această execuție, în timp ce alții nu voiau deloc să-i vadă în arenă, așa că mulți au părăsit spectacolul, exprimându-și nemulțumirea față de Maxim. Guvernatorul a trimis soldați după ei și a poruncit să fie observați pentru a-i aduce în fața judecătorilor a doua zi. Între timp, mai multe fiare au fost eliberate, dar niciuna dintre ele nu s-a atins de trupurile sfinților martiri. Aceasta l-a mâniat foarte tare pe Maxim. Chemându-l pe supraveghetorul fiarelor, l-a supus biciuirii și, sub amenințări aspre, i-a poruncit să elibereze imediat asupra celor condamnați cea mai feroce fiară dintre ele. Tremurând de frică, administratorul a scos ursoaica însetată de sânge, care, după cum spun unii, ucisese deja trei oameni în ziua aceea. Ursoaica, după ce a fost eliberată, s-a apropiat de sfinți și, fără să le atingă trupurile, a alergat la sfântul mucenic Andronic și, culcându-se lângă el, a început să lingă puroiul rănilor sale, după cuvântul lui Nisan: fiarele sălbatice vor fi blânde cu voi; iar Sfântul Andronic, expunându-și capul, a încercat să mânie fiara, astfel încât să o prindă și să-i ia viața. Ursul a îndurat aceasta cu răbdare și supunere. Maxim, cuprins de mânie, a poruncit să fie ucisă. Au înjunghiat-o și ea a căzut moartă la picioarele lui Andronic. Preotul (temându-se că guvernatorul, mânios, îl va aduce la judecată) a poruncit să fie adusă leoaica trimisă lui din Antiohia de Irod. Când a fost scoasă afară, frica și tremurul i-au cuprins pe spectatori, pentru că mergea cu un răget puternic și un mârâit. Dar când a văzut sfintele trupuri prosternate, s-a apropiat de fericitul Tarakh și, închinându-se la picioarele lui, ca și cum ar fi vrut să-i exprime respectul său.Tarakh și-a întins mâinile și, apucând-o de coamă și de urechi, a început să o tragă spre el. Leoaica, cu blândețea unei oi, a scuturat mâna sfântului, s-a dus la ușă, trecând pe lângă Sfântul Prov. Și când blestematul Maxim nu a poruncit să i se deschidă ușa, a început să muște

scândurile cu dinții și a încercat să le rupă, încât oamenii au strigat de frică: eliberează leoaica!

11. Maxim, mânios, după ce l-a mustrat pe Terentian, a ordonat gladiatorilor să intre și să-i măcelărească pe martiri. Aceștia au fost decapitați cu sabia. Maxim, părăsind spectacolul, a lăsat acolo zece soldați, poruncindu-le să amestece trupurile sfinților martiri cu cadavrele necurate și josnice (ale celor care muriseră în arenă) și să-i păzească. În acest moment era deja întuneric. Când ordinul său a fost executat și soldații păzeau trupurile martirilor împreună cu ceilalți: noi, coborând puțin de pe înălțime, ne-am îngenuncheat și ne-am rugat Dumnezeului Atotputernic, ca El să ne ajute, în bunătatea și dragostea Sa față de omenire, să luăm rămășițele sfinților Săi martiri. După ce ne-am rugat, ne-am coborât puțin mai departe de munte și am văzut că gărzile erau ocupate cu cina lor, în timp ce un foc ardea lângă trupuri (de dragul străjii de noapte). Ne-am întors înapoi și, plecându-ne genunchii, am început în unanimitate să ne rugăm lui Dumnezeu și lui Hristosul Său, ca El să dea ajutorul Său din înălțimea tronului Său celor care cer, ca să putem smulge sfintele trupuri dintre cadavrele necurate și josnice. Deodată s-a făcut un cutremur puternic: tunete și fulgere au început să năvălească prin aer și un întuneric teribil s-a așternut, iar ploaia abundentă a început să cadă. Când s-a așternut o tăcere în aer, ne-am rugat din nou, ne-am apropiat de trupuri și am văzut că luminile fuseseră stinse de ploaie, iar gărzile se retrăseseră. Privind în jur, ne-am apropiat de trupuri cu mai multă îndrăzneală; dar, neputând găsi rămășițele sfântului, nu știam ce să facem. Martirii, ne-am ridicat mâinile spre cer și ne-am rugat lui Dumnezeu să ni le arate. Deodată, Dumnezeu cel atotmilostiv, în mila Sa neschimbată, ne-a trimis din cer o stea strălucitoare, care, luminând fiecare trup, ne-a arătat trupurile sfinților Săi slujitori. Luându-le cu bucurie, ne-am urcat pe cel mai apropiat munte și I-am mulțumit lui Dumnezeu în rugăciune pentru că ne-a arătat o asemenea milă. După ce ne-am urcat mai sus pe munte, am așezat trupurile martirilor și ne-am odihnit puțin. Dar când eram nedumeriți unde să punem sfintele rămășițe, ne-am rugat din nou lui Dumnezeu să ne ajute să terminăm lucrarea pe care o începusem. Preamilostivul Domnul ne-a ascultat rugăciunile și a poruncit din nou stelei minunate să ne arate calea. Luându-le de acolo cu bucurie, ne-am urcat pe o altă parte a muntelui și, coborând puțin (în timp ce steaua a rămas în urma noastră), am văzut un rezervor cu apă, sub care am ascuns sfintele trupuri, temându-ne că Maxim nu le va căuta a doua zi. Făcând toate acestea cu mare prudență, ne-am dus la oraș, nădăjduind să vedem ce se va întâmpla în continuare. După trei zile, când Maxim a părăsit orașul și gărzile au fost pedepsite pentru răpirea sfinților martiri care avusese loc, am cântat cu bucurie un cântec sfânt lui Dumnezeu, primind mare îndrăzneală în Hristos. Și eu, Marcion, Felix și Borus am rămas la locul odihnei lor, pentru a păzi chiar locul unde se odihnesc sfintele lor rămășițe. În același timp, am hotărât să ne petrecem aici restul vieții, pentru ca trupurile noastre să fie socotite vrednice să

fie puse împreună cu sfintele trupuri ale martirilor. Și L-am lăudat pe Dumnezeu pentru toate câte ne-a dăruit, căci a Lui se cuvine slava, puterea, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor, amin.Cei pe care i-am trimis la voi sunt deja pe drum: primiți-i cu mult respect și evlavie, ca pe niște lucrători împreună cu Dumnezeu și cu Hristosul Său; pomeniți-ne și pe noi în rugăciunile voastre către Dumnezeu.

Publicat conform ediției: Faptele Sfinților Martiri Tarakh, Provos și Andronik. Epistola creștinilor cilicieni către iconieni . // Revista „Conversație spirituală, publicată săptămânal la Seminarul Teologic din Sankt Petersburg.” - Sankt Petersburg, 1859. - Volumul VIII. — pp. 41–57, 91–108.

Martiriul Sfântului Policarp, Episcopul Smirnei

Capitolul 1

1 Biserica lui Dumnezeu care este în Smirna, Biserica lui Dumnezeu care este în Filomeliu și către toate bisericile sfintei și sobornicești biserici de pretutindeni: mila, pacea și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și a Domnului nostru Isus Hristos să se înmulțească printre voi.

2 V-am scris, fraților, despre martiri și despre fericitul Policarp, care a pus capăt, ca să zicem, prigonirii pecetluind-o cu martiriul său. Căci aproape tot ce s-a întâmplat mai înainte a fost pentru ca Domnul să ne arate din nou martiriul după Evanghelie.

3 Policarp, asemenea Domnului, a așteptat [suferința] până când va fi vândut, pentru ca și noi să-L imităm, îngrijindu-ne nu numai de binele nostru, ci și de aproapele nostru (Filipeni 2:4). Căci dragostea adevărată și statornică se caracterizează prin dorința de mântuire nu numai pentru sine, ci și pentru toți frații.

Capitolul 2

1 Așadar, binecuvântate și glorioase sunt toate martiriile care au avut loc după voia lui Dumnezeu. Căci noi, ca oameni evlavioși, trebuie să atribuim putere lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

2 Cine nu se va uimi de curajul [mucenicilor], de răbdarea și dragostea lor față de Domnul? Și-au tăiat trupurile cu bici, astfel încât chiar și venele și arterele interne erau vizibile; dar au răbdat. Chiar și cei care stăteau lângă ei au plâns de milă, dar au fost atât de curajoși încât niciunul dintre ei nu a strigat sau nu a gemut. Prin aceasta ne-au arătat tuturor că slăviții mucenici ai lui Hristos erau afară din

trup în timpul chinurilor lor, sau mai degrabă Domnul, arătându-li-se, a vorbit cu ei.

3 Concentrându-și atenția asupra harului lui Hristos, disprețuiau pedepsele lumești, izbăvindu-se într-un ceas de chinurile veșnice. Focul torționarilor neomeni le era răcoros, căci, văzând cu ochii lor focul veșnic și nestins, doreau să scape de el, privind cu ochii inimii la binecuvântările rezervate celor suferinzi, pe care urechea nu le auzise, ochiul nu le văzuse și care nu se bătuseră în inima omului, ci care le erau arătate de Domnul, întrucât nu mai erau oameni, ci îngeri (1 Corinteni 2:9-10).

4 În mod similar, cei condamnați să fie mâncați de fiare sălbatice au suferit multe suferințe grele: au fost întinși pe scoici spinoase și torturați cu diverse alte chinuri, astfel încât prin durata torturii să-i aducă, dacă este posibil, la renunțare.

Capitolul 3

1 Diavolul a urzit multe rele împotriva lor: dar, slavă Domnului! nu i-a biruit pe toți. Prea curajosul Germanicus i-a întărit în timiditatea lor cu răbdarea sa. S-a luptat glorios cu fiarele, căci atunci când proconsulul, voind să-l convingă, a zis: „Pocăiește-te de veacul tău”, a trimis fiara asupra lui, voind să se îndepărteze repede de viața lor nedreaptă și fără de lege.

2 Atunci toată mulțimea, uimită de curajul neamului creștin iubitor de Dumnezeu și pios, a strigat: „Moarte ateilor! Găsiți-l pe Policarp!”

Capitolul 4

1 Un frigian pe nume Quintus, care venise de curând din Frigia, s-a înspăimântat când a văzut fiarele. Acesta era cel care se îndemnase pe sine și pe alții să meargă de bunăvoie [să se tortureze]. Proconsulul, după multe insistențe, l-a convins să jure și să aducă jertfă. De aceea, fraților, nu suntem de acord cu cei ce vin de bunăvoie, căci Evanghelia nu ne învață așa. (Matei 10:23; Ioan 7:1)

Capitolul 5

1 Minunatul Policarp, auzind de aceasta, nu s-a tulburat, ci a vrut mai întâi să rămână în cetate. Dar, fiindcă mulți l-au rugat să plece, s-a retras într-un sat oarecare, nu departe de cetate și, locuind acolo cu puțini, nu a făcut nimic altceva decât să se roage ziua și noaptea pentru toți și pentru toate Bisericile din lume, așa cum făcea de obicei.

2 Cu trei zile înainte de a fi arestat, în timp ce se ruga, a avut o viziune: perna lui ardea în foc. Apoi s-a întors către cei care erau cu el și le-a spus: „Trebuie să fiu ars de viu!”

Capitolul 6

1 Pe când îl căutau încă, Isus s-a dus într-un alt sat. Deodată au apărut cei ce-L căutau; dar negăsindu-L, au pus mâna pe doi sclavi, dintre care unul a fost silit să mărturisească, fiind torturat.

2 Și nu i-a fost cu putință să se ascundă, pentru că vânzătorii lui erau chiar din casa lui (Matei 10:36). Irinarh, care primise același nume ca Irod, s-a grăbit să-l scoată pe Policarp în arenă, pentru ca acesta să-și împlinească propriul destin, devenind părtaș lui Hristos, iar vânzătorii lui să sufere pedeapsa lui Iuda însuși.

Capitolul 7

1 Urmăritorii și călăreții l-au luat cu ei pe băiat și au ieșit vineri, pe la prânz, cu armele lor obișnuite și l-au atacat ca pe un hoț. (Matei 26:55) Și, adunându-se cu toții seara, l-au găsit zăcând într-o cameră la etajul de sus. Putea să se ducă de acolo în alt loc, dar n-a vrut, zicând: „Facă-se voia Domnului!” (Faptele Apostolilor 21:14)

2 Auzind deci că au venit cei ce-L căutau, S-a coborât și a vorbit cu ei, așa că au rămas uimiți, văzându-i vârsta și tăria [duhului] și [au întrebat] dacă este nevoie să se străduiască atât de mult să prindă un om atât de bătrân? Îndată, chiar în ceasul acela, a poruncit să li se dea băutură și mâncare pe săturate și i-a rugat [doar] să-i dea un ceas ca să se roage fără oprire.

3 După ce au fost de acord, el s-a ridicat [spre răsărit] și s-a rugat, plin de harul lui Dumnezeu, așa că nu a putut tăcea două ore. Cei care au auzit au fost uimiți și mulți s-au pocăit că s-au împotrivit unui bătrân atât de divin.

Capitolul 8

1 După ce și-a terminat rugăciunea, amintindu-și de toți cei care luaseră vreodată parte cu el, mici și mari, faimoși și necunoscuți, și de întreaga Biserică Catolică din întreaga lume, și când a venit vremea să plece, l-au pus pe un măgar și l-au dus în cetate; era Sâmbăta Mare.

2 Pe drum, a întâlnit pe Irod ierarhul și pe Nicheta, tatăl său. Aceștia l-au urcat în carul lor și, șezând lângă el, l-au certat și i-au zis: „Ce rău este să zici: «Doamne,

Cezar!», și să aduci jertfe și celelalte și să rămâi în viață?” La început nu le-a răspuns; apoi, fiindcă au insistat, le-a zis: „Nu am de gând să fac ce-mi sfătuiți.”

3 Cum nu au reușit să-l convingă, au început să-l certe și l-au aruncat din trăsură cu atâta forță încât a căzut și s-a zgâriat la tibie. Dar el, nebăgând de seamă la asta, ca și cum nimic nu i s-ar fi întâmplat, și-a continuat vesel și repede drumul spre câmpul unde era condus și unde era atât de mult zgomot încât era imposibil să audă pe cineva.

Capitolul 9

1 Pe când Policarp intra în arenă, s-a auzit un glas din ceruri: „Fii tare și viteaz, Policarpe!” (Iosua 1:9). Nimeni n-a văzut pe cel ce vorbea, dar noi, cei de față, am auzit glasul. (Faptele Apostolilor 9:7) În cele din urmă, l-au adus și s-a făcut mare zarvă când au auzit că Policarp a fost prins.

2 De îndată ce l-au adus, proconsulul a întrebat: „Ești tu Policarp?” - și, primind un răspuns afirmativ, a început să-l convingă să se retragă, spunând: „Respectă-ți bătrânețea” - și restul pe care obișnuiesc să le spună: „Jură pe Norocul Cezarului, vino-ți în fire, spune: Moarte ateilor!” Dar Policarp, întunecându-și fața și privind la mulțimea de păgâni fără de lege care se aflau pe câmp, le-a dat mâna și, oftând, privind spre cer, a spus: „Moarte ateilor!”

3 Dar proconsulul a stăruit și a zis: „Jură și te voi lăsa să pleci; hulește pe Hristos!” Policarp a răspuns: „I-am slujit optzeci și șase de ani și El nu mi-a făcut nicio nedreptate: cum aș putea să-L hulesc pe Împăratul meu, care m-a mântuit?”

Capitolul 10

1 Întrucât proconsulul insista și zicea: „Jură pe averea Cezarului!”, Policarp a răspuns: „Dacă îți închipui că voi jura pe averea Cezarului, cum spui, și mă prefaci că nu știu cine sunt, atunci ascultă, eu spun deschis: Sunt creștin! Dar dacă vrei să înveți învățătura creștină, stabilește o zi și ascultă.”

2 Proconsulul a zis: „Convingeți poporul!” Policarp a răspuns: „Îmi doresc doar să vă răspund. Căci am fost învățați să dăm cinste conducătorilor și stăpânirilor rânduite de Dumnezeu, după cum este potrivit și nevinovat pentru noi (Romani 13:1-7); dar îi socotesc nevrednici să fie apărați înaintea lor.”

Capitolul 11

1 Proconsulul a zis: „Am fiare; te voi da lor dacă nu te răzgândești.” Policarp a răspuns: „Cheamă. Căci la noi gândurile bune nu se schimbă în rele. Bine este să ne întoarcem de la rău la adevăr.”

2 Proconsulul a continuat: „Dacă nu te temi de fiare, voi porunci să fii ars dacă nu te răzgândești.” Policarp a răspuns: „Amenință cu un foc care arde un ceas și se stinge curând, pentru că nu cunoști focul judecății viitoare și al pedepsei veșnice care este pregătit pentru cei răi. Dar de ce eziți? Fă ce ai de gând.”

Capitolul 12

1 Spunând acestea și multe altele asemenea, s-a umplut de curaj și bucurie; fața i s-a luminat de har, așa că nu numai că nu s-a rușinat de cele ce i se spuneau, ci, dimpotrivă, proconsulul s-a înfuriat și a trimis un crainic să proclame de trei ori în mijlocul arenei: „Policarp s-a recunoscut creștin”.

2 După ce vestitorul a spus aceste cuvinte, toată mulțimea de păgâni și de iudei care locuiau în Smirna a început să strige tare, plină de o furie nestăpânită: „Acesta este învățătorul Asiei, părintele creștinilor, care ne răstoarnă zeii și îi învață pe mulți să nu le aducă jertfe și să nu-i cinstească.” Zicând acestea, au ridicat un strigăt și au început să-l roage pe Asiarhul Filip să elibereze un leu asupra lui Policarp. Filip a răspuns că acest lucru este imposibil, pentru că lupta cu fiarele se terminase deja.

3 Atunci s-au gândit să strige într-un glas: „Arde-l pe Policarp de viu!” - căci ceea ce i s-a arătat în viziunea pernei, pe care în timpul rugăciunii o văzuse arzând, era pe cale să se împlinească și, întorcându-se către credincioșii care erau cu el, a spus profetic: „Trebuie să fiu ars de viu”.

Capitolul 13

1 Și iată, aceasta s-a împlinit foarte repede, chiar mai repede decât fusese spus. Mulțimi de oameni s-au grăbit imediat să adune lemne și tufișuri din ateliere și băi, la care evreii, după obiceiul lor, au ajutat cu deosebită râvnă.

2 Când focul a fost gata, Policarp și-a scos toate hainele și, desfăcându-și cureaua, a încercat să-și scoată încălțămintea, lucru pe care el însuși nu-l mai făcuse niciodată; căci de fiecare dată fiecare credincios se întrecea să-i atingă trupul, pentru că i se aducea mare respect pentru viața sa bună chiar înainte de martiriul său.

3 Toate ustensilele pentru foc erau așezate în jurul lui. Când au vrut să-l bată în cuie, el a spus: „Lăsați-mă așa cum sunt. Căci cel care îmi dă putere să îndur focul îmi va da să rămân nemișcat pe foc fără cuiele voastre.”

Capitolul 14

1 De aceea nu L-au pierdut în cuie, ci L-au legat. Și astfel, cu mâinile împreunate la spate și legat ca un berbec luat dintr-o turmă mare, pregătit pentru o jertfă, o ardere de tot plăcută lui Dumnezeu (Înțelepciunea 3:6), și-a ridicat ochii spre cer și a zis: „Doamne Dumnezeule Atotputernicul, Părintele iubitului și binecuvântatului Robului Tău, Isus Hristos, prin Care Te-am cunoscut! Dumnezeul îngerilor și al puterilor și al oricărei făpturi și al oricărui fel de drepți care locuiesc în prezența Ta!

2 Te binecuvântez, că m-ai socotit vrednic în această zi și în acest ceas să mă împărtășesc cu numărul mucenicilor Tăi și cu paharul Hristosului Tău, pentru învierea la viața veșnică a sufletului și a trupului în nestricăciunea Duhului Sfânt. Fie ca eu să fiu primit printre ei astăzi, înaintea feței Tale, ca o jertfă grasă și plăcută, așa cum Tu Însuși, Dumnezeul adevărat și sincer, ai pregătit, ai prezis și ai împlinit.

3 Pentru aceasta și pentru toate Te laud, Te binecuvântez și Te slăvesc, prin veșnicul și ceresc Marele Preot Iisus Hristos, iubitul Tău Rob, prin care Ție să fie slavă, împreună cu El și cu Duhul Sfânt, și acum și în veacurile viitoare. Amin.”

Capitolul 15

1 După ce a spus „Amin” și a terminat rugăciunea, cei care aveau grijă de foc au aprins focul. Și când focul ardea foarte puternic, atunci am văzut o minune [mare], noi, cei cărora ni s-a dat voie să vedem, cărora am fost și păziți să povestim altora cele întâmplate.

2 Focul, luând forma unei bolți, asemenea pânzei unei corăbii bătute de vânt, a înconjurat trupul martirului, iar acesta, fiind în mijloc, nu era ca un trup ars, ci ca pâinea coaptă sau ca aurul și argintul aprinse într-un cuptor. Am simțit o asemenea mireasmă, ca și cum ar fi mirosit a tămâie sau a altă aromă prețioasă.

Capitolul 16

1 În cele din urmă, cel rău, văzând că trupul său nu putea fi mistuit de foc, a ordonat consacratorului să vină și să-l străpungă cu un pumnal. Când a făcut aceasta, [un porumbel a zburat și] a țâșnit atât de mult sânge încât a stins focul,

iar întreaga mulțime a văzut cu uimire ce [mare] diferență era între necredincioși și cei aleși,

2 Dintre aceștia a fost acest preaminunat mucenic Policarp, care în vremurile noastre a fost un învățător apostolic și profetic, episcop al Bisericii Catolice din Smirna. Căci orice cuvânt care a ieșit din gura lui s-a împlinit sau va deveni.

Capitolul 17

1 Dar când omul invidios, calomniatorul și vrăjmașul viclean al neamului drept a văzut măreția martiriului său și viața sa fără prihană chiar de la început; [când a văzut] că a fost încoronat cu cununa nestricăciunii și a primit o răsplată de netăgăduit; atunci a încercat să se asigure că trupul său nu este luat de noi, deși mulți voiau să facă acest lucru și să aibă [o parte din] sfântul său trup.

2 Și astfel l-a inspirat pe Niceta, tatăl lui Irod, fratele lui Alca, să se adreseze proconsulului, ca acesta să nu-și dea trupul, ca nu cumva, după cum spunea el, după ce l-am părăsit pe Cel Răstignit, să începem să ne închinăm acestuia. Aceasta a fost spusă la sugestia și insistența iudeilor, care au văzut că suntem pe cale să-l luăm din foc și nu au înțeles că nu putem niciodată să-L părăsim pe Hristos, care a pătimit pentru mântuirea tuturor celor ce se mântuiesc în lume, fără vină pentru păcătoși, nici să ne închinăm altcuiva.

3 Căci Îl venerăm ca pe Fiul lui Dumnezeu; și îi iubim cu vrednicie pe martiri, ca pe ucenici și imitatori ai Domnului, pentru devotamentul lor neînvins față de Regele și Învățătorul lor. Dumnezeu să ne dea și nouă să fim împreună-ucenici și tovarăși ai lor!

Capitolul 18

1 Sutașul, văzând cearta iudeilor, a pus trupul Iudeilor în public, după obiceiul lor, și l-a ars.

2 Și astfel am luat oasele lui, care sunt mai prețioase decât pietrele prețioase și mai nobile decât aurul, și le-am așezat acolo unde le este locul.

3 Acolo, dacă este posibil, Domnul ne va îngădui, adunați în bucurie și veselie, să sărbătorim ziua de naștere a martirului său, în memoria celor care au luptat [pentru credință] înaintea noastră și ca o învățătură și pregătire pentru viitorii [asceți].

Capitolul 19

1 Aceasta este povestea fericitului Policarp. [Deși] a fost al doisprezecelea mucenic în Smirna împreună cu cei din Filadelfia, el este amintit mai mult decât toți, încât chiar și păgânii de pretutindeni vorbesc despre el. Nu a fost doar un învățător faimos, ci și un mucenic remarcabil, al cărui mucenicie, săvârșită după Evanghelia lui Hristos, toată lumea vrea să o imite.

2 Căci el, după ce a biruit cu răbdare pe stăpânitorul fărădelegii și a primit astfel cununa nestricăciunii și acum se bucură împreună cu apostolii și cu toți drepții, Îl slăvește pe Dumnezeu Tatăl Atotputernicul și Îl binecuvântează pe Domnul nostru, Mântuitorul sufletelor și trupurilor noastre și păstorul Bisericii sobornicești a întregii lumi.

Capitolul 20

1 Ne-ați cerut să vă relatăm pe scurt ce s-a întâmplat; acum vă aducem la cunoștință pe scurt prin fratele nostru Marcion. Când veți afla despre aceasta, trimiteți scrisoarea noastră mai departe fraților, pentru ca și ei să-L slăvească pe Domnul, care alege dintre slujitorii Săi.

2 Și El poate să ne ducă pe toți, prin harul și darul Său, în Împărăția Sa veșnică, prin singurul Său Fiu, Isus Hristos, căruia i se cuvine slava, cinstea, stăpânirea și măreția în veci! (1 Timotei 6:16; Apocalipsa 5:13)

Salutați pe toți sfinții. (Romani 16:15) Cei ce sunt cu noi vă salută, și Evarest împreună cu toată casa lui, care a scris și el aceste lucruri.

Capitolul 21

1 Fericitul Policarp a pătimit la începutul lunii Xanthic, în a doua zi, cu șapte zile înainte de calendele lui martie, în Sâmbăta Mare, la ceasul al optulea. El a fost prins de Irod, în timpul pontificatului lui Filip Trallianus, în timpul proconsulatului lui Statius Quadratus și în veșnica împărăție a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia i se cuvine slava, cinstea, măreția și un tron veșnic din neam în neam! Amin.

Martiriul Sfântului Iacob [7] preotul și al surorii sale Maria, o fecioară care s-a dedicat slujbei lui Dumnezeu

(*Anul domniei lui Sapor al II-lea, rege al Persiei 37, persecuția 7, 346 d.Hr.*).

În al șaptelea an al persecuției creștinilor, din ordinul lui Narses Tamsapor, Iacob, preotul satului Felscialis, a fost luat în custodie, împreună cu sora sa Maria, o fecioară care se dedicase slujbei lui Dumnezeu. Narses i-a obligat să

mănânce sânge, dar când nu au vrut să facă acest lucru [8] , a poruncit să fie biciuiți aspru cu nuiele. Ei, ridicând mâinile spre cer și îndreptându-și mintea către Dumnezeu, s-au rugat Lui să nu-i părăsească, ci să le dea putere și tărie pentru a îndura tortura. Torționarul, văzând că nu voiau să părăsească credința creștină, a chemat un anumit om pe nume Magdad, care se numea doar creștin, dar de fapt nu era creștin, și i-a ordonat să execute sentința de moarte pronunțată asupra martirilor. Magdad le-a tăiat imediat capetele cu propria mână în satul Feldara, situat pe râul Eufrat.

Martirii au fost încoronați cu coroana martirică în ziua de 17 a lunii lunare martie.

Publicat conform publicației: Martiriul Sfântului Iacob Prezbiterul și al surorii sale Maria, o fecioară care s-a dedicat slujirii lui Dumnezeu. // Jurnalul „Lectura creștină”, publicat la Academia Teologică din Sankt Petersburg. Sankt Petersburg. — 1827. — Partea XXVII. — pp. 86–87.

Martiriul Sfintelor Tecla, Maria, Marta, Maria și Ama, fecioare care s-au dedicat slujirii lui Dumnezeu

(*Anul domniei lui Sapor al II-lea, rege al Persiei 37, persecuția creștinilor 7, XR d.Hr. 346*).

Cam în aceeași perioadă cu prezbiterul Iacov , un anume Pavel, prezbiter al orașului Cassiada, a fost arestat din ordinul lui Narses Tamsapor. Motivul acuzației împotriva lui era marea sa avere. Soldați au fost trimiși la Pavel. I-au înconjurat casa, l-au pus în lanțuri și i-au luat banii cu ei.

Împreună cu el, în aceeași cetate, au fost arestate: Tecla, Maria, Marta, Maria și Ama, fecioare care s-au dedicat slujbei lui Dumnezeu. Toate au fost aruncate într-o singură închisoare. Pavel a fost primul adus la judecată. Tamsapor i-a zis: „Dacă îndeplinești porunca regelui și te închini soarelui, te voi elibera și îți voi da banii înapoi.” Omul nelegiuit, fiul Gheenei, Pavel a fost de acord să îndeplinească voia regelui, a promis că va face și a făcut tot ce i s-a poruncit. Atât de mult era dependent de bani, de la care nu putea aștepta decât distrugere veșnică. Totuși, Tamsapor era foarte nemulțumit că Pavel a părăsit credința creștină: căci a fost lipsit de averea sa. De ce i-a cerut lui Pavel să ucidă sfintele fecioare cu propriile mâini? Tamsapor credea că Pavel, considerând cererea sa rușinoasă și rușinoasă, nu va fi de acord să o îndeplinească. În acest fel, spera să aibă un pretext pentru a-și păstra banii. A poruncit să fie aduse la el sfintele fecioare. Privindu-le cu severitate, le-a spus: „Dacă nu respectați decretul regal, nu aduceți închinare divină soarelui și nu vreți să vă căsătoriți, atunci vă voi condamna la moarte și în curând voi porunci să fie executată sentința la moarte asupra voastră. Nimeni nu vă va scăpa de sub puterea mea.” Sfintele fecioare i-

au răspuns: „Mândrule și arogantul chinuitor, în zadar ne înspăimânți. Împlinește-ți voia față de noi. Nu este nimic mai nelegiuit pentru noi decât să-L părăsim pe Dumnezeul și Creatorul nostru și să împlinim porunca Ta.”

Judecătorul nelegiuit a ordonat imediat ca ei să fie scoși din instanță și pedepsiți aspru cu nuiele. Fiecare a primit o sută de lovituri de bici. Sfintele fecioare au îndurat această pedeapsă cu curaj și au repetat din nou cuvintele judecătorului lor: „Nu vom prefera niciodată soarele în locul lui Dumnezeu. Nu vrem să ne înfurim pe voi. Voi preferați creația Creatorului și o zeificați.”

Sfintele fecioare au fost imediat condamnate la moarte. Torționarul i-a ordonat lui Pavel să le execute pedeapsa cu moartea. „Dacă vei ucide fecioarele cu mâinile tale”, i-a spus el, „atunci îți voi înapoia toate averile tale”.

Însă nu era nimic ce acest om iubitor de bani nu putea hotărî. Era posedat de același duh necurat care intrase odinioară în Iuda trădătorul. Atât de mult îi orbise ochii strălucirea aurului și a argintului, încât, din dragoste pentru bani, nu a ezitat să-și dea sufletul spre distrugere evidentă. Fiind asemenea lui Iuda trădătorul și vinovat de aceeași crimă, a avut același sfârșit ca și acesta: căci a fost strangulat. Poate că, asemenea lui Iuda, i s-a rupt pântecele și i-au căzut măruntaiele. Unul L-a ucis pe Însuși Iisus Hristos, celălalt L-a ucis în fecioarele care s-au dedicat slujbei lui Dumnezeu: căci Apostolul spune: „ *Toți câți ați fost botezați în Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos”* (Galateni 3, 27). Amândoi au murit de o moarte nelegiuită și rușinoasă și amândoi vor fi pedepsiți cu chinuri veșnice de dreptatea răzbunătoare a lui Dumnezeu.

Pavel, orbit de iubirea de argint și înșelat de cuvintele lingușitoare ale chinuitorului, care îi făgăduia înapoierea banilor, și-a scos sabia și s-a apropiat de sfintele fecioare. Ei, văzând că se apropia de ei ca să-i omoare, l-au denunțat și i-au zis: „Păstor nevrednic, cum îndrăznești să ataci turma ta și să junghii oile? Ce te-a determinat să te transformi într-un lup însetat de sânge și să-ți devastezi turma? Este această sabie pâinea mistică care Îl ispășește pe Dumnezeu și pe care am primit-o recent din mâinile tale? Este acesta sângele dătător de viață pe care ni l-ai pus în gură? Nu ne temem de sabia ta. Ea ne va aduce în curând mântuire și viață veșnică. El ne va conduce la Isus, moștenirea noastră. Dar o soartă complet opusă te așteaptă. Ne vom înfățișa înaintea feței lui Dumnezeu, vom prezenta cazul nostru judecății Sale și Îi vom arăta răutatea ta împotriva noastră. Nu crede că judecata ta va fi întârziată. Dreptatea lui Dumnezeu te va pedepsi foarte curând. Este imposibil ca tu, fiind cel mai fărădelegiu om, să poți rămâne mult timp în viață. Ne expunem de bunăvoie morții pentru Cel pentru care am fost condamnați la ea. Dar vai de cel ce ne ucide! Răutule, nu întârzia să împlinești măsura răutății tale. O pedeapsă corespunzătoare insolenței tale care sfidează pe Dumnezeu te va surprinde foarte curând.” „Nu întârzia, omule

fără rușine, să ne ucizi și să ne eliberezi din această viață, ca să nu putem vedea cum te vei lupta cu lațul fatal și te vei coborî în locul chinurilor veșnice.”

Apostatul și fiul pierzării s-a apropiat de sfintele fecioare și le-a ucis, ca și cum ar fi vrut să câștige slava unui călău iscusit. Mâna nelegiuitului ucigaș nu a slăbit, deși nu era obișnuită cu uciderea. Sabia apostatului nu era tocită. Poate că o ascuțise mai înainte, prevăzând că va trebui să o mânjească cu sângele mucenicilor. Poate că mâna lui s-a întărit de nădejdea de a-și recupera banii. Nu a simțit nicio teamă la această faptă, deși nu vărsase mai înainte sânge omenesc. Fața lui nu era acoperită de rușine, deși mulțimea oamenilor care stătea acolo arăta dispreț față de el cu privirile lor. Fără îndoială, a fost întărit în această privință de cel care, prin Cain, a adus primul moartea în neamul omenesc și despre care Domnul nostru spune: *voi sunteți din tatăl vostru, diavolul. Acesta a fost ucigaș de la început* (Ioan 8:44).

Astfel, sfintele fecioare au îndurat cu curaj moartea pentru Iisus Hristos și s-au adus Lui ca o jertfă mirositoare. S-au îndreptat către Cel care le va răsplăti cu generozitate evlavia și le va împodobi cu o glorie cerească nesfârșită. Sfintele fecioare au fost numărate printre soborul martirilor în a șasea zi a lunii iunie.

Însă aceasta nu a fost soarta preotului apostat. Poate că el nu citise sau nu auzise ce spune Sfânta Scriptură despre bogatul care a avut o recoltă bună în câmp. Bogatul și-a zis: *Suflete al meu, ai multe bunătăți* strânse *pentru mulți ani* ; *odihnește-te, mănâncă, bea* și *veselește-te.* Dar i s-a zis: *Nebunule, în noaptea aceasta îți vor cere sufletul; și cele ce ți-ai pregătit, cui vor fi?* (Luca 3:19). Aceste ultime cuvinte se aplică și preotului nostru. Căci chiar în momentul în care era sigur că banii pe care îi dobândise pe nedrept și pentru care jertfise mântuirea sufletului său, îi vor fi înapoiați, chiar în acel moment a pierit pe neașteptate. A fost ucis în noaptea următoare. Căci judecătorul, temându-se că se va plânge de el la rege și îi va lua averea, a chemat soldații la el și le-a poruncit să-l omoare pe Pavel. Au venit noaptea la închisoare, ca să nu știe poporul de uciderea lor, și l-au strangulat pe Pavel. Soarta lui Iuda și a lui Pavel este aceeași, întrucât iubirea lor de bani este aceeași. Dar poate că Iuda merită mai puțină condamnare, pentru că a dat unele semne de pocăință. Crima l-a lovit atât de tare încât s-a strangulat. Dar preotul nu s-a rușinat să comită crima cu propriile mâini, nu s-a pocăit de ea și nu s-a sinucis, ci a fost strangulat cu forța. Ce pedeapsă ar trebui să existe în viața viitoare pentru cineva care, fără niciun regret, fără a vărsa lacrimi, a vărsat sânge nevinovat? Orice pedeapsă, fără îndoială, va fi mai mică decât crima sa.

Publicat conform publicației: Martiriul Sfintei Tecla, Maria, Marte, Maria și Ama, fecioare care s-au dedicat slujirii lui Dumnezeu. // Jurnal „Lectura

creștină, publicat la Academia Teologică din Sankt Petersburg”. Sankt Petersburg. — 1827. — Partea XXVII. — pp. 88–95.

Martiriul Sfântului Apostol Andrei

Epistola Prezbiterilor și Diaconilor către Ahaia.

1. Noi, Prezbiterii și Diaconii Bisericilor Ahaice, scriem ceea ce ochii noștri au văzut tuturor Bisericilor întemeiate în numele lui Hristos în Răsărit și Apus, Nord și Sud. Pace vouă și tuturor celor care cred într-un singur Dumnezeu, desăvârșit în Treime, Tată și Părinte adevărat, Fiu Unul-Născut adevărat, Duh Sfânt adevărat, care purcede de la Tatăl și rămâne în Fiul, pentru ca să se știe că un singur Duh Sfânt este în Tatăl și în Fiul și că acesta este Fiul Unul-Născut, precum este și Cel ce L-a născut. Această credință am învățat-o de la Sfântul Andrei, Apostolul Domnului nostru Iisus Hristos, al cărui martiriu, fiind martori oculari ai acestuia, îl comemorăm cu credință.

2. Consulul Egeu, intrând în cetatea Patras, a început să prindă pe credincioșii în Hristos și să-i silească să aducă jertfe idolilor. Sfântul Andrei i-a zis: tu, judecătorul oamenilor, ar trebui să-ți cunoști Judecătorul ceresc și, cunoscându-L, să te închini Lui și, închinându-te adevăratului Dumnezeu, să respingi zeii mincinoși. Egeu a întrebat: nu ești tu Andrei, care dărâmi templele zeilor și, prin lingușire, îi conduci pe oameni la acea erezie dăunătoare, pe care conducătorii romani au poruncit recent să fie exterminată? Sfântul Andrei a răspuns: Conducătorii romani nu au aflat încă adevărul și ceea ce a învățat Fiul lui Dumnezeu, care a venit pentru mântuirea noastră, adică că acești idoli nu numai că nu sunt zei, ci demoni distrugători, dușmani ai neamului omenesc: ei îi învață pe oameni numai ceea ce Îl jignește pe Dumnezeu, încât Dumnezeu, iritat de ei, se îndepărtează de ei și nu-i ascultă; ca apoi, pe măsură ce Dumnezeu se îndepărtează de ei și nu-i ascultă, ei rămân captivi ai diavolului, iar el astfel încât până atunci să-i poată batjocori, până când părăsesc trupul - condamnați la aceasta, neavând cu ei decât păcate.

3. Egeu a zis: Acestea sunt cuvinte arogante și deșarte! Când Hristosul vostru a predicat astfel, evreii L-au pironit pe cruce. - Sfântul Andrei a răspuns: Dacă ați fi fost curioși să cunoașteți taina crucii, cum Creatorul neamului omenesc, din dragostea Sa arzătoare, pentru împăcarea noastră, nu de constrângere, ci a primit de bunăvoie această cruce; atunci ați fi crezut în El. - Egeu a zis: Dacă a fost trădat de ucenicii Săi, prins de evrei și adus înaintea Igemonului, și la cererea evreilor, din porunca Igemonului, răstignit de soldați: atunci cum spuneți că a îndurat de bunăvoie crucea? - Andrei: De aceea spun: de bunăvoie, pentru că am fost cu El și pentru că chiar înainte de a fi trădat de ucenicii Săi și răstignit, ne-a prezis: *după trei zile voi învia* . De aceea și fratelui meu Petru, care a zis: *Tu*

ești milostiv, Doamne, aceste lucruri nu Ți se vor întâmpla , El i-a răspuns cu indignare: *Urmează-Mă, Satano, căci nu gândești lucrurile lui Dumnezeu, ci lucrurile oamenilor* . Dar cum ne-ar fi putut El asigura atât de hotărât, dacă ar fi suferit împotriva voinței Sale? Atunci nu ne-ar fi spus: *Am putere să-Mi dau viața și am putere din nou să o iau* . În cele din urmă, când lua cina cu noi, a spus: *Unul dintre voi Mă va trăda* și, cu aceste cuvinte, i-a întristat pe toți și a zis din nou: *Cui îi voi da pâinea umedă, acela Mă trădează* . Și, întrucât a vorbit despre viitor ca despre trecut, a arătat prin aceasta că a fost supus de bunăvoie trădării. Căci nu a fugit de trădător, ci a rămas în locul unde știa că va veni.

4. Egeu a zis: Mă minunez că acest om despre care vorbești, atât de înțelept, a fost, de bunăvoie sau fără voie, în vreun fel, cel puțin, după propria ta mărturisire, pironit pe cruce. - Andrei a răspuns: Aceasta este, cum am mai spus, marea taină a crucii, pe care, dacă vrei să mă asculți, ți-o voi arăta. - Egeu: Aceasta nu se poate numi taină, ci pedeapsă. - Sfântul Andrei: Această pedeapsă, care conține taina și înnoirea omenirii, o vei înțelege mai bine dacă mă vei asculta cu atenție. - Egeu: Voi asculta cu atenție; dar dacă tu, la rândul tău, nu mă vei asculta, atunci vei experimenta chiar această taină a crucii asupra ta. — Sfântul Andrei: Dacă m-aș teme de cruce, nu aș vesti slava crucii. — Egeu: Vorba ta de neînțeles îți vestește chinul crucii: căci viclenia ta te face să nu mă temi de chinul morții. — Andrei: Nu viclenia, ci credința mă face să nu mă tem de chinul morții. Căci moartea drepților este onorabilă, dar crudă este moartea păcătoșilor. De aceea vreau să vă arăt taina crucii, pentru ca voi, după ce ați primit cea mai bună învățătură și ați crezut, să o primiți, în orice fel, spre mântuirea sufletului vostru. — Egeu: Este sufletul meu cu adevărat pierdut, încât trebuie să-i caut mântuirea în vreo credință despre care vorbiți?

5. Și Andrei a zis: Despre asta voiam să vă vorbesc din sufletul meu, pentru ca, după ce v-am învățat mai întâi că sufletele tuturor oamenilor și-au pierdut dreptatea lor originară, să pot arăta mai târziu că taina crucii o restaurează. Căci primul om a deschis porțile morții prin pomul neascultării; și astfel a fost necesar ca pomul suferinței să alunge moartea care intrase. De asemenea, din moment ce primul om a fost creat din pământ curat, a fost necesar ca un om perfect să se nască dintr-o Fecioară curată, pentru ca Fiul lui Dumnezeu, care a creat omul mai înainte, să restaureze viața veșnică pe care oamenii au pierdut-o în Adam. Apoi, pentru ca pomul crucii să dezrădăcineze pomul dorinței, El își întinde mâinile neîntinate pe cruce - pentru acele mâini care au fost întinse de bunăvoie spre crimă; în loc de cea mai plăcută hrană, a gustat fiere și, luând asupra Sa mortalitatea noastră, ne-a acordat nemurirea Sa.

6. Egeu a zis: Astfel de cuvinte poți spune celor care te vor crede. Cât despre mine, dacă nu te vei supune și nu vei aduce jertfe zeilor atotputernici, voi porunci să fii biciuit și pironit chiar pe crucea pe care o lauzi. - Sfântul Andrei a răspuns:

Eu aduc în fiecare zi o jertfă vie Dumnezeului Atotputernic: nu arderea tămâiei, nu carnea vițeilor care răcnesc, nu sângele țapilor; ci în fiecare zi pe altarul crucii aduc lui Dumnezeu un Miel imaculat, al cărui trup îl mănâncă poporul credincios și al cărui sânge îl bea, dar Mielul junghiat rămâne nevătămat și viu. - Egeu: Cum se poate aceasta? — Sfântul Andrei: Dacă vrei să știi cum se poate aceasta, atunci devino ucenicul meu, ca să poți învăța ce vrei. — Egeu: Îți voi scoate aceasta prin chinuri. — Sfântul Andrei: Mă uimesc că tu, un om înțelept, ai căzut într-o asemenea nebunie încât crezi că poți smulge de la mine cunoașterea jertfei divine prin chinuri. Ați auzit taina jertfei: dacă credeți că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, răstignit de iudei, este adevăratul Dumnezeu; atunci vă voi explica cum trăiește Mielul, care, fiind junghiat și dat pe Sine ca hrană, rămâne apoi nevătămat și fără prihană în Împărăția Sa. - Egeu: Dar cum rămâne Mielul în Împărăție, când este junghiat și slujește tuturor oamenilor, cum ziceți, ca hrană? - Sfântul Andrei: Dacă credeți din toată inima, puteți înțelege: dar dacă nu credeți, atunci nu veți putea cunoaște niciodată adevărul pe deplin.

7. După aceasta, Egeu s-a mâniat și a poruncit să fie ținut sub pază. Și când l-au pus singur sub pază, oamenii s-au adunat la el din toată țara aceea, ca și cum ar fi vrut să-l omoare pe Egeu și să-l scoată din închisoare pe Apostolul Andrei. Sfântul Andrei i-a îndemnat astfel pe oameni: nu schimbați pacea Domnului nostru Iisus Hristos în indignarea diavolului. Căci Însuși Domnul, când a fost trădat, a arătat toată răbdarea, nu a contrazis, nu a strigat și nimeni nu l-a auzit glasul la răscruce. Și așa păstrați tăcerea, pacea și liniștea și nu opriți martiriul meu. Ci mai degrabă pregătiți-vă ca luptători ai Domnului, pentru ca cu neînfricarea sufletului să puteți birui amenințările și să biruiți chinurile în puterea trupului. Căci dacă frica este cumplită, atunci este acea frică care nu are sfârșit. Și frica omenească este ca fumul, care, apărând brusc, se risipește îndată. Și dacă necazurile sunt cumplite, atunci acele necazuri care, începând, nu se termină niciodată. Necazurile prezente sunt ușoare și ușor de îndurat; iar dacă sunt grele, atunci eliberează repede sufletul. Însă necazurile viitoare sunt veșnice, unde este plâns neîncetat, scrâșnire, vaiete și chinuri fără sfârșit și unde Consulul Egee nu se teme să treacă. Și astfel fiți mai bine pregătiți să dobândiți plăcerea veșnică prin suferințe trecătoare, unde vă veți bucura neîncetat, veți înflori neîncetat în slavă și veți domni mereu cu Hristos.

8. Sfântul Andrei a mustrat astfel poporul toată noaptea. Când s-a făcut dimineața, Egeu a poruncit ca Sfântul Andrei să fie adus înaintea sa și, așezându-se pe locul judecății, a zis: Cred că meditațiile nopții au risipit neștiința minții tale și ai încetat să-L mai lauzi pe Hristosul tău, ca să împărtășești cu noi bucuriile vieții. Căci, desigur, ar fi nerezonabil dacă tu însuți ai vrea să mergi la suferința crucii și te-ai condamna la foc și flăcări crude. - Sfântul Andrei a răspuns: Mă voi bucura împreună cu tine dacă tu, crezând în Hristos, vei părăsi închinarea la idoli. Căci Însuși Hristos m-a trimis în această țară, unde am

câștigat nu puțin număr de oameni pentru Domnul. — Egeu: din această cauză te îndemn să aduci o jertfă, pentru ca acești oameni, seduși de tine, să părăsească deșertăciunea învățăturii tale și să-i cinstească pe zei cu o jertfă (căci nu a mai rămas niciun oraș în Ahaia unde religia zeilor să nu fi fost disprețuită și distrusă), pentru ca zeii, mâniați pe tine, să aibă milă de tine, iar noi și noi să ne păstrăm prietenia față de tine. Dar dacă nu este așa, atunci, ca răzbunare, vei fi supus la felurite chinuri și, în cele din urmă, îți vei sfârși viața atârnând pe acea cruce pe care o slăvești. Sfântul Andrei: ascultă, fiul celui rău, paie pregătită ca jertfă focului veșnic, ascultă-mă pe mine, robul lui Hristos. Până când îți voi vorbi cu blândețe despre credință, pentru ca tu, devenind un desăvârșit urmaș al adevărului, să lepezi idolii deșarți și să te închini adevăratului Dumnezeu? - Dar, din moment ce rămâi în necurăția ta și crezi că mă vei înspăimânta cu amenințările tale, atunci născocește orice îți place pentru chin: căci voi deveni mai plăcut Regelui meu, cu cât voi rămâne mai mult un mărturisitor ferm în mijlocul chinurilor pentru numele Lui.

9. Atunci Egeu a poruncit să fie întins și biciuit cu nuiele. După ce călăii, după ce i-au dat șapte sferturi de biciuire, au încetat, iar el s-a ridicat și a fost adus înaintea lui Egeu. Egeu i-a zis: „Ascultă-mă, Andrei, și ferește-te de a-ți vărsa sângele; altfel te voi face să mori pe cruce.” Sfântul Andrei a răspuns: „Sunt un soldat care servește sub steagul crucii lui Hristos și ar trebui mai mult să-mi doresc decât să mă tem de steagul victorios al crucii. Dar vei fi supus pedepsei veșnice pe care o meriți, dacă, după ce mi-ai pus la încercare răbdarea, nu crezi în Hristos. Căci mă tem de pieirea ta. Suferința mea va dura o zi, și cel mult două; dar chinul tău nu se va termina nici măcar peste o mie de ani. De ce nu-ți mai sporești nenorocirea și nu-ți aprinde un foc veșnic?” - Atunci Egeu s-a aprins de mânie și a poruncit să fie răstignit pe cruce, dând astfel de porunci celor care îl răstigniau ca acesta, având mâinile și picioarele legate, să fie întins ca pe o roată, pentru ca, fiind asuprit de boală, să nu moară brusc, ci să fie asuprit de chinuri lente. Când slujitorii l-au dus la execuție, poporul adunat a strigat: ce a făcut un om drept și prieten al lui Dumnezeu, de l-au dus la cruce? - Sfântul Andrei i-a mustrat pe oameni și le-a spus să nu se amestece în treburile lui. Cu bucurie și admirație și-a continuat procesiunea și nu a încetat să învețe.

10. Când a ajuns la locul unde era pregătită crucea, a văzut-o de departe și a strigat cu voce tare: Bucură-te, cruce, sfințită prin trupul lui Hristos și împodobită cu mădularele Lui, ca niște margarite! Înainte ca Domnul meu să se înalțe peste tine, erai înfricoșătoare celor pământești; dar acum, că ai cuprins iubirea cerească, atunci a fi întinsă peste tine este un dar. Credincioșii știu câte îndurări sunt ascunse în tine, câte răsplătiri sunt pregătite. Fără teamă și cu bucurie vin la tine; dar și tu, cu bucurie și veselie, primește-mă pe mine, ucenicul Celui ce a fost răstignit peste tine. Întotdeauna m-am iubit pe mine însumi și am ars de dorința de a te îmbrățișa. O, cruce binecuvântată, care ai primit splendoare și

frumusețe de la mădularele Domnului, adesea dorite și neîncetat căutate, ia-mă dintre oameni și dă-mă Învățătorului meu. Să mă primească de la tine El, care m-a răscumpărat prin tine. - Acestea zicând, și-a aruncat hainele și le-a dat călăilor. L-au luat, l-au ridicat pe cruce și l-au spânzurat, așa cum li s-a poruncit, întinzându-i tot corpul cu frânghii. Aproximativ douăzeci de mii de oameni s-au adunat la acest spectacol, printre care se afla și fratele lui Egeu, pe nume Stratocle, care a strigat împreună cu poporul: execuție nedreaptă! — Iar Sfântul, potolind neliniștea credincioșilor, i-a învățat să îndure ispitele trecătoare, spunând că aceste suferințe nu înseamnă nimic în comparație cu răsplata veșnică.

11. Între timp, tot poporul s-a dus strigând la casa lui Egee, și fiecare a zis: Sfântul Andrei, un om treaz, virtuos, un bun învățător, nu trebuie să pătimească așa, ci să fie dat jos de pe cruce, întrucât, după ce a propovăduit adevărul despre ea a doua zi, este încă în viață. Atunci Egee, temându-se de popor, a făgăduit că-l va da jos de pe cruce și apoi s-a dus el însuși la el. Văzându-l, Sfântul a zis: De ce ai venit la noi, Egee? Dacă, pocăindu-te, vrei să crezi în Hristos, atunci, așa cum am făgăduit, ți se va deschide ușa milei. Dar dacă ai venit doar ca să mă eliberezi, atunci să știi că atâta timp cât mai este suflare în acest trup, nu vreau să mă cobor de pe această cruce. Căci Îl văd pe Împăratul meu, mă închin Lui și stau deja înaintea Lui. - Dar mă întristez de nenorocirea ta, deoarece te așteaptă pierzarea veșnică. Și așa mântuiește-te cât poți, ca să nu cauți mântuirea când va fi cu neputință. - Slujitorii, oricât de mult au umblat în jurul crucii, nici măcar nu se puteau atinge de Sfânt. A murit la răsăritul soarelui, plecând la Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava în veci de veci, Amin.

Și Egeu, înaintea tuturor, a fost cuprins de un duh necurat, care, frângându-l, l-a aruncat mort. Iar fratele său, Stratocle, luând trupul Sfântului Andrei, l-a îngropat.

După aceea, o asemenea frică a cuprins pe toți, încât nu era nimeni care să nu creadă în Domnul, care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoașterea adevărului.

Pomenirea morții Sfântului se sărbătorește în ziua de 30 a lunii noiembrie, în împărăția Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia i se cuvine slava în veci, Amin.

Sursa: Martiriul Sfântului Apostol Andrei. — Epistola Bătrânilor și Diaconilor din Ahaia . // Revista „Lectura creștină, publicată de Academia Teologică din Sankt Petersburg.” - Sankt Petersburg: În Tipografia Departamentului Medical al Ministerului. Int. Del, 1824. - Partea a XVI-a. — pp. 264–278.

Despre martiriul Sfântului Ignațiu Purtătorul de Dumnezeu

Actele uceniciei Sfântului Ignațiu au fost publicate mai întâi în latină de Usher în 1647, apoi în greaca originală de Ruinart în 1869. Au fost scrise de tovarășii lui Ignațiu care l-au însoțit de la Antiohia la Roma și au fost martori oculari ai ultimei sale isprăvi. Acest lucru este indicat chiar de cuvintele celor care au descris martiriul lui Ignațiu: „am mers cu reticență, întristați de despărțirea de omul drept care ne aștepta” (Capitolul V); „am văzut aceasta cu ochii noștri” (Capitolul VII). Conform opiniei generale, aceștia au fost diaconii Filon și Agathopodes, despre care Sfântul Martir îi menționează în scrisorile sale către smirneeni și filadelfieni . Aceste note se disting prin prezentarea lor prin simplitate, sinceritate și căldura iubirii pentru marele mărturisitor al adevărului: aceste semne, precum și absența anacronismelor, dau dreptul de a le recunoaște autenticitatea. Obiecțiile la adresa acestora, ridicate în diferite momente prin critici pretențioase și exagerate, au fost înlăturate de Person (Vindiciae Ignatianae) și Hefele în prolegomenele la lucrările părinților apostolici. (*Arhipreotul Petru Preobrajenski*)

Martiriul Sfântului Ignatie Purtătorul de Dumnezeu.

1. La scurt timp după urcarea lui Traian pe tronul roman, Ignațiu, ucenicul Apostolului Ioan, om apostolic în toate privințele, a condus cu grijă Biserica Antiohiei. Furtunile de altădată ale atâtor persecuții sub Domițian abia trecuseră; și el, ca un bun cârmaci, cu cârma rugăciunii și a postului, cu studiu neobosit și cu râvnă a duhului, a contracarat tulburarea care urma, temându-se ca vreunul dintre cei slabi de inimă sau fără experiență să se înece. Așadar, când persecuția s-a potolit pentru scurt timp, s-a bucurat că Biserica era în pace; El însuși se întrista în sinea lui că nu dobândise încă dragostea cuvenită pentru Iisus și demnitatea desăvârșită de ucenic. Se gândea că mărturisirea prin mucenicie îl va uni mai strâns cu Domnul. De aceea, după ce a mai petrecut câțiva ani pentru Biserică, unde, ca un sfeșnic dumnezeiesc, lumina sufletul fiecărui om prin explicarea Dumnezeieștilor Scripturi, a primit în cele din urmă după rugăciunea sa.

2. Și când Traian, în al nouălea an al domniei sale, s-a mândru de victoria sa asupra sciților, dacilor și altor popoare și crezând că tot ce-i lipsea pentru a realiza supunerea universală era societatea pioasă a creștinilor, a început să amenințe că, dacă cineva nu se închina idolilor împreună cu toți păgânii, va fi supus persecuției: atunci frica i-a silit pe toți cei care trăiau cu pioșenie fie să jertfească idolilor, fie să moară. Atunci viteazul soldat al lui Hristos, îngrijind Biserica Antiohiei, de bunăvoie a fost adus la Traian, care pe atunci locuia lângă Antiohia și se grăbea spre Armenia și parți. Când a ajuns înaintea împăratului Traian, i-a spus: Cine ești tu, demon rău, de cauți să ne încalci legile și, de asemenea, îi instigi pe alții să facă acest lucru, astfel încât să piară mizerabil?

Ignațiu a răspuns: Nimeni nu-l numește pe purtătorul de Dumnezeu demon rău. Căci duhurile rele fug de slujitorii lui Dumnezeu. Dar dacă tu crezi că sunt vrăjmaș lor și mă numești rău din cauza demonilor; atunci sunt de acord cu aceasta. Pentru că având-L pe Hristos, Regele ceresc, le nimicesc calomniile. Traian a întrebat: Și cine este Născătorul de Dumnezeu? Ignațiu a răspuns: Cel ce-L are pe Hristos în inimă. Traian a zis: Și deci credeți că nu avem zei în sufletele noastre care să ne ajute împotriva vrăjmașilor noștri? Ignațiu a răspuns: Voi, prin rătăcire, îi înălțați pe demonii păgâni ca pe zei: dar este un singur Dumnezeu, care a creat cerul și pământul și marea și tot ce este în ele; și un singur Hristos Iisus, Fiul unul-născut al lui Dumnezeu, care îmi va învrednici Împărăția Sa. Traian a întrebat: Vorbiți despre Cel care a fost răstignit sub Pontius Pilat? Ignațiu a răspuns: Despre Cel care mi-a răstignit păcatele pe cruce împreună cu autorul lor și a aruncat toată viclenia demonică, toată răutatea sub picioarele celor ce-L poartă în inimile lor. Traian a zis: Deci, îl purtați în voi pe Cel răstignit? Ignațiu a răspuns: Da, exact; căci scris este: *Voi locui în ele și voi umbla* . Atunci Traian a zis: „Am poruncit ca Ignațiu, care, după propriile sale cuvinte, poartă în sine pe Cel Răstignit, să fie luat de soldați și dus la Roma, ca să fie mâncat de fiare sălbatice, spre amuzamentul poporului.” Sfântul mucenic, auzind o astfel de hotărâre, a strigat de bucurie: „Îți mulțumesc, Doamne, că m-ai socotit vrednic să dobândesc dragostea desăvârșită în Tine, legându-mă cu lanțuri de fier împreună cu Apostolul Tău Pavel.” Acestea zicând, cu bucurie și-a pus lanțurile, rugându-se mai întâi pentru Biserică și încredințând-o cu lacrimi Domnului; și îndată, ca un berbec minunat, mergând înaintea unei turme bune, a fost cuprins de cruzimea brutală a soldaților, care se presupunea că îl vor duce la Roma, ca să fie mâncat de fiare însetate de sânge.

3. Și astfel, plecând cu mare dorință și bucurie din dorința de a pătimi, din Antiohia la Seleucia, aici s-a îmbarcat pe o corabie și, cu mare greutate, ajungând în cetatea Smirna, a coborât din corabie cu mare bucurie și s-a grăbit să-l vadă pe Sfântul Policarp, episcopul Smirnei, ucenicul său împreună (căci fuseseră mai înainte ucenici ai sfântului Apostol Ioan); și, rămânând cu el și împărtășindu-i daruri duhovnicești și lăudându-se înaintea lui cu legăturile sale, a îndemnat întreaga Biserică în general să ia parte la isprava sa (căci toate cetățile și Bisericile din Asia l-au primit pe sfânt prin episcopi, prezbiteri și diaconi și toți s-au grăbit la el pentru a primi de la el o parte din darul duhovnicesc); așa mai ales Sfântul Policarp, ca să se ascundă repede de lume prin fiare și să se înfățișeze înaintea feței lui Hristos.

4. Și a vorbit toate acestea în așa fel și a depus o asemenea mărturie, întinzându-și atât de mult dragostea față de Hristos, încât era sigur că va primi raiul pentru bună-strădania sa și pentru zelul celor care se rugau pentru asceza sa; și a răsplătit și bisericile care îl întâlniseră prin conducătorii lor, trimițându-le scrisori de mulțumire, revărsând, împreună cu rugăciunea și îndemnul, har

spiritual. Astfel, văzând că toți erau foarte bine dispuși față de el, s-a temut ca nu cumva dragostea frățească să-i înăbușe zelul pentru Domnul, în timp ce ușa martiriului i se deschidea cu mare bucurie. În acest scop, a scris o epistolă către Biserica Romană, care este anexată aici.

„ **Și** *Gnațiu* , numit și *Născătorul de Dumnezeu* (theophoros), iertat de măreția Preaînaltului Tată și a lui Iisus Hristos, unicul Său Fiu, iubit de Biserică și luminat de voia Celui care a dorit tot ce corespunde iubirii lui Iisus Hristos Dumnezeul nostru, care prezidează și pământul roman, fiind vrednic de Dumnezeu, vrednic de merit, vrednic de laudă, vrednic de succes, vrednic de puritate și întrecând în iubire, purtând numele lui Hristos, numele Tatălui, pe care îl salut și eu în numele lui Iisus Hristos, Fiul Tatălui, unit în trup și duh în fiecare poruncă a Lui, plin indiferent de harul lui Dumnezeu, dorește în Iisus Hristos Dumnezeul nostru multă bucurie fără prihană.”

Întrucât am ajuns la punctul de a vă vedea fețele vrednice de Dumnezeu prin rugăciunea către Dumnezeu și m-am rugat pentru multe alte lucruri, acum, fiind legat pentru Hristos Isus, nădăjduiesc să vă sărut, dacă este voia lui Dumnezeu, ca să fiu socotit vrednic să ajung la sfârșit. Căci începutul este prosper, dacă mi se poate da harul să primesc moștenirea mea fără împiedicare. Dar mă tem de dragostea voastră, ca să nu mă vătămeze: căci vă este ușor să faceți ce vreți, dar mie îmi este greu să-L câștig pe Dumnezeu dacă mă milostiviți. Nu vreau să vă plac vouă ca oameni, ci vreau să-L plac pe Dumnezeu așa cum vă place vouă. Căci nu voi avea niciodată o astfel de ocazie să-L câștig pe Dumnezeu, iar voi veți face o faptă mai bună dacă veți tăcea. Căci dacă veți tăcea despre mine, voi deveni al lui Dumnezeu; dar dacă îmi veți iubi trupul, voi umbla din nou în el. Nu faceți nimic pentru mine, decât să fiu jertfit lui Dumnezeu, fiindcă altarul este încă gata, și voi, fiind un singur cor în dragoste, cântați Tatălui în Hristos Isus, că Dumnezeu a socotit vrednic episcopului sirian să fie în Apus, trimițându-l din Răsărit. - Bine este să ne înălțăm din lume la Dumnezeu, ca apoi să ne înălțăm în El. Tu n-ai invidiat pe nimeni și i-ai învățat pe alții; dar voiesc să fie fermă și aceea pe care o poruncești în învățătură; cere-mi numai putere atât înăuntru, cât și în afară, ca să nu numai să vorbesc, ci să și doresc, ca să nu numai să fiu numit creștin, ci să fiu unul; căci dacă voi fi cu adevărat, atunci se poate spune că sunt credincios chiar și atunci când nu voi mai fi în lume. Nimic văzut nu este veșnic; *căci lucrurile văzute sunt trecătoare, iar cele nevăzute sunt veșnice* (2 Corinteni 4:18). Căci acolo Dumnezeul nostru Iisus Hristos, care este în Tatăl, se arată mai lămurit. Creștinismul nu este ceva despre care ar trebui doar să tacă cineva, ci este un lucru mare.

Scriu Bisericilor și mărturisesc tuturor că mor de bunăvoie pentru Dumnezeu, dacă nu mă împiedicați. Vă rog, nu vă atașați prea mult de mine. Lăsați-mă să devin hrană pentru animale, prin care Dumnezeu poate fi dobândit. Sunt grâul lui

Dumnezeu și trebuie să fiu măcinat de dinții animalelor, ca să devin pâinea curată a lui Hristos. Mângâiați chiar și animalele, ca să-mi devină mormânt și nu părăsiți deloc trupul meu, ca nu cumva după moarte să devin o povară pentru cineva. Atunci voi fi cu adevărat un ucenicul al lui Hristos, când lumea nu-mi va mai vedea trupul. Rugați-vă pentru mine lui Hristos, ca prin aceste mijloace să devin o jertfă. Nu vă poruncesc ca Petru și Pavel; ei sunt Apostoli, iar eu sunt condamnat; ei sunt liberi, iar până acum eu sunt rob; dar când voi suferi, atunci voi primi eliberarea de la Isus și voi învia liber în El. Acum eu, fiind prizonier, învăț să nu mai doresc nimic lumesc sau deșartă.

„ Din Siria până la Roma mă lupt cu fiare pe uscat și pe mare, noaptea și ziua, fiind legat cu zece leoparzi; acesta este un detașament de soldați, care, după ce au primit beneficii, se înrăutățesc și mai mult. Totuși, învăț mai mult din rănile lor: *dar prin aceasta nu sunt neprihănit."* (1 Corinteni 4:4) „O, de aș fi vrednic de fiare pregătite pentru mine! Mă rog să fie gata; și să le mângâi, ca să mă devoreze îndată, și nu ca pe alții, pe care nu i-au atins de frică; și dacă vor stărui să nu dorească, atunci îi voi sili. Iertați-mă: știu ce este de folos; acum încep să fiu ucenicul vostru. Nimic văzut sau nevăzut nu mă va împiedica să-L câștig pe Hristos. Să vină peste mine focul și crucea, mulțimi de fiare sălbatice, lovituri, sfâșieri, zdrobire de oase, tăiere de mădulare, frângere a întregului trup, chinuri rele de la diavol: numai ca să-L câștig pe Hristos. Plăcerile lumii acesteia nu-mi sunt de niciun folos, nici împărățiile veacului acestuia." „Este mai bine pentru mine să mor în Hristos Isus decât să domnesc peste marginile pământului. *Căci ce-i folosește omului să câștige toată lumea și să-și piardă sufletul* ? (Matei 16:26) Îl caut pe Cel ce a murit pentru noi; îl doresc pe Cel ce a înviat pentru noi. Dar acum trebuie să mă nasc. Iertați-mă, fraților, nu mă împiedicați să trăiesc; nu voiți să mor, căci voiesc să fiu al lui Dumnezeu. Nu vă bucurați pentru lume; permiteți-mi să primesc lumina curată și, mișcându-mă acolo, voi deveni un om al lui Dumnezeu; permiteți-mi să fiu un imitator al suferințelor Dumnezeului meu. Dacă cineva Îl are în sine, să se gândească la ce doresc și să aibă milă de mine, știind că aceasta este ceea ce mă oprește."

Prințul acestui veac vrea să mă captiveze și să-mi distrugă în mine voia mea după Dumnezeu. Așadar, niciunul dintre voi să nu coopereze cu el; mai degrabă fiți de partea mea, adică de partea lui Dumnezeu. Nu vorbiți despre Isus Hristos în așa fel încât să doriți în același timp pace. Nu lăsați invidia să locuiască în voi; nu mă credeți când vă întreb personal; ci credeți mai degrabă ceea ce vă scriu. Vă scriu viu, dorind să mor; dorința mea este răstignită și nu este în mine foc care iubește materia; ci este în mine apă vie și vorbitoare, care mă cheamă din lăuntru: du-te la Tatăl. Nu simt nicio plăcere în mâncarea stricăcioasă, nici în plăcerile acestui veac; eu doresc pâinea lui Dumnezeu, pâinea cerului, pâinea vieții, care este trupul lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care S-a arătat în vremurile de pe urmă din sămânța lui David și a lui Avraam; eu doresc băutura

lui Dumnezeu, sângele Lui, care băutură este dragostea nestricăcioasă și viața veșnică. Nu vreau să mai trăiesc ca oamenii; dar aceasta va fi dacă voi o doriți; Dar voi să doriți să fiți și voi primiți cu brațele deschise. Vă rog printr-o scurtă scrisoare; credeți-mă. Și Isus Hristos vă va descoperi că vorbesc adevărul. El este gura care nu minte, prin care Tatăl a vorbit adevărul. Rugați-vă pentru mine, ca să pot dobândi. Nu v-am scris după chipul firii pământești, ci după gândul lui Dumnezeu. Dacă sufăr, ați vrut; dacă sunt respins, M-ați urât.

Adu-ți aminte în rugăciunea ta de Biserica Siriană, care Îl are pe Dumnezeu ca Păstor în locul meu. Numai Isus Hristos va veghea asupra ei, și, de asemenea, dragostea ta, dar mie mi-e rușine să fiu numărat printre ei și sunt nevrednic de aceasta, deoarece sunt ultimul și alungat; dar am fost considerat vrednic să devin ceva, dacă Îl voi câștiga pe Dumnezeu. Duhul meu vă salută pe voi și dragostea Bisericilor care m-au primit în numele lui Isus Hristos, nu ca pe un trecător. Căci chiar și cei dintre ei care nu au fost aproape de mine în calea mea după trup m-au adus în cetate.

Vă scriu acestea din Smirna prin preafericiții Efeseni. Și cu mine, printre mulți alții, este Krok, un nume mult dorit de mine. Cred că știți despre cei care au mers înaintea mea din Siria la Roma, spre slava lui Dumnezeu; spuneți-le că sunt aproape. Toți sunt vrednici de Dumnezeu și de voi și trebuie să-i liniștiți în toate. V-am scris acestea cu nouă zile înainte de calendele lui septembrie (adică pe douăzeci și trei august). Întărește-te până la sfârșit în răbdare, Iisuse Hristoase. Amin.”

5. După ce i-a pregătit astfel prin scrisoare, la cererea sa, pe aceia dintre frații din Roma care s-ar fi împotrivit intenției sale, a fost condus din Smirna (căci soldații l-au îndemnat pe purtătorul de Hristos să vină mai înainte înaintea spectacolelor publice din marea Romă, ca să fie dat fiarelor sălbatice sub ochii poporului roman și să primească o coroană pentru isprăvile sale) și a ajuns la Troa. Apoi, fiind trimis de acolo la Neapolis, a trecut prin Filipi, în Macedonia, și de asemenea pe lângă Epir până la Epidamnus, și pe drum prin locurile de coastă, găsind o corabie, a navigat peste Marea Adriatică și de acolo a intrat în Marea Tireniană, fără să se oprească în insule sau în cetăți; și îndată ce Puteoli i s-a arătat sfântului, s-a grăbit să debarce, dorind să urmeze calea Apostolului Pavel. Dar fiindcă un vânt puternic care s-a întâmplat nu i-a permis aceasta, suflând în pupa corabiei, a navigat pe lângă el, binecuvântând dragostea fraților din acest loc. Și astfel, într-o zi și în aceeași noapte, cu vânturi prielnice, ne-am apropiat fără voie, suspinând că omul drept se va despărți curând de noi; dar, în ceea ce-l privește pe el însuși, rugăciunile lui au fost îndeplinite; căci s-a grăbit să plece cât mai curând din lume, pentru a se uni cu Domnul, pe care-L iubea. Și astfel, când au intrat în portul roman, și spectacolele publice se apropiau de

sfârșit, soldații s-au plâns de încetineală, dar episcopul s-a supus cu bucurie îndemnurilor lor.

6. Apoi au plecat de la așa-numitul Port și, întrucât zvonul despre sfântul mucenic se răspândise deja pretutindeni, mulți frați erau cu el, plini de frică și bucurie: căci se bucurau că erau vrednici să-L vadă pe Născătorul de Dumnezeu, dar se temeau că este dus la moarte. Dar le-a poruncit unora să tacă, deoarece aceștia ardeau de dorință și a propus să oprească poporul, ca să nu ceară moartea dreptului. Dar el îndată a văzut aceasta și, salutându-i pe toți, i-a rugat să aibă o dragoste adevărată pentru el și, spunându-le mai multe decât era în scrisoare, i-a îndemnat să nu-l împiedice să se străduiască pentru Domnul; și astfel, îngenunchind toți frații, după ce s-au rugat Fiului lui Dumnezeu pentru Biserici, pentru sfârșitul prigoanei, pentru dragostea reciprocă a tuturor fraților, a fost condus repede la amfiteatru și, după porunca anterioară a Cezarului, a fost primit imediat în el, pentru că spectacolele urmau să se termine în curând (și acest spectacol, numit în limba romană al treisprezecelea, era cel mai faimos, iar oamenii se adunau la el cu mare plăcere), a fost dat pradă fiarelor crude de lângă templu, astfel încât prin aceasta, după Scriptură, *dorința celor drepți este plăcută* (Prov. 10:24), dorința sfântului s-a împlinit pe deplin. Mucenicului Ignatie, pentru a nu împovăra pe niciunul dintre frați cu adunarea rămășițelor sale, întrucât mai înainte își dorise într-o scrisoare ca acesta să fie sfârșitul său. Căci au rămas doar cele mai grele părți ale trupului său, care au fost duse la Antiohia și puse în pânză de in, ca o comoară neprețuită, prin harul care locuia în mucenic, lăsate Sfintei Biserici.

7. Aceasta s-a întâmplat în a treisprezecea zi dinaintea calendelor lui ianuarie (adică în ziua a douăzeci a lunii decembrie), în timpul consulatului lui Sura cu romanii și al doilea Senecio. Noi, care eram spectatori ai acestui lucru, ne-am întors acasă cu lacrimi, am avut o priveghere toată noaptea și am cerut mult, îngenunchind și rugându-ne Domnului, ca să ne întărească pe noi, cei slabi, prin cele întâmplate. Apoi, după ce am adormit puțin, unii dintre noi L-am văzut ridicându-se brusc și îmbrățișându-ne, în timp ce alții, de asemenea, l-au văzut pe fericitul Ignațiu rugându-se, iar alții, udați de sudoare, ca după mari osteneli, și înfățișați Domnului. Și astfel, văzând acestea cu mare bucurie și povestindu-ne apoi unii altora visele, am cântat lui Dumnezeu, Dătătorul de bunătăți, l-am binecuvântat pe sfânt și am notat ziua și ceasul, pentru ca, adunându-ne în timpul muceniciei sale, să avem părtășie cu ascetul și viteazul mucenic al lui Hristos, care a călcat în picioare pe diavol și a desăvârșit calea iubirii sale de Hristos în Hristos Iisus, Domnul nostru, prin care și cu care slavă și putere Tatălui, împreună cu Duhul Sfânt în veci. Amin.

Sursa: Martiriul Sfântului Ignatie Purtătorul de Dumnezeu . // Revista „Lectura creștină, publicată de Academia Teologică din Sankt Petersburg.” -

Sankt Petersburg: În Tipografia Departamentului Medical al Ministerului. Vizualizare internațională - 1822 - Partea a VIII-a. — P. 340–356.

Martiriul Sfintei Domnina

În timpul consulatului lui Dioclețian Augustus - pentru prima dată [9] , și al celui mai ilustru Aristobul. Pe 19 august, cu 14 zile înainte de calendele din septembrie, când *Lisias guverna Cilicia* [10] .

Stând la scaunul de judecată al orașului Anazarov [11] , el (Vulpea) a spus:

— Adu-i la judecată, Eufalie, pe cei care mi-au fost prezentați de Eusebiu și Filip ca ordonanțe [12], numiți pentru Irenopolis [13], prima capitală a Anazarbului [14], ca **aparținând** credinței creștinilor fărădelegi .

E. V. Commentarii [15] a spus: așa cum a poruncit virtutea ta, doamne, ei stau la cel mai curat scaun de judecată al tău.

Conducătorul din Lisiy a spus: fiecare dintre voi să-și anunțe numele la curte.

Domnina a spus: Cauți o poreclă sau un nume de ungere?

Conducătorul din Lisiy a spus: Numele care vine de la mama ta este numele pe care ți l-a dat mama ta. Răspunde.

Domnina a spus: Numele adevăratului nume de familie este *Christian* , iar numele ungerii este *Domnina* .

Conducătorul din Lisiy a spus: să răspundă și ceilalți, care sunt numele lor.

Efalius Commentarius a spus: *Edesias* and *Philippa* [16] .

Domnitorul Lisiei a zis: femeile care promit să se supună curții și doresc să ducă o viață modestă și plăcută se vor întoarce acasă cu toată cinstea și ordinea. Și puneți-o pe Domnina la mijloc, ca toată lumea să audă cum va răspunde ea în fața fricii curții.

Evfaliy Komentary a spus: Domnina stă în picioare.

Conducătorul Lisiei a spus: „După ce ați părăsit gândurile frenetice și fără Dumnezeu care vă înșeală și vă pot face mai mult rău decât bine, doriți să fiți ascultători de cuvintele noastre de îndemn către voi, să vă apropiați de zei și să aduceți jertfe, să-i onorați pe autocrați și să vă bucurați de tot felul de daruri, cerând cu bunăvoință [17] rodul vieții voastre.”

Domnina a zis: Am dobândit o mare și folositoare achiziție în sufletul meu, pe care nici tu, judecătorule, nici regii tăi nu o puteți dobândi.

Conducătorul Lisiei a spus: „Am dobândit și noi frica de zei."

Domnina a spus: Frica ta deșartă îți va aduce roade. Căci să știi că, cinstindu-ți demonii cu frică, vei fi condamnat împreună cu ei la Gheena veșnică.

Domnitorul Lisiei a zis: „Maică! Ascultă-mă pe mine, care te mustră și mă rușinez de înfățișarea ta cea cinstită, cinstită și bătrână, ca să nu fii supusă chinurilor care nu vin la tine."

Domnina a zis: Dacă mă cinstesti ca pe o mamă și te rușinezi de firele albe ale bătrâneții, atunci ascultă-mă ca pe o mamă a ta, leapădă-te de demoni și de altarele cele necurate și sângeroase, atrasă spre mântuirea ta, precum ai spus, de mama ta. Să știi că te-ai făcut campioană a demonilor.

Conducătorul Vulpii a spus: Cred că dragostea mea pentru umanitate te duce la dispreț, bătrâne.

Domnina a zis: Dacă te gândești să mă faci să mă închin demonilor cu frică, mișcă-te împotriva slujitorului lui Hristos, gata să te împotrivești născocirii tale.

Conducătorul Lisiei a zis: „Cineva curte nu se satură să vă mustre. Ascultați-mă și, apropiindu-vă, aduceți jertfă zeilor."

Domnina a zis: Pentru Hristosul meu am trăit 63 de ani și nu am obosit înaintea Lui. Și acum nu mă voi depărta de El. El este puternic ca să mântuiască pe robul Său.

Conducătorul vulpii a spus: Arhelau speculantul să pregătească pentru frica bătrânei și pentru folosul sufletului ei diverse arme, biciuri, mânere și amenințarea focului.

Și Rhelai speculantul a zis: Așa cum ai poruncit, am pregătit totul, slujind fricii tale, domnule.

Conducătorul Lisiasului a zis: „Domnina, văd ce ți se va întâmpla. Grăbește-te să te eliberezi și, apropiindu-te, adu o jertfă, că altfel vei păți toate acestea."

Domnina a spus: Să știi, judecătorule, că am exemple de ajutor împotriva a tot ce zace aici.

Lisias a spus: Ce te ajută?

Domnina a zis: Împotriva biciurilor mă ajută pecetea Hristosului meu, împotriva mânerelor - veșmântul nestricăciunii, împotriva focului - renașterea în apă.

Conducătorul vulpii a spus: Bătrâna este ocupată cu fabule.

Domnina a zis: Ce am, am spus. Fă ce-ți vine în minte. Dumnezeul meu și Hristosul Său pot să mă scoată din mâna ta.

Conducătorul vulpilor a zis: „Mai este cineva care să fie Hristos în afară de Dumnezeu? Răspunde-mi, nebunule!”

Domnina a zis: Ceea ce nu trebuie să ceri, nu cere. Zeii tăi, fiind demoni, tremură de numele lui Hristos.

Conducătorul Lisiei a spus: blândețea curții a făcut ca zeii să fie insultați. Răsplătește-o cu palme.

Domnina a spus: Binecuvântat fie Dumnezeu, care m-a făcut vrednică să sufăr pedeapsa pentru numele Lui!

Conducătorul Lisiei a zis: „Te sfătuiesc să mă asculți și să te adresezi zeilor pentru binele sufletului tău. Dar dacă perseverezi, curtea nu te va cruța până când nu te vei arăta ascultător.”

Domnina a spus: Inspiră-te pe tine și pe cei ca tine să cinstești demonii și să-i venerezi. Dar lasă-mă pe mine să-L cinstesc pe Domnul tuturor, care mă poate izbăvi din mâinile tale fărădelegi.

Lisias a zis: întinde-o din toate cele patru părți și lovește-o pe spate cu bici.

După ce s-a terminat aceasta, Lisias a zis iarăși: „Lasă-o pe cea ticăloasă și urâscătoare de Dumnezeu să fie bătută și spune-i: ascultă-mă și ai milă de bătrânețea ta, nesimțitoarea!”

Domnina a zis: „Dacă ai ști ce folos ai făcut sufletului meu, tu însăți, și chiar mai mult decât atât, ai vrea să suferi pentru numele lui Hristos. Dar, fiindcă sufletul tău cel nesimțitor și josnic este orbit, socotești aceasta mai degrabă ca fiind vătămător decât folositor (pentru mine).”

Conducătorul Vulpoiului a spus: Numești tăierea corpului tău un beneficiu, nesimțitule! Deci, în opinia ta, și condamnații care suferă în acest fel primesc un beneficiu?

Domnina a spus: „Cine se angajează să sufere pentru numele lui Hristos primește un folos; dar cine este chinuit în instanță pentru o crimă și o viață vicioasă, își dobândește acest beneficiu din vina sa.”

Conducătorul din Lisiy a spus: „Puneți-o cu fier și țineți-o sub pază puternică. Iar a doua zi aduceți-o la judecată și să se execute hotărârea sentinței mele cu privire la ea.”

Al doilea test.

Lisias , conducătorul, a zis: „Domnina, care mi-a fost prezentată de către ordonatorii Elpidius [18] și Eusebius, despre care am auzit mai înainte [19] , am poruncit să fie păzită în închisoare, ca să se poată prezenta a doua oară pentru a fi interogată, și care în Memoriile [20] s-a declarat creștină, aduceți-o la tribunal.”

E. V. Commentarii a spus: așa cum a poruncit virtutea ta, așa stă în picioare.

Conducătorul Lisiei a zis: „După ce te-ai scuturat de răutatea ta, bătrână ticăloasă, și după ce ai tăiat tonul cel mai fatal al nebuniei care ți-a fost înnăscut, vrei să te eliberezi de credința cea rea și preferă să te înfățișezi ascultător în fața tribunalului, fiind mulțumit de chinurile care ți-au fost pricinuite mai înainte. Grăbește-te să scapi de povara care te așteaptă, după ce ai învățat ce este de folos sufletului tău și de acum înainte trăind și bucurându-te de cele mai bune binecuvântări. Să știi că, dacă în contradicția ta există vreo încordare, felurite chinuri îți vor cuprinde bătrânețea.”

Domnina a zis: Și mai înainte ai auzit de la mine că, părăsindu-L pe Dumnezeul cel viu și pe Hristos, nu mă voi apropia de idolii făcuți de oameni, ci, împodobindu-mi sufletul cu cele mai bune gânduri, am stat neclintit în Hristos, care mă întărește.

Conducătorul Lisiei a zis: iarăși îndemni curtea să calce pe urmele cruzimii tale și să se poarte cu sufletul cel rău în consecință.

Domnina a spus. Trupul meu este încă în fața ta astăzi. Fă ce vrei.

Conducătorul Vulpii a spus: După ce i-ai tras mâinile la o parte, lovește-o cu nuiele și, lovind-o puternic, spune-i: ascultă ce ți se spune și nu vorbi [21] .

Domnina a zis: Am spus de multe ori și acum repet că Îl am pe Hristos, care mă mântuiește și îmi izbăvește sufletul de demonii care vă ațâță împotriva robului Său.

Conducătorul Vulpii a spus: sfâșiați-i spatele cu bețe, ca măcar să se calmeze.

După ce aceasta s-a terminat, Domnina a zis: „Mă minunez de sufletul tău nesimțitor, judecătorule, și, învins fiind de mine, slujitorul lui Hristos, stărui fără rușine!”

Conducătorul Lisiei a zis: „Gravitatea nebuniei tale poruncește deja să fii condamnat la o pedeapsă vrednică. Dar, întrucât știu că te vei înclina (spre ascultare), mă voi abține totuși să fac asta, condescendent, pe cât este permis curții, față de încăpățânarea ta.”

Domnina a spus: Dacă, pe lângă cea deja încercată, există o altă metodă de execuție, atunci, când voi fi vrednică de ea, folosește-o fără întârziere.

Conducătorul Vulpii a spus: Nu mă vei convinge să profit de nebunia ta și să-ți iau brusc viața. Nu, te voi consuma, chinuindu-te puțin câte puțin.

Domnina a spus: „Fă așa cum te inspiră tatăl tău Satana să faci cu mine, slujitorul lui Dumnezeu.”

Conducătorul Vulpii a spus: întinde capetele brațelor și picioarelor ei cu mânere, astfel încât, simțind chinul, să se convingă să se apropie de zei și să scape de chin.

Domnina a zis: Mi-ați luat mâinile și picioarele. Dar chiar dacă mi-ați tăia tot trupul în bucăți, este imposibil pentru mine să-L părăsesc pe Hristosul meu. Chiar dacă regii voștri și zeii voștri, cum îi numiți voi, s-ar pune de acord și ar începe să mă convingă să fac asta, nu vor reuși!

Conducătorul din Lisiy a spus: „Nu credeți că, dacă încetați să trăiți, ceilalți membri ai tribului vostru vor avea grijă de rămășițele voastre ca de sfinți. Voi porunci ca acestea să fie arse și împrăștiate.”

Domnina a spus: Scopul meu este să fac pe plac nu oamenilor, ci Domnului sufletului, lui Hristos, care în curând poate trimite cruzimea ta, judecător, în Gheenă și în foc nestins!

Conducătorul Lisiei spune: luați-o și țineți-o în închisoare. Când voi fi în cetatea *Mopsuestia* [22] , o voi condamna la execuția supremă.

Când Lysias a ajuns [23] în orașul Mopsuestia, Eufalius Commentarisius a spus la mila a 14-a: Domnina, care a fost judecată în orașul Anazarbus, ca aparținând ereziei creștinilor, tu, stăpâne, ai poruncit să o ții sub pază strictă, astfel încât,

atunci când vei fi în orașul Mopsuestia, să poți dispune de ea după discreția purității tale. Acum, după ce ne-a ajuns la a noua (mila), speculantul Arhelaus ne-a anunțat că numita Domnina a murit. Întrucât am trecut de acel loc [24] și nu am informat domnia ta (despre aceasta), acum raportez autorității tale. Cred că speculantul Arhelaus ar trebui chemat și interogat și înregistrat în Memorie. Trimit aceasta Majestății Tale [25] . Vei ordona ca aceasta să fie ordonată [26] .

Conducătorul Vulpii a spus: Unde este Domnina, prostuțule [27] ?

Și Rchelaios a zis: Jur pe domnia voastră că a murit din cauza multor răni în închisoarea din Anazarvo. De frică am adus-o aici.

Conducătorul din Lisiy a spus: tu ai ucis-o?

Și Rchelaios a zis: Jur pe virtutea ta, că a petrecut cinci zile fără mâncare. Întinsă pe podea, cu fața în jos în genunchi, așa a murit.

Și conducătorul: „Curtea poruncește ca Domina, care urăște pe Dumnezeu, să fie aruncată în pârâul de lângă hanuri, ca să fie mâncată de câini.”

Sfânta mucenița a lui Hristos Domnina **a fost chinuită în a cincea zi a lunii octombrie** [28] , spre slava Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Căci a Lui se cuvine toată slava, cinstea, închinăciunea și splendoarea, acum și pururea și în vecii vecilor.

Sursa: *A.* **Chinurile Sfintei Domnina** . // Jurnalul „Lucrările Academiei Teologice din Kiev”. - 1869 - ianuarie. — pp. 121–129.

Martiriul Sfintei Simfora și al celor șapte fii ai ei

Această lucrare este atribuită lui Iulius Africanus. Eusebiu de Cezareea scrie că a făcut parte din „Istoriografie”, dar doar fragmente din „Istoriografie” au supraviețuit și, prin urmare, este dificil de afirmat cu certitudine că istoria Sfintei Simforosa a fost scrisă de Africanus. Cu toate acestea, nu există motive suficiente pentru a contesta autoritatea sa.

Există doi Sfinți Simfora - unul este Simfroza din Roma, o mărturisitoare. Celălalt este Simfroza din Tivur, o mucenită. Aici, cel mai probabil, vorbim despre primul.

Odată, împăratul Hadrian și-a construit un palat și a dorit să-l dedice zeilor, recurgând la ritualuri păgâne nelegiuite pentru aceasta. Când a adus jertfe zeilor,

demonii care locuiau în idoli i-au spus împăratului: „O văduvă pe nume Symphorosa și cei șapte fii ai ei ne asupresc zi de zi, rugându-se Dumnezeului lor. Dacă ea și copiii ei sunt de acord să ne aducă o jertfă, vă promitem să vă îndeplinim orice dorință și să vă binecuvântăm.” Atunci Hadrian a poruncit să fie aduși văduva și fiii ei și, cu toată politețea, i-a rugat să aducă jertfe zeilor. Dar fericita Simforosa i-a răspuns: „Soțul meu Getuliu și fratele său Amantiu au fost tribuni ai poporului, slujind vouă și Romei. Amândoi au suferit prigonire pentru numele lui Hristos, refuzând să aducă jertfe idolilor și, ca buni soldați ai lui Hristos, i-au învins pe demonii voștri prin moartea lor. Au ales execuția în locul renunțării, hotărând că este mai bine să fie decapitați decât să fie idolatri. Și în moartea lor, deși au suferit rușine și ocară din partea oamenilor, au aflat slavă și cinste veșnică printre îngerii cerului. Acum, în cer, culeg roadele isprăvilor lor, bucurându-se de viața veșnică în prezența Regelui Veșnic.”

Hadrian a răspuns: „Ori tu și fiii tăi veți aduce jertfe zeilor atotputernici, ori eu însumi vă voi oferi jertfă pe voi și pe copiii voștri.” Fericita Simfora a răspuns: „De unde a venit o astfel de onoare - încât am fost considerată vrednică să devin o jertfă pentru Domnul meu?” Împăratul nu a înțeles: „Vă voi oferi jertfă zeilor mei.” Simfora a răspuns: „Zeii voștri nu mă pot primi ca jertfă, dar dacă sunt ars pentru numele lui Hristos, atunci prin moartea mea voi distruge mai repede zeii voștri.” La aceasta Hadrian a spus: „Alege: ori jertfește zeilor mei, ori mor de o moarte dureroasă.” Fericita Simfora i-a răspuns: „Gândești să-mi schimbi părerea cu amenințări. Mă tem de moarte pentru soția mea, dar dimpotrivă, doresc să-l întâlnesc cât mai curând posibil pe iubitul meu soț Getulius, pe care l-ați omorât pentru numele lui Hristos.” Atunci împăratul a poruncit ca ea să fie dusă la templul lui Hercule, unde au început să o bată pe obraji și să o atârne de tavan de păr. Când nici persuasiunea, nici amenințările nu au putut să o convingă să se închine idolatriei, împăratul a poruncit să i se lege o piatră mare de gât și să fie aruncată în Tibru. Fratele ei, Eugenius, fiind guvernatorul acelei regiuni, i-a scos trupul și l-a îngropat în afara orașului.

A doua zi, Hadrian a ordonat să fie aduși la el toți fiii Symphorosei. Când au fost aduși, a început să-i îndemne să jertfească idolilor. Când au refuzat, în ciuda tuturor insistențelor și amenințărilor împăratului, a ordonat să fie aprinse șapte focuri în jurul templului lui Hercule și ca fiii Symphorosei să fie atârnați deasupra lor. Cel mai mare, Crescentus, a ordonat să i se străpungă gâtul. Cel de-al doilea cel mai mare, Julian, a ordonat să i se străpungă pieptul. Cel de-al treilea, Nemesius, i-a străpuns inima. Cel de-al patrulea, Primitivus, i-a străpuns stomacul, al cincilea, Justin, a fost înjunghiat în spate cu o sabie, al șaselea, Stractius, a fost străpuns în coastă, iar al șaptelea, Eugenius, a fost spânzurat cu capul în jos și tăiat în jumătate.

A doua zi, Hadrian a intrat în templul lui Hercule și a ordonat ca trupurile celor uciși să fie scoase și aruncate într-o groapă adâncă. Episcopii au numit mai târziu acest loc „Cei șapte biruitori ai morții” */bioqanatoi, „morți vii”* . După aceste evenimente, persecuția creștinilor a încetat timp de un an și jumătate, deoarece toată lumea aducea omagiu trupurilor martirilor. Aceștia au fost transferați într-un mormânt mare săpat special pentru ei, iar numele lor au fost scrise în cartea vieții. Ziua pomenirii fericitei Simforose și a fiilor ei, Crescentus, Julian, Nemesius, Pramitivus, Justin, Stratius și Eugenius, se sărbătorește pe 18 martie. Trupurile lor se odihnesc de-a lungul Drumului Triburtine, lângă o piatră la opt mile de oraș, păzite de Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinstea și slava în veci.

Amin.

Traducere din engleză de Victor Zaslavsky

Traducere realizată din: Scrierile existente ale lui Julius Africanus www.searchgodsword.org/his/ad/ecf/ant/juliusafricanus

Martiriul Sfinților Iustin, Hariton, Haritus, Evelpist, Hierax, Paeon și Liberian, care au pătimit la Roma

1. În vremea campionilor nelegiuiți ai idolatriei, în orașe și sate s-au dat ordine nelegiuite creștinilor pioși, pentru a-i obliga să aducă jertfe idolilor deșartă. Drept urmare, acești oameni sfinți au fost prinși și aduși la Eparhul roman, pe nume Rusticus.

2. Când au fost aduși la curte, Eparhul i-a zis imediat lui Iustin: „Ascultă, adu jertfă zeilor și supune-te împăraților.” Iustin a răspuns: „Nu este ocară sau reprobabil să te supui celor poruncite de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.” Eparhul l-a întrebat: „Ce învățături ții?” Iustin a răspuns: „Am încercat să învăț toate învățăturile, dar m-am ținut de adevăratele învățături ale creștinilor, deși acestea nu le plac multora care au concepte false.” Eparhul a obiectat: „Foarte nefericit! Și astfel de învățături îți plac”? Iustin a spus: „Exact așa, din moment ce le urmez, ținându-mă de calea lor cea dreaptă.” Eparhul a întrebat: „În ce constă această cale?” - „Prin faptul că Îl cinstim pe Dumnezeul creștin, pe care singurul Îl cinstim ca primul Creator și Făcător al întregii creații, vizibile și invizibile, și pe Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, despre Care a fost prezis de către Profeți că va veni la rasa umană pentru a predica mântuirea și a învăța învățături bune. Dar eu, ca om, simt că pot vorbi puțin despre divinitatea Sa infinită, recunoscând că pentru aceasta este nevoie de o anumită putere profetică, deoarece Profeții au prezis și despre El, despre cel pe care l-am numit acum Fiul

lui Dumnezeu. Căci știu că Profeții au predicat din cele mai vechi timpuri despre venirea Lui la oamenii care aveau să urmeze.”

3. Episcopul a întrebat: „Unde vă întâlniți?” Justin a răspuns: „Oriunde vrea și poate cineva. Se pare că credeți că ne întâlnim cu toții într-un singur loc? Nu, nu este așa, pentru că Dumnezeul creștin nu este limitat la un loc, ci umple în mod nevăzut cerul și pământul, iar credincioșii Îl venerează și Îl slăvesc pretutindeni.” Episcopul a continuat: „Spune-mi, unde vă întâlniți sau în ce loc vă adunați ucenicii?” „Locuiesc”, a răspuns Justin, „deasupra băilor comerciale Marciene și în tot acest timp (și acum am venit la Roma pentru a doua oară) nu cunosc alt loc de adunare decât acesta. Dar dacă cineva ar vrea să vină la mine, i-aș spune cuvântul adevărului.” - Episcopul a întrebat: „Deci ești creștin?” - Justin a răspuns: „Așa este, sunt creștin.”

4. E Parkh l-a întrebat pe Khariton: „Spune-mi, Khariton, ești deja creștin?” - Khariton a răspuns: „creștin, prin puterea lui Dumnezeu.” - Episcopul i-a zis lui Khariton: „Ce spui, Khariton?” - El a răspuns: „Sunt creștin, prin harul lui Hristos.” Eparhul l-a întrebat pe Evelpist: „Cine ești?” - Evelpist, slujitorul lui Cezar, a răspuns: „Și eu sunt creștin, eliberat de Hristos și părtaș la aceeași nădejde, prin harul lui Hristos.” Episcopul l-a întrebat pe Ieraks: „Și tu ești creștin?” - Ieraks a spus: „Da, și eu sunt creștin; căci cinstesc același Dumnezeu și mă închin Lui, același Dumnezeu.” - Episcopul a mai întrebat: „V-a făcut Justin creștini?” Ieraks a răspuns: „Am fost creștin și voi fi.” - Peon s-a ridicat și a spus: „Și eu sunt creștin.” - Episcopul a întrebat: „Cine te-a învățat?” - Peon a răspuns: „Am primit această bună mărturisire de la părinții noștri.” - Evelpist a spus: „Am ascultat cu plăcere învățăturile lui Iustin, dar am devenit creștin de la părinții mei.” - Episcopul l-a întrebat: „Unde sunt părinții tăi?” - Evelpist a răspuns: „În Cappadocia.” Episcopul l-a întrebat pe Ieraks: „Unde sunt părinții tăi?” El a răspuns: „Adevăratul nostru tată este Hristos, iar mama noastră este credința în El; părinții mei pământești au murit, iar eu, părăsind Iconiul frigian, am venit aici.” Eparhul l-a întrebat pe Liberian: „Ce spui? Ești deja un om nelegiuit?” El a răspuns: „Și eu sunt creștin, căci Îl cinstesc pe singurul Dumnezeu adevărat și Îl venerez.”

5. Episcopul s-a întors către Justin: „Ascultă, tu, care te numești învățat și crezi că știi adevărata învățătură! Dacă după biciuire ești decapitat, vei fi sigur că te vei înălța la cer?” Justin a spus: „Nădăjduiesc să primesc ceea ce El (Hristos) a promis dacă voi îndura și știu că mila lui Dumnezeu îi așteaptă pe toți cei care trăiesc în acest fel până la sfârșitul întregii lumi.” Episcopul a obiectat: „Și deci crezi că te vei înălța la cer pentru a primi niște răsplătiri?” Justin a răspuns: „Știu asta și sunt sigur de asta.” Episcopul a spus: „Totuși, să ne întoarcem la problema de față și la cea prezentă; aduceți jertfe zeilor cu toții împreună.” Justin a răspuns: „Niciunul dintre cei sănătoși la minte nu cade de la evlavie la

impietate.” Eparhul a spus: „Dacă nu ascultați, veți fi chinuiți fără milă.” Justin a răspuns: „Dorim sincer să fim mântuiți prin suferință pentru Domnul nostru Iisus Hristos, pentru că aceasta ne va servi la mântuire și îndrăzneală la judecata cumplită și universală a Stăpânului și Mântuitorului nostru.” La fel, ceilalți martiri au spus: „Fă ce vrei; suntem creștini și nu vom aduce jertfe idolilor.” Eparhul Rusticus le-a anunțat următoarele: „cei care nu voiau să jertfească zeilor și să se supună poruncii autocratului, după biciuire, urmau să fie luați pentru ca, prin forța legii, să li se taie capetele.

6. Sfinții mucenici, slăvind pe Dumnezeu, au fost duși la locul obișnuit, li s-au tăiat capetele și și-au sfârșit martiriul mărturisind pe Mântuitorul. Unii dintre credincioși, luându-le cu evlavie trupurile, le-au așezat la loc cuvenit, cu ajutorul harului Domnului Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava în vecii vecilor. Amin.

Sursa: Martiriul Sfinților Iustin, Hariton, Haritus, Evelpist, Hierax, Paeon și Liberian, care au pătimit la Roma . // Jurnalul „Lectura creștină”, publicat la Academia Teologică din Sankt Petersburg. — Sankt Petersburg: În tipografia lui Ilya Glazunov și compania — 1841. — Partea a II-a. — P. 465–471.

Epistola creștinilor din Viena și Lyon către bisericile din Asia și Frigia despre persecuția care a avut loc în Galia în timpul domniei lui Marcus Aurelius

Această epistolă s-a păstrat până în zilele noastre în Istoria Bisericii a lui Eusebiu. Cartea a V-a. Capitolul 1 și următoarele. Este mare păcat că un monument atât de prețios al antichității creștine nu se găsește în întregime, ci în fragmente. Totuși, aceste fragmente sunt atât de detaliate încât Eusebiu, se pare, nu a omis nimic important.

Persecuțiile descrise în această scrisoare, Eusebiu, în prefața la cartea menționată anterior, datează din anul al 17-lea al domniei lui Marcus Aurelius sau din anul 177 d.Hr., care pentru el corespunde cu anul al 16-lea al lui Marcus Aurelius.

Unii îl consideră pe Sfântul Irineu autorul acestei epistole; dar aceasta este o presupunere. Motivul pentru care Bisericile din Galia le-au scris fraților din Asia și Frigia este acela că galii erau în legătură cu asiaticii: căci Viena și Lyon sunt de origine greacă. În aceste colonii erau foarte mulți greci, așa cum arată clar chiar numele martirilor menționați în această epistolă. Din aceasta este evident și de ce această epistolă a fost scrisă în greacă.

Aici, această epistolă este prezentată așa cum se găsește la Eusebiu. În acele locuri în care Eusebiu omite ceva, el introduce propriile cuvinte, care,

deoarece completează sensul textului în sine, sunt păstrate aici. Cu toate acestea, spre deosebire de scrisoare în sine, acestea sunt prezentate cu caractere italice.

Slujitori ai lui Hristos, locuitori în Viena şi Lyon, în Galia, având aceeaşi credinţă ca şi noi şi nădejdea izbăvirii pentru fraţii noştri din Asia şi Frigia. Pace, har şi slavă de la Dumnezeu Tatăl şi de la Hristos Isus, Domnul nostru.

[*După aceasta, după ce au spus ceva ca o prefață, își încep narațiunea astfel.*]

Însă cruzimea nenorocirilor de aici și furia extremă a păgânilor împotriva sfinților și ceea ce au suferit fericiții martiri, nu putem spune în detaliu și este imposibil să descriem: căci vrăjmașul s-a ridicat împotriva noastră cu toată puterea sa, arătându-ne dinainte venirea sa, când va folosi toată violența fără piedici, - și a folosit totul pentru a-și pregăti ai săi și a-i înarma împotriva slujitorilor lui Dumnezeu; astfel încât nu numai casele și băile și locurile de justiție ne-au fost închise, dar în general fiecăruia dintre noi ni s-a interzis să ne înfățișăm în orice loc.

Dar harul lui Dumnezeu S-a arătat în apărarea noastră și, păzind pe cei slabi, S-a împotrivit unor oameni tari ca niște stâlpi, capabili prin răbdarea lor să îndure toate înfrângerile celui rău. Și aceștia au ieșit împotriva lui, răbdând tot felul de ocări și pedepse și, socotind ca o nimica toată ce pare important pentru alții, s-au grăbit la Hristos; dovedind prin însăși faptele lor că *patimile veacului acestuia sunt nevrednice de slava care are să se arate în noi* (Romani 8:18). Și mai întâi de toate, au îndurat cu vitejie toate greutățile pricinuite lor de tot poporul în număr mare: ocări, lovituri, furturi, jafuri, ucideri cu pietre, închisori și tot ce face de obicei gloata împietrită vrăjmașilor și dușmanilor săi. Apoi, fiind aduși înaintea tribunului militar și a mai-marilor cetății la tribunal, au fost interogați înaintea întregului popor și, mărturisindu-se creștini, au fost aruncați în închisoare până la sosirea proconsulului.

Când am fost aduși apoi înaintea proconsulului și ne-a tratat cu toată severitatea, atunci Vettius Epagathus, unul dintre frații care atinsese desăvârșirea în dragostea de Dumnezeu și de aproapele (și care ducea o viață atât de strictă încât, deși era încă tânăr, totuși conținea în sine mărturia bătrânului Zaharia: căci umbla în toate poruncile și îndreptățile Domnului fără prihană (cf. Luca 1:6) și, fiind neobosit în slujirea aproapelui său, avea o mare râvnă pentru Dumnezeu și trăia în duh) - acest om, fiind astfel în viața sa, nu putea privi cu indiferență o judecată atât de nerezonabilă adusă asupra noastră; ci s-a indignat și a cerut să fie ascultat el însuși, pentru a dovedi în ceea ce privește frații săi că nu era nimic necredincios sau nelegiuit în noi. Dar când toți au strigat împotriva lui înaintea

tribunalului (căci era faimos printre creștini), iar proconsulul nu a acceptat cererea pe care a propus-o, atât de dreaptă, ci a întrebat doar: nu este el însuși creștin? - atunci a mărturisit cu cea mai clară voce și a fost adăugat la rangul de martiri; fiind numit (de judecător) avocatul creștinilor, întrucât avea cu adevărat în sine un avocat - un Duh mai mare decât Zaharia, lucru pe care l-a dovedit și prin desăvârșirea iubirii, hotărând să-și dea viața pentru apărarea fraților. Căci a fost și este un adevărat ucenic al lui Hristos, urmând Mielul oriunde Îl călăuzește El (cf. Apocalipsa 14:4).

Apoi au început să-i deosebească pe ceilalți. Și au apărut primii martiri gata, făcând cu bucurie mărturisirea martiriului. Dar au apărut și cei nepregătiți, neîncercați și încă slabi, incapabili să suporte greutatea acestei mari isprăvi, dintre care unii, până la zece la număr, au căzut. Aceștia ne-au produs o mare întristare și un plâns nemăsurat și au slăbit zelul celorlalți, care, deși încă nu erau prinși, deși au suferit multe dureri, totuși au rămas mereu alături de martiri și nu s-au despărțit de ei. Și astfel am ajuns cu toții la o mare frică din cauza incertitudinii mărturisirii, nu pentru că ne îngrozeam de execuțiile săvârșite, ci pentru că, prevăzând sfârșitul lucrurii, ne temeam că cineva va cădea. În fiecare zi luau pe cei vrednici pentru a le completa numărul, astfel încât din ambele Biserici toți cei mai faimoși, care își gestionaseră treburile mai mult decât oricine altcineva, erau ținuți laolaltă. Au fost și ei prinși câțiva dintre slujitorii noștri păgâni (căci proconsulul poruncise să fim cu toții audiați public): și aceștia, prin viclenia Satanei, temându-se de torturile îndurate de sfinți în ochii lor, fiind incitați la aceasta de soldați, ne-au atribuit mese sacrificiale (Thyestean) și incest oedipian și lucruri despre care nu putem vorbi, nici gândi, nici măcar nu ne putem gândi dacă s-au întâmplat vreodată printre oameni. De îndată ce aceste calomnii s-au răspândit printre oameni, atunci toți s-au împietrit împotriva noastră, încât chiar și cei care, din cauza rudeniei lor, erau mai îngăduitori față de noi, atunci toți s-au ridicat și s-au mâniat împotriva noastră. Atunci s-a împlinit ceea ce a spus Domnul nostru: *Va veni vremea când oricine vă va ucide va crede că slujește lui Dumnezeu* (Ioan 16:2). De atunci, sfinții mucenici au suferit chinuri care întrec orice descriere: deoarece Satana voia ca ei să rostească ceva blasfemic.

Însă întreaga furie a poporului, a proconsulului și a soldaților s-a revărsat în special asupra *lui Sanctus* , diaconul Vienei, asupra lui *Maturus* , deși proaspăt iluminat, dar un ascet foarte curajos, asupra *lui Attalus* , originar din Pergam, care fusese întotdeauna stâlpul și sprijinul celor care locuiau acolo, și asupra *Blandinei* . Prin aceasta, Hristos a arătat că ceea ce este slab, josnic și disprețuit în ochii oamenilor este considerat vrednic de mare slavă din partea lui Dumnezeu, pentru dragostea față de El, dovedită prin însăși fapta, și nu doar cu care se laudă la înfățișare. Căci ne temeam cu toții, și chiar stăpâna ei după trup, care era ea însăși o ascetă, una dintre martiri, se temea că nu putea rosti

mărturisirea cu fermitate din cauza slăbiciunii trupești; „Dar Blandina era plină de atâta putere încât cei care o chinuiseră în tot felul de dimineață până seara erau epuizați și au fost înlocuiți de alții, mărturisind că îi bizuise și că nu știau nimic mai mult ce i se putea face. Se minunau foarte mult de cum era încă în viață, când acest trup al ei era sfâșiat și străpuns și mărturiseau că chiar și un singur fel de chin ar fi putut-o ucide, dar nu atâtea și atât de crude chinuri. Dar fericita, ca un bun ascet, primea putere din spovedanie, iar cuvintele: *Sunt creștină; Nu avem nimic rău* ”, pentru ea, în timpul chinurilor, erau plăcere, relaxare și ușurare.

Însuși sfântul, îndurând cu o răbdare extraordinară și nefirească pentru om toate chinurile omenești - când cei răi sperau să-l silească să rostească ceva nelegiuit prin durata și severitatea chinurilor - le-a rezistat cu atâta fermitate încât nu și-a dezvăluit propriul nume, nici poporul sau orașul din care provenea, nici măcar dacă era rob sau om liber; ci la toate întrebările a răspuns în limba romană - *Sunt creștin!* Prin acest nume și-a arătat numele, și orașul, și familia sa și totul: în afară de aceasta, păgânii nu au auzit niciun cuvânt de la el. De aceea, atât proconsulul, cât și torționarii s-au întors împotriva lui cu mare furie, încât, atunci când nu le-a mai rămas nimic de făcut, au aprins plăci de aramă și, aplicându-le pe cele mai sensibile părți ale corpului său, le-au ars. Dar el a rămas neclintit, neînvins și ferm în mărturisirea sa, fiind udat și întărit de izvorul ceresc al apei vieții care curgea din pântecele lui Hristos. Dar trupul însuși a mărturisit despre cele întâmplate; căci devenise complet rănit și dureros și, fiind distorsionat, își pierduse chiar și înfățișarea exterioară a unui om. Dar Hristos, suferind în el, a săvârșit mari minuni asupra lui, învingând împreună cu el pe vrăjmaș și arătând, spre zidirea altora, că nu este nimic teribil acolo unde este dragoste pentru Tatăl; nimic dureros acolo unde este slava lui Hristos.

După câteva zile, oamenii nelegiuiți au început din nou să-l chinuie pe mucenic și s-au gândit că, dacă ar folosi aceleași instrumente de tortură asupra trupului său acum, când era umflat și înfierbântat, i-ar învinge ușor răbdarea, întrucât nu mai putea suporta nici măcar o singură atingere de mâini; sau că, murind din cauza acestor chinuri, i-ar îngrozi pe alții. Dar nici una, nici alta nu s-a întâmplat; dimpotrivă, dincolo de orice așteptare omenească, trupul său, în suferințele ulterioare, a fost reînviat și îndreptat, și a luat înfățișarea și folosirea mădularelor sale de dinainte, astfel încât a doua suferință nu a fost o pedeapsă pentru el, ci ca un leac.

Mai mult, diavolul a adus-o la tortură pe o anume *Biblada* , una dintre cele care se lepădaseră de credință. Considerând-o victima sa, a vrut să o supună condamnării pentru blasfemie și, întrucât era slabă și pustie la inimă, a forțat-o să ne defăimeze ca atei. Dar în mijlocul torturii ei, și-a revenit și, ca dintr-un somn adânc, s-a trezit, amintindu-și în timpul suferinței sale trecătoare de chinul veșnic

din Gheenă și le-a spus acelor nelegiuiți: *Cum pot aceștia să mănânce copii, când consideră că este nepermis să folosească chiar și sângele animalelor mute pentru hrană?* După aceasta, s-a mărturisit creștină și s-a alăturat rândurilor martirilor. Dar, întrucât Hristos a făcut toate instrumentele tiraniei inutile prin răbdarea martirilor, diavolul a născocit alte mijloace, închizându-i în cele mai întunecate și mai înghesuite locuri ale închisorii, strângându-le picioarele în butuci de lemn și folosind toate celelalte chinuri cu care călăii răuvoitori și instigați de diavol torturează vreodată prizonierii. Din aceste chinuri mulți au murit în închisoare: deoarece Domnul, spre slava Sa, hotărâse astfel ca ei să moară; iar alții, chiar și după cele mai crude chinuri de care, se pare, nici cu tot felul de vindecări le-a fost imposibil să rămână în viață, au rămas în închisoare; și deși nu au avut ajutor de la oameni, ci au fost păziți și întăriți de Domnul atât în suflet, cât și în trup, i-au încurajat și i-au înflăcărat pe ceilalți. Unii, însă, dintre cei noi, care au fost prinși imediat și ale căror trupuri nu erau încă obișnuite cu mucenicia, nu au îndurat cruzimea închisorii, ci au murit în închisoare.

Și fericitul Pothin, episcop al Bisericii din Lyon, care era deja în vârstă de peste nouăzeci de ani și, prin urmare, atât de slab trupesc încât din cauza infirmității sale abia își putea ține respirația, dar puternic în duh și în dorința iminentului martiriu, a fost adus la judecată: căci, deși trupul său era complet epuizat de bătrânețe și boală, sufletul său era încă păstrat în el, pentru ca Hristos să fie slăvit în el. Când, însoțit de magistrații orașului și cu strigătele întregului popor, ca și cum ar fi fost Hristos însuși, a fost adus înaintea soldaților pentru judecată, a dat o bună mărturie. Proconsulul l-a întrebat: cine este Dumnezeul creștinilor? - iar el a răspuns: vei ști, dacă ești vrednic. Îndată au început să-l bată și să-l chinuie fără milă. Cei care erau aproape de el îl loveau în tot felul, atât cu mâinile, cât și cu picioarele, fără să țină cont de bătrânețea lui; cei care stăteau la distanță aruncau asupra lui tot ce aveau în mâini; și toți considerau că este o mare crimă și impietate dacă cineva nu-l ultragia: căci credeau că altfel zeii înșiși i-ar pedepsi. Astfel, abia în viață, a fost aruncat în închisoare, iar după două zile a murit.

În acest moment s-a arătat marea dreptate a lui Dumnezeu și s-a remarcat mila nemărginită a lui Isus, deși într-un mod neobișnuit printre frații noștri, totuși nu incompatibilă cu spiritul lui Hristos. Cei care L-au tăgăduit pe Hristos la prima interogatorie au fost și ei aruncați în închisoare și au suferit aceleași lucruri; și în acest moment nu a existat niciun beneficiu pentru ei în a se tăgădui. Cei care se declarau creștini au fost aruncați în închisoare și, nefiind acuzați de nimic altceva, au fost ținuți acolo la fel ca ucigași și oameni fără de lege și au fost chinuiți chiar de două ori mai mult decât ceilalți. Aceștia au fost reînviați de bucuriile martiriului, de speranța făgăduințelor, de dragostea lui Hristos și de spiritul Tatălui; și aceștia au fost atât de chinuiți de conștiință încât, atunci când treceau pe lângă ei, i-ai putea recunoaște după înfățișarea lor printre toți ceilalți.

Căci primii se apropiau cu bucurie, iar fețele lor exprimau măreție și o mare bucurie; astfel încât lanțurile le dădeau splendoare și frumusețe, ca o mireasă împodobită cu franjuri împodobite cu aur, și, în plus, respirau parfumul lui Hristos, încât unii credeau că au fost unși cu mir pământesc; Dar aceștia au venit acoperiți de rușine, abătuți, urâți și cu multă neliniște. Mai mult, chiar și păgânii i-au batjocorit ca fiind josnici și slabi de inimă, care și-au atrăs osânda ucigașilor și au pierdut numele cinstit, glorios și mântuitor. Privind la aceasta, alții s-au întărit și, când au fost prinși, s-au mărturisit fără teamă creștini, nicidecum în ciuda uneltirilor diavolului.

[*Câteva cuvinte după acestea, ei continuă astfel:*]

Apoi au împărțit printre martiri tot felul de morți. Martirii au împletit o coroană din flori de tot felul și au adus-o Tatălui. Dar ei înșiși, ca asceți curajoși, după ce au îndeplinit multe isprăvi și au obținut o victorie faimoasă, au primit o coroană splendidă a nestricăciunii. Maturus, Sanctum, Blandina și Attalus au fost conduși să lupte cu fiarele în amfiteatru, la un spectacol public al lipsei de umanitate a păgânilor, într-o zi special stabilită în acest scop. Maturus și Sanctum au suferit imediat toate chinurile din amfiteatru, ca cei care nu mai suferiseră niciodată înainte, sau mai degrabă, ca luptători care își învinseseră în repetate rânduri adversarii și acum luptau pentru coroană însăși; au fost din nou forțați să îndure, conform obiceiului locului, lovituri, îndurând chinurile fiarelor sălbatice și tot ce rânduia gloata furioasă, strigând din toate părțile, și, la urma urmei, un scaun de fier, pe care trupurile, fiind arse, emanau o duhoare insuportabilă. Cu toate acestea, oamenii nu au fost mulțumiți cu aceasta; ci s-au înfuriat și mai tare, dorind să le învingă răbdarea; însă nu au auzit nimic de la Sanctus decât cuvintele mărturisirii, pe care le-a rostit chiar de la început. Și întrucât, după aceste isprăvi foarte mari, mai rămăsese în ei un suflet, au fost în cele din urmă înjunghiați și ei înșiși au devenit în acea zi un spectacol, în loc de toată varietatea prezentată în luptele singulare. Blandina, fiind țintită pe un copac, a fost dată ca hrană fiarelor atacate de ea și, atât prin rugăciunea ei arzătoare, cât și prin înfățișarea ei, fiind răstignită în formă de cruce, a împărtășit o mare putere celor care se luptau: căci în mijlocul chinurilor lor și cu ochii lor trupești, au contemplat în această soră pe Cel Ce a fost răstignit pentru ei, pentru a-i convinge pe cei care credeau în El că oricine suferă pentru slava lui Hristos are comuniune cu Dumnezeul cel viu. Și întrucât nicio fiară nu s-a atins de ea; apoi, fiind coborâtă de pe copac, a fost din nou închisă pentru o altă ispravă, pentru ca, după ce a câștigat multe încercări, să pregătească inevitabila condamnare a șarpelui rău și să-i încurajeze pe frați, întrucât ea, slabă și lipsită de vrajă și disprețuită, îmbrăcându-se în Hristos, marele și invincibilul ascetic, a obținut în repetate rânduri victoria asupra dușmanului și pentru isprăvile sale a fost încoronată cu coroana nestricăciunii. Și Attalus, pe care poporul îl cerea cu insistență, fiind faimos, s-a prezentat cu ușurință pentru ispravă, datorită dulcei

liniști a conștiinței sale: căci era cu adevărat educat în decența creștină și era întotdeauna un martor al adevărului printre noi. Și astfel, când a fost condus în jurul amfiteatrului, cu o placă în față, pe care era scris în romane: *Acesta este Attalus creștinul* , iar poporul s-a ridicat puternic împotriva lui: atunci proconsulul, aflând că era roman, a poruncit să fie dus din nou în închisoare împreună cu ceilalți și, după ce a scris despre el lui Cezar, i-a așteptat soluțiile.

Și acest timp nu a trecut cu ei în lenevie și fără nimic; ci Hristos a arătat o milă nemărginită prin răbdarea lor: căci din cei vii și morții au fost înviați. Martirii au împărtășit har martirilor și au produs o mare bucurie în Fecioara Maică, Biserica, care a primit din nou în brațele sale vii pe cei pe care îi lepădase mai înainte ca morți. Căci mulți dintre cei care se lepădaseră s-au împăcat cu Maica, s-au întors în brațele ei, au înviat și au învățat să mărturisească; și deja vii și puternici s-au înfățișat la tribunal, pentru a doua audiere a proconsulului, fiind binevoiți de Dumnezeu, care nu a vrut moartea păcătosului, ci i-a dăruit pocăința. Căci a fost primită hotărârea Cezarului ca ei să fie omorâți; iar cei care se tăgăduiau, să fie eliberați. De aceea, când a venit vremea pieței aici [29] - și această piață este foarte aglomerată, deoarece vin oameni din toate neamurile la ea - proconsulul a poruncit să fie aduși cei fericiți, pentru a-i prezenta oamenilor și a-i rușina. Așa că i-a interogat din nou și celor care erau cetățeni romani le-a tăiat capetele; iar pe ceilalți i-a rânduit să fie mâncați de fiare sălbatice.

Cu această ocazie, Hristos a fost minunat glorificat în cei care se lepădaseră mai înainte: căci ei, împotriva oricărei așteptări a păgânilor, au mărturisit credința lui Hristos. Deși au fost interogați separat și li s-a promis eliberarea, s-au mărturisit creștini și au fost uniți în rândul martirilor. Dar în afara acestui rang au rămas doar cei în care nu a existat niciodată nici urmă de credință, nici vreo înțelegere a hainei de nuntă, nici vreun gând despre frica de Dumnezeu; care, dimpotrivă, prin umblarea lor necinstesc chiar calea pe care intră, adică fiii pierzării. Restul au fost cu toții uniți cu Biserica. Și când erau interogați, un anume Alexandru, frigian prin naștere, medic prin iscusință, care trăise mulți ani în Galia și era cunoscut aproape tuturor pentru dragostea sa de Dumnezeu și puterea predicării (căci era părtaș la darul apostolic), fiind pe scaunul de judecată, i-a îndemnat prin semne la mărturisire și astfel, în ochii celor care înconjurau scaunul de judecată, părea că suferă de durerile nașterii. Prin urmare, poporul, fiind supărat că cei care tăgăduiseră mai înainte mărturiseau din nou, a strigat împotriva lui Alexandru ca fiind vinovat de aceasta. Atunci proconsulul, întorcându-se către el, l-a întrebat: Cine ești? Și de îndată ce a spus că este creștin, atunci, mânios, l-a condamnat să fie devorat de fiare sălbatice. Acolo a fost adus a doua zi împreună cu Attalus: căci proconsulul, pentru a mulțumi gloata, l-a dat din nou și pe Attalus pentru a fi devorat de fiare sălbatice [30] . Prin urmare, după ce au încercat în amfiteatru tot felul de torturi inventate și după ce au săvârșit o mare ispravă, au fost în cele din urmă omorâți. Alexandru nu a scos niciun oftat sau

geamăt, ci a vorbit în inima sa cu Dumnezeu. Attalus, când l-au pus pe un scaun de fier și l-au fript, și când duhoarea a început să se ridice din trup, a spus oamenilor în limba romană: *aceasta este ceea ce faceți voi, este să devorați oameni; iar noi nu mâncăm oameni și nu facem nimic altceva nelegiuit* . Și când l-au întrebat: care este numele Dumnezeului său? El a răspuns: *Dumnezeu nu are nume, așa cum avem noi, oamenii* .

În cele din urmă, după toate acestea, în ultima zi a spectacolelor, Blandina a fost adusă a doua oară împreună cu Ponticus, un tânăr de aproximativ cincisprezece ani. Fuseseră aduși zilnic înainte pentru a vedea torturile celorlalți și erau forțați să jure pe idoli; dar, deoarece au rămas neclintiți și au batjocorit idolii, oamenii s-au înfuriat atât de tare împotriva lor, încât nu l-au cruțat nici pe tânăr, nici nu au privit pe sexul feminin. Și astfel i-au supus la toate cruzimile și i-au condus prin toate torturile din amfiteatru, forțându-i continuu să jure. Dar nu au putut face asta: căci Ponticus, fiind atât de încurajat de sora sa, încât chiar și păgânii au văzut cum îl încuraja și îl întărea, după ce a îndurat cu vitejie fiecare chin, și-a dat duhul. Și fericita Blandina, cea din urmă, ca o mamă nobilă care și-a trezit copiii și i-a trimis înainte ca învingători la Rege, experimentând ea însăși toate isprăvile copiilor ei, cu bucurie și veselie pentru sfârșit, s-a grăbit spre ei, nu ca una părăsită pentru a fi sfâșiată de fiare sălbatice, ci ca una chemată la o cină de nuntă. Și după biciuiri, după chinurile fiarelor sălbatice, după tigaie, a fost în cele din urmă închisă într-un coș și aruncată la un bou. Acest animal a aruncat-o în sus în mod repetat, iar ea, nemaisimțind ce i se întâmplă, parțial din speranța și așteptarea binecuvântărilor promise, parțial din conversația cu Hristos, a fost în cele din urmă măcelărită ca victimă. Păgânii înșiși au recunoscut că a suferit atâtea și atât de crude chinuri cum nicio altă femeie dintre ei nu a suferit vreodată.

Dar nici aceasta nu a fost de ajuns pentru furia și cruzimea lor împotriva sfinților: căci popoarele sălbatice și barbare, ațâțate de fiara diavolului, nu se puteau odihni; ci au început să-și arate ferocitatea împotriva cadavrelor însele. Nu le era rușine că erau învinși: căci nu aveau rațiune omenească; dimpotrivă, chiar acest lucru a stârnit, ca de o fiară, mânie atât în proconsul, cât și în popor, care arătau o ură egală fără de lege față de noi, ca să se împlinească Scriptura: „ *Cine nedreptățește, să nedreptățească iarăși, iar cel drept să facă dreptate”* (Apocalipsa 22:11). Căci chiar și pe cei ce mureau în închisoare i-au aruncat la câini, păzind cu strictețe zi și noapte, ca să nu-i îngropăm. Apoi, adunând rămășițele atât ale fiarelor, cât și ale focului, părțile sfâșiate sau arse și capetele altora împreună cu cadavrele lor, i-au ținut și ei multe zile sub pază militară, fără îngropare. Și în acest timp, unii erau supărați pe ei și scrâșneau din dinți, dorind să-i supună la o pedeapsă și mai mare; Alții îi blestemau și îi batjocoreau, glorificându-le idolii și atribuindu-le execuția lor; dar alții, mai indulgenți și aparent oarecum plini de compasiune, vorbeau despre ei cu

insulte: *unde este Dumnezeul lor acum și la ce le-a folosit religia lor* , pentru care nu și-au cruțat nici măcar sufletele? Atât de variate erau insultele din partea lor. Cât despre noi, am plâns mult, neputând să aruncăm trupurile pământului: căci nici măcar noaptea nu ne-a ajutat în această privință și nici banii nu s-au îndoit, nici cererile nu i-au atins pe cei răi; ci i-au păzit în orice fel, ca și cum ar fi putut primi vreun beneficiu din faptul că cadavrele nu ar avea o înmormântare.

[*După aceasta, printre altele, ei spun:*]

Așadar, trupurile martirilor, după ce au fost expuse timp de șase zile batjocurii oamenilor și păstrate în mod deschis, au fost în cele din urmă arse de cei nelegiuiți și aruncate în râul Ron din apropiere, pentru ca în acest fel să nu mai rămână nimic dintre ei pe pământ. Și au făcut aceasta ca și cum ar fi vrut să-L învingă pe Dumnezeu și să-i priveze de renaștere, cu intenția „ca martirii", după cum spuneau ei, „să nu aibă nicio speranță de înviere, în care, bazându-se pe care, introduc printre noi o credință ciudată și nouă și disprețuiesc tortura, mergând cu gata și bucurie până la moarte însăși. Așadar, acum vom vedea dacă vor învia și dacă Dumnezeul lor îi poate ajuta și îi poate izbăvi din mâinile noastre".

[*Așa s-a întâmplat în Bisericile lui Hristos sub împăratul menționat anterior, din care putem ghici ce s-a întâmplat în alte provincii. Dar aici nu este nepotrivit să adăugăm cum este descrisă blândețea și dragostea de omenire a martirilor menționati anterior. Această descriere constă în următoarele cuvinte:*]

Și erau niște imitatori atât de zeloși ai lui Hristos, care, *în chipul lui Dumnezeu, nu a fost prins în trup, ci a fost egal cu Dumnezeu* (Filipeni 2:6), încât, după ce au ajuns la atâta slavă și după ce au fost chinuiți nu o dată sau de două ori, ci de multe ori și după ce s-au luptat cu fiare, au fost aruncați din nou în închisoare, având pe ei semnele focului și fiind acoperiți de răni și cicatrici, nu numai că nu se numeau pe ei înșiși martiri, dar nici nouă nu ne îngăduiau să ne numim cu acest nume. Și dacă cineva îi numea martiri, fie în scrisoare, fie în cuvinte, se indignau de aceasta. Căci *numele de martir era atribuit numai lui Hristos, ca Martirului credincios și adevărat, întâiului născut din morți și autorului vieții lui Dumnezeu* . Când își aduceau aminte de martirii care erau deja morți, spuneau: „ *Ei sunt deja martiri, pentru că Hristos le-a îngăduit să moară în mărturisire, pecetluind martiriul lor prin însăși moartea lor; iar noi suntem doar niște mărturisitori slabi și nevrednici"* . Și cu lacrimi îi rugau pe frați să se roage neîncetat ca și ei să-și poată îndeplini lucrarea. Dar chiar prin lucrarea lor au fost martiri: căci au avut mare îndrăzneală înaintea tuturor păgânilor, întrucât și-au arătat noblețea în răbdare, neînfricare și statornicie; dar cât privește numele de martiri, fiind plini de frica lui Dumnezeu, nu l-au primit.

[*Puțin mai târziu:*]

S-au smerit sub mâna cea puternică și acum sunt foarte înălțați prin ea. I-au apărat pe toți și n-au acuzat pe nimeni; i-au absolvit pe toți și n-au legat pe nimeni; s-au rugat chiar și pentru cei de care au fost chinuiți, precum Ștefan, martirul desăvârșit: *Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta* (Faptele Apostolilor 7:60). Dacă s-au rugat pentru cei ce i-au ucis cu pietre, cu atât mai mult pentru frații lor.

[*Puțin mai târziu:*]

În sinceritatea iubirii lor, au dus cea mai mare luptă cu diavolul, pentru ca această fiară să fie ucisă și să-i alunge de vii din sine pe cei pe care îi considerase mai înainte victimele sale. Nu s-au înălțat deasupra celor căzuți, ci ceea ce ei înșiși aveau, au împărtășit celor care nu aveau nimic, având o milă maternă față de ei și vărsând multe lacrimi pentru ei înaintea lui Dumnezeu Tatăl. Au cerut viață, iar El le-a dat-o: au împărtășit această viață și aproapelui lor, plecând la Dumnezeu ca niște biruitori desăvârșiți. Iubind ei înșiși lumea și poruncindu-ne pace, au plecat la Tatăl în pace; fără să-i pricinuiască întristare Mamei, nici discordie și vrăjmășie între frați; ci lăsând bucurie, pace, unanimitate și iubire.

Publicat conform publicației: Epistola creștinilor din Viena și Lyon către bisericile din Asia și Frigia despre persecuția care a avut loc în Galia în timpul domniei lui Marcus Aurelius . // Revista „Lectura creștină, publicată la Academia Teologică din Sankt Petersburg.” - Sankt Petersburg: În Tipografia Departamentului Medical al Ministerului. Casă internațională - 1822 - Partea a V-a - pp. 290–316.

Prudențiu († 350). Pătimirea Fericitului Mucenic Ciprian

Țara Cartaginei l-a născut pe cel din care strălucesc toate lucrurile din lume, și anume pe Ciprian, nativul ei, dar frumusețea și învățătorul întregului univers. Ca martir, el aparține patriei sale [31] , dar prin dragoste și buze este al nostru [32] ; sângele (vărsat) rămâne în Libia [33] , dar peste tot limba acționează cu putere: singurul (mădular al trupului) care a supraviețuit (tuturor celorlalți), el singur nu cunoaște moartea [34] . Atâta timp cât Hristos îngăduie existența rasei umane și înflorirea lumii, atâta timp cât există vreo carte, atâta timp cât rămân depozitarele scripturilor sacre, (atâta timp cât) toți cei care Îl iubesc pe Hristos te vor citi, Ciprian, și vor studia scrierile tale. Același Duh care i-a inspirat pe profeți te-a binecuvântat și pe tine de sus cu izvoare de elocvență. O, cuvânt, mai curat decât zăpada! O, înțelepciune extraordinară! Ca ambrozia, ea înmoaie inima, udă buzele, pătrunde în locuința sufletului, încălzește mintea și

intră în mădulare; astfel [35] Dumnezeu este simțit mai profund și este sădit mai adânc în minte. Tată (Ceresc)! Descoperă: de unde [36] ai dăruit pământului (această) comoară neașteptată! ... Scrierile apostolice nu au avut un interpret elocvent; (și astfel) un om cu mare elocvență este ales să învețe lumea și să explice cât se poate de profund scrierile lui Pavel, astfel încât inimile grosolane ale oamenilor, luminate (prin aceasta), să poată înțelege atât problema fricii, cât și misterele și adâncimile lui Hristos [37] . Era un tânăr oarecare, foarte iscusit în arta relelor; el distrugea modestia prin înșelăciune și disprețuia tot ce era sfânt: adesea practica chiar și vrăjitoria pe morminte [38]., pentru a distruge uniunile conjugale. Deodată, Hristos frânează o astfel de corupție, îndepărtează întunericul și furia din inimă, umple de dragoste pentru El, insuflă credință, învață să ne rușinăm de ceea ce s-a făcut (răul). Chiar și înfățișarea exterioară (a tânărului) devine diferită de ceea ce era înainte: subțirimea pielii dispare, apare severitatea, părul lung care cade de pe cap este tuns. El vorbește deja (tânărul) cu modestie, se străduiește spre speranță (pentru mântuire), aderă la conducerea (credinței), trăiește după adevărul lui Hristos, examinează învățătura noastră. Și astfel, ca urmare a acestor calități lăudabile, ca un învățător preavreditor, este chiar ridicat pe tronul episcopal, ocupă catedra supremă. (Pe atunci) Valerian domnea (în lume) împreună cu Gallienus. De la ei s-a decretat: să se pedepsească cu moartea pe toți cei care mărturisesc (Adevăratul) Dumnezeu. (Dar) în timp ce aceștia (conducătorii) sunt porunciți să aducă venerație (divină) celor mai josnice creaturi de orice fel, Ciprian, vestitorul luminat (al învățăturii lui Hristos), își convinge poporul că nimeni nu ar trebui să se dea înapoi de la o mărturisire curajoasă, că în slăbiciunea sa criminală nu ar trebui să se teamă să se sacrifice pentru credință, el inspiră că chinurile sunt ușor de suportat dacă avem în vedere viitorul veșnic promis de Dumnezeu oamenilor viteji, că cu prețul necazurilor se cumpără speranța pentru lumină, se cumpără existența veșnică (binecuvântată), tot răul zboară repede împreună cu timpul înaripat, că ceea ce are un sfârșit și dăruiește pace nu este nicidecum împovărător, că (Ciprian) va iniția (căutarea) unei morți frumoase și va fi un conducător în vărsarea de sânge, că el însuși își va pleca capul sub sabie, el însuși își va da sângele; să fie urmat, să fie un tovarăș, oricine vrea să-și împărtășească sufletul cu Hristos. După ce cu aceste cuvinte a încălzit inimile oamenilor și s-a pregătit (pentru mărturisirea lui Hristos), atunci cel legat este adus înaintea celorlalți la proconsulul furios. Există în Cartagina Tiriană [39] o peșteră, adânc pătrunzătoare (în pământ), întunecată ca Tartarul, inaccesibilă soarelui. Închis în această peșteră, cu cătușe la ambele mâini, Sfântul Ciprian se întoarce cu rugăciune către Tatăl Ceresc: „Dumnezeule, Părinte Atotputernic al lui Hristos și Creatorul lumii, și Tu, Hristoase, Creatorul omului, pe care Îl iubești și pe care nu-L lași să piară! [40] Aici, înaintea Ta (acum) este Ciprian, pe care Tu, Atotbunule, prin mila (Ta), l-ai pângărit cu veninul șarpelui, l-ai curățit de felurite crime și îi poruncești să fie al Tău, Ciprian, unul nou în locul celui de dinainte și nevinovat, nu un ticălos, cum era mai înainte. Dacă ai curățit (prin)

harul Tău [41]Inima mea ticăloasă, atunci vizitează această închisoare întunecată, risipind întunericul: smulge acest suflet din închisoarea trupului și din legăturile lumii, ca să mi se îngăduie să vărs sânge și să fiu junghiat (pentru Tine); să nu pună stăpânire clemența pe judecătorul cel aprig, să nu cunoască răutatea tiranului milă, să nu-mi ia slava. Fă, de asemenea, ca niciunul din turma Ta, pe care am condus-o, să nu se dovedească slab, ca niciunul (din ai Tăi) să nu cadă sub povara pedepsei și să nu se clatine; „ca să-Ți pot întoarce numărul întreg (al celor din turmă) și să plătesc datoria." Această rugăciune a fost ascultată de Domnul și spiritul hotărârii înflăcărate a fost insuflat în oamenii din Cartagina - pentru a dobândi o moarte frumoasă (martiriu) prin vărsare de sânge, învățându-i să nu se teamă, să nu cedeze, să nu se lase copleșiți de tristețe, să fie călăuziți de dragostea pentru glorie, să fie umpluți de Hristos și să apere credința. Se zvonește că în mijlocul Câmpului [42] a fost pregătit un șanț, umplut până la refuz cu var fierbinte: pietre de calcar arse scuipă foc, praf alb ca zăpada arde cu flacără, având puterea de a arde (chiar) suflarea (acestora) care îl atinge. Ei adaugă că un altar a fost ridicat la marginea șanțului și s-a decretat ca închinătorii lui Hristos să ofere fie un bob de sare, fie un ficat de porc [43] ca jertfă idolilor ; altfel, să se arunce de bunăvoie în adâncurile șanțului. Trei sute (de închinători ai lui Hristos) s-au năpustit împreună cu capul înainte în șanț: umezeala uscată i-a devorat în adâncurile prăfuite [44] și, chiar în fundul (șanțului), s-au rostogolit într-o masă sferică. Albeața (a masei de calcar) acoperă trupurile (celor trei sute de martiri), albeața ridică sufletele (lor) spre cer, motiv pentru care au fost numiți pe bună dreptate din toate timpurile „Sâni Albi" (Massa Candida). Între timp, Fascius însuși [45] , și mai bucuros din cauza morții (de martir) a (copiilor) săi, este adus de departe [46] la proconsulul frenetic. La întrebarea despre modul său de viață, el a răspuns: „Sunt un închinător al Unuia (Dumnezeu), comunic oamenilor sfintele taine ale lui Hristos Mântuitorul." El [47] spune la aceasta: „Destul (cu această) crimă; Fascius însuși mărturisește (vinovăția), negând realitatea fulgerului lui Jupiter; călăi! Pregătiți sabia; „Vrăjmașul idolilor să fie decapitat cu sabia." Ciprian aduce laude cuvenite lui Dumnezeu și, triumfător, cântă un imn. Trista Africa a jelit moartea soțului ei, prin cuvintele căruia devenise mai luminată, prin elocvența căruia fusese glorificată și, în curând, cu lacrimi, i-a ridicat un mormânt și i-a îngropat sfintele rămășițe. Nu plângeți pentru acest om! El rămâne în Împărăția Cerurilor; dar, totuși, nu zboară de pe pământ, nu părăsește această lume, el raționează, vorbește, predică, învață, instruiește, profețește. Și nu numai că îi călăuzește pe popoarele Libiei, ci și pe toate popoarele de la răsărit până la apus, îi protejează pe gali, îi udă (cu învățătură) pe britanici, ajută Hesperiei [48], răspândește pe Hristos în îndepărtata Iberie. În cele din urmă, este învățător pe pământ și, în același timp, martir în ceruri, aici îi instruiește pe oameni și de acolo, ca patron, trimite daruri sfinte.

Publicat conform publicației : **Aurelius Prudentius Clement** . / Cercetări de Peter Ț vetkov. - M.: Tipografie M.G. Volchaninova, 1900. - P. 200–205.

Note

1. Anul trecut, o serie de articole despre „Faptele Sfinților Martiri” au fost prezentate în cadrul Conversației Spirituale (nr. 47, 49, 50, 51, 52). Pentru o mai bună cunoaștere de către cititorii Conversației a acestor monumente ale antichității creștine, le oferim acum atenției, în traducere rusă, „Faptele Sfinților Martiri Tarakh, Probus și Andronic” - remarcabile atât prin vechimea lor, cât și prin prezentarea detaliată a mărturisirii și morții sfinților martiri.

2. Ταξίαρχος - șef al unui detașament de sute (Du–Cange, Glossarium ad Script. Graec. sub voce Ταξίαρχος).

3. Cornicularius — Cornicularius anunța ordinele și instrucțiunile judecătorului și îl îndeplinea în tot ce ținea de ședința de judecată (Du-Cange, Glossarium M. et inf. Latinit. sub h. voce).

4. Greacă: γυναικάμιαι: slavă în Cetiy-Minei: niște femei - un nume diminutiv pentru o femeie. Proconsulul numește cu atâta dispreț femeile creștine pioase care au adunat rămășițele martirilor și, după ce le-au uns cu mirodenii, le-au îngropat cu evlavie.

5. Probabil că proconsulul avea în vedere Actele falsificate ale lui Pilat despre procesul lui Iisus Hristos, inventate de păgâni în timpul persecuției lui Diocleț ian și cărora li s-a făcut o publicitate specială în timpul persecuției lui Maximinus (Eusebius Hist. Cartea I, Capitolul 9 și Cartea IX, Capitolul 5).

6. De altfel, aceste cuvinte confirmă ideea că interogatoriile sfinților martiri nu au avut loc în anul 290 (așa cum credeau unii comentatori, pe baza citirii unor liste: în timpul consulatului lui Diocleț ian și Maximian), deoarece în acea perioadă Imperiul era devastat de barbari, ci în perioada următoare, abia nu mai târziu de 304.

7. I. S. Asseman (vid. Bibliothec. Oriental, tom. 3, par. 2, pag. 54.) crede că acest Iacov este același a cărui amintire este sărbătorită de Biserica Greacă la 1 noiembrie. Însă, întrucât sora sa, Maria, nu este menționată în această zi, opinia lui Asseman este îndoielnică.

8. Sfinții nu au vrut să calce porunca apostolică (vezi Faptele Apostolilor 15:29. Euseb. Istoria Bisericii. Cartea a 5-a, cap. 1).

9. În lista consulilor inclusă în L'Art de vérifier les dates, la anul 285, consulatul lui Dioclețian este arătat pentru a doua oară, împreună cu Aristobul. Primul nu se regăsește deloc în Listă. Credem că eroarea Listei ar trebui corectată din actul nostru. Indicarea consulilor determină clar anul pătimirilor martirului. Nicodim din Sfântul Munte (Συναξαριστὴς. ιβ' ὀκτωβρίου) l-a numit 286. De unde au luat calendarele noastre anul 303 este complet neclar.

10. Un nume bine cunoscut din narațiunile martiriului. A fost numit proconsul al Ciliciei chiar în primul an al domniei lui Dioclețian și s-a distins nu numai prin cruzimea sa implacabilă, ci și prin capacitatea sa de a linguși și a măguli, și de a se preface că acționează din necesitate, și nu din pasiune.

11. Anazarv (Anazarvá, Caesarea la Anazarvá, Anavarz, Anavarza)… a fost un oraș regional din a doua Cilicie, pe râul Piramus. Pe vremea sa, era mare și faimos. Procopius (istoric) îl numește cel mai faimos. Distrus de un cutremur în timpul domniei împăratului Justinian. Acum locul se numește: Ain-zarba. Vezi nota 14 de mai jos.

12. Ὀρδιναρίων, ἐπιτεταγμένων etc. În loc de ordonat, se poate traduce: agent de poliție. Ordinarius ar putea însemna diverse funcții oficiale. Aici ar putea însemna de fapt: funcționar judiciar, petiționar, avocat.

13. Irinopolis este un oraș din a doua Cilicie. Anterior se numea Neronias (Neronias). Când și din ce motiv a primit numele de orașul păcii, nu știm. Episcopul său (și - în mod remarcabil - același, Narcis) a fost numit în vremea sa (secolele IV și V) atât Neronias, cât și Irinopolis.

14. Partea de est a Asiei Mici a fost locuită în vremuri străvechi de diverse popoare, după care regiunile în care trăiau au fost numite mai târziu, când au devenit parte a Imperiului Roman. Astfel erau isaurienii, capadocienii etc. Trebuie să presupunem că anazarvienii, care locuiau lângă muntele cu același nume și poate chiar și-au luat numele de la acesta, constituiau și ei un trib separat. Orașul lor principal era cunoscut sub același nume și era numit capitala celei de-a doua Cilicii. Nu este clar de ce în actele noastre Irinopolis este numit prima capitală a anazarvienilor. Împrejurarea că ordonanții erau în serviciu în Irinopolis și au făcut o denunțare a Sfântului Domnin ne dă de înțeles că martirul era rezident al orașului Irenopolis și a fost adus în orașul Anazarbului, adică Anazarbus, probabil doar pentru că proconsulul, călătorind prin regiunea sa, trebuia să se afle în acest oraș.

15. Acest comentariu la alte acte de martiriu se numește Eulalius, și nu Eufalius. Care este mai corect este greu de decis. Judecând însă după toate lucrurile, trebuie să credem că este vorba de una și aceeași persoană.

16. Nu se menționează niciunul dintre ei în relatările din sinaxar. Ca și cum ar trebui să credem că nu au rămas statornici în mărturisirea credinței lor.

17. Ἀιτησαμένη εὐμενῶς etc. Atât de multe a fost spus de retoricianul gol de sens și atât de stângaci încât ne întrebăm dacă a vorbit de fapt în greacă sau dacă actul este doar o traducere a discursurilor sale, rostite în latină.

18. Locul lui Filip a fost luat de un nou detectiv, Elpidius.

19. Este evident că a doua tortură nu a fost efectuată a doua zi, ci ceva timp mai târziu.

20. Așa traducem cuvântul grecesc: ὑπομνήματα, cunoscut nouă sub denumirea ne-rusească de „protocol”.

21. Pasajul este complet de neînțeles. Îl traduc la întâmplare.

22. Mopsuestia este un oraș cunoscut din istoria bisericii, situat sub Anasarbus, pe cursul aceluiași râu Pyramus. Și-a primit numele de la un anumit vrăjitor Mopsus, care a locuit anterior în acel loc. Mopsus înseamnă „locuința lui Mopsus”.

23. Este necesar să înțelegem: când conducea...

24. Adică locul unde speculantul l-a ajuns din urmă pe proconsul.

25. De asemenea, tradus la întâmplare. Originalul spune: καὶ τὸ παριστάμενον τῷ σῷ μεγέθει.

26. Un exemplu remarcabil al discursurilor unui subordonat cu o conduită profesională, al cărui șef este în mâinile...

27. Este dificil de decis dacă acest cuvânt abuziv se referă la martir, care fusese anterior hulit cu astfel de cuvinte de către judecătorul-conducător, sau la speculant. Nu există date în manuscris pentru o decizie.

28. Prin urmare, este evident că întreaga suferință a martirului a durat între 19 august și 5 octombrie. Dar probabil că a început mai devreme. Din faptele celor trei martiri reiese că creștinii au fost luați și ținuți în închisoare până la sosirea proconsulului.

29. Târguri.

30. Deși, conform legii, fiind cetățean roman, ar fi trebuit să i se taie capul.

31. Adică Cartagina, unde a suferit moartea de martir (v. 51. 71).

32. Poetul îl numește pe Ciprian al nostru, adică spaniolul, referindu-se în principal la scrisoarea instructivă a lui Ciprian (epist. 67) către clericii și locuitorii unor orașe spaniole, și anume Ieon, Astorga și Emerita.

33. Expresia „Libia” este folosită în locul „Cartagina” (cf. Virgilii Aen. IV, 160 sqq.).

34. Elocvența lui Ciprian este glorificată de poet în Per. IV, 18: ore facundo Cypriane doctor.

35. Adică, cu ajutorul acelui cuvânt și al acelei înțelepciuni.

36. Adică din ce stat.

37. Expresia „lucrarea fricii” (opus timoris) desemnează Vechiul Testament, când oamenii trăiau în frică, iar expresia „tainele și adâncimile lui Hristos” (mystica vel profunda Christi) desemnează Noul Testament, în care au fost revelate adâncimile Înțelepciunii și Bunătății lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a dezvăluit deosebit de des și deosebit de pe deplin relația dintre Vechiul Testament și Noul Testament.

38. Desigur, există o metodă specială de vrăjitorie, destul de răspândită în vremurile străvechi, și anume vrăjitoria prin morți sau prin invocarea umbrelor decedaților. Cel mai adesea, vrăjitoria se practica în acest fel în cimitire.

39. Cartagina a fost fondată de locuitori din Tyr.

40. 2 Petru III, 9: Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Sale... ci este îndelung răbdător față de noi, nevrând ca vreunul să piară.

41. În original: facili charismate.

42. Poate că interogatoriul martirilor menționați aici a avut loc într-un câmp sau o piață, precum Campus Martius din Roma.

43. Miercuri. Perist. III, 29. 122.

44. Expresiile: „abis prăfuit” (gurges pulvereus) și „umezeală uscată” (aridus liquor) sunt antiteze.

45. Adică, Ciprian. Numele său complet în păgânism era: Thascius Cyprianus, iar în creștinism: Thascius Caecilius Cyprianus (Dressel).

46. Poate că aceasta se referă la distanța dintre închisoarea în care a fost închis Ciprian (v. 51 și următoarele) și forum.

47. Adică proconsul.

48. Numele Hesperia a fost adoptat de scriitorii clasici din Italia (Virgilii: Aen. I, 530; II, 781) și Spania (Horatii: Od. I, 36, 4). În imnul nostru, acest nume poate fi atribuit mai îndeaproape Italiei.

49. Migne, PSG. t. XLVI, col. 893–958. Operele Sfântului Grigore de Nyssa în traducere rusă. Partea a VIII-a. Moscova 1872, pp. 126–197.

50. mier. V. Ryssel, Eine syrische Lebensgeschichte des Gregorius Thaumaturgus în „Theologische Zeitschrift aus der Schweiz” XI (1894), 4, S. 228–241, și Prof. P. Koetschau, Zur Lebeusgeschichte Gregors des Wunderthäters des Wunderthäters, în Zeitschrift für The Witschrift4 (1898), p. 211–250.

51. Die Vita Gregor's des Wunderthäters und die Syrischen Acta martyrum et Sanctorum in Zeitschrift für wissenschaftliche Theologie, 41 (1898), S. 454–456.

52. Acta martyrum et Sanctorum, p. VI.

53. Literal. Centralblatt 1896, Nr. 21, Sp. 761–762.